

SERIJA PREDAVANJA OTKRIVANJE BOGA

predavač: pastor Taj Gibson

Sadržaj

1 NEODOLJIVA LEPOTA	1
2 KROZ SUZE.....	7
3 PRE STVARANJA	14
4 PRIMAMLJIVA LJUBAV	21
5 KAKO NAS BOG VIDI	30
6 BESKRAJNA BLISKOST	36
7 KO GOD ZIVI U LJUBAVI	44
8 BOG USPOSTAVLJA KONTROLU NAD ZLOM.....	50
9 SLOVO ZAKONA ILI DUH.....	56
10 RAZDVAJANJE.....	63
11 TRAJAN MIRIS	72
12 PITANJA I ODGOVORI.....	78

1 NEODOLJIVA LEPOTA

Želim da vas na početku našeg zajedničkog vremena odvedem u mislima negde gde sam bio. To je mesto koje nisam želeo da napustim. Bio sam na jednom tropskom ostrvu i bilo mi je dosadno. Bilo je prelepo sunce, plaže su bile prelepe peščane, bilo je surfovanja... ali moja porodica je htela da se samo prepusti suncu i pijucka voćne sokove. Svi osim mene. Ja sam želeo da radim nešto, da idem negde. Na tom ostrvu smo upoznali jednu porodicu sa puno male dece i prijatelja sa kojima smo se družili. Sedmero od te dece mi je prišlo, videlo da sam nervozan i da bih želeo da idem negde.

Rekli su mi: "Da li želite da vas odvedemo na najbolje mesto na ovom ostrvu?"

Rekao sam: "Da, želim. Odvedite me tamo. Gde je to?"

Pratio sam zatim ovu decu do velikog ulaza u jednu pećinu i krenuli smo dole ka njenoj unutrašnjosti dok nije postalo tako mračno da više nisam mogao da vidim decu ispred mene. Čuo sam korake njihovih malih stopala po šljunku a onda ih više nisam čuo. Pogledao sam unazad i video svetlost sa ulaza u pećinu iza mene, ali deca su sad bila tiha.

Iznenada sam osluškajući zaključio da su rukama zgrabili šljunak i počeli da ga bacaju ispred sebe. A onda sam čuo šljunak kako upada u vodu. Bilo je mračno i nisam ni znao da tamo ima vode. I tako mi stojimo tamo, a onda jedno od dece kaže:

"Sada ulazimo."

A ja kažem sebi: Neću da uđem u tu mračnu vodu.

Ali odjednom... plop, plop, pljas... Svi su nestali.

Čuo sam kako plivaju i rekoh sebi: "Ti mali drekavci... Ja sam odrastao čovek. Ako oni mogu da uskoče u tu vodu... Aaa, ne... neću ući u tu mračnu vodu."

Ali, skupio sam hrabrost, uskočio i počeo da plivam, a jedno od njih mi je reklo:

"Nastavi, nastavi..."

A onda sam ponovo čuo da su stali.

Zatim sam čuo kako svojim ručicama pljeskaju po nečemu nalik na kameni zid. Vrlo uverljivo. Nastavio sam da plivam i našao se pred hladnim zidom. Onda je jedan od dečaka rekao:

"Možeš li da zadržiš dah... i to dugo?"

Rekao sam: "Mislim da mogu, prilično dugo... duže od tebe!"

Rekao mi je: "Moraćeš dugo da zadržiš dah jer ćeš morati da zaroniš duboko, sve dok više ne osećaš kameni zid a onda ćeš zaplivati napred što možeš brže."

Ispod tog zida, bez prolaza ka gore, rekao sam sebi... a puno sam razgovarao sa samim sobom tokom tog dešavanja: "Ne idem ja tamo ispod."

Odjednom, oni su samo nestali.

Zato sam duboko udahnuo, zaronio, pogledao ispred sebe, ali nisam mogao ništa da vidim. Samo sam naslućivao. Počeo sam da plivam i plivam i plivam što sam brže mogao, sve dok pred sobom nisam ugledao mala stopala i video kako idu ka gore. Dok sam se približavao video sam da dete pliva u mestu. Kad sam izronio i udahnuo vazduh, pogledao sam oko sebe i video decu kako se oduševljeno smeju iz sve snage. Bili su okupani sjajem prelepe dugine plave boje. Jedan od dečaka je rekao:

"Ovo je plava soba i mi smo plavi!"

Bio je jako uzbuđen zbog toga. Pogledao sam dole. Voda je bila kristalno jasna. I ja sam bio plav.

Rekao je: "Pogledaj gore."

I pogledao sam. Bili smo u jednoj podvodnoj pećini a pri vrhu je bio jedan otvor kroz koji je sunce ulazilo i odbijalo se od kamenih zidova ka vodi, tako da su svi izgledali plavo.

Zatim su rekli: "Vidimo se kasnije" i zaronili ponovo. Za par sekundi sam i sam ponovo bio u vodi, plivajući u mestu u toj prelepoj podvodnoj pećini, tom prelepom mestu.

Razmišljao sam: "Ovako izgleda Božje srce." Božje srce je najlepše mesto koje možemo da otkrijemo. Ono je kao... K. S. Luis je, kad je kao ateista konačno poverovao u Boga i stekao predstavu o Isusu, rekao: "Više i dublje..."

"Više i dublje..."

Božja ljubav je slična tome. Kad je jednom doživite, ne možete da je se zasitite. Kad se jednom nađete u njoj, želite je dublje i ne možete da je se zasitite. To je kao neka sveta zavisnost. Ali dok ste spolja i

gledate unutra, vi se plašite. Morate da uđete unutra, unutar Njegovog srca i onda ćete početi da shvatate da je to ono što ste celog života tražili. To je kulminacija stvarnosti. To je ono za šta sam stvoreo. Stvoren sam da budem voljen na ovaj način, savršeno kvalitetnom ljubavlju. Takvo je Božje srce.

Dao sam vam ovaj tekst u subotu da vas zagolicam. On mi je godinama bio kao sever u kompasu jer ja nisam verovao u Boga, ništa nisam znao o Bogu. Nije bilo načina da mi neko citira iz Biblije neki autoritativan tekst da bi me naveo da verujem jer mi Biblija ništa nije značila. Nikad je nisam imao u rukama. A mama mi je rekla jednom nakon što je ona upoznala Gospoda, jer je znala koliko sam kao tinejdžer enormno voleo muziku i s velikom pažnjom čitao reči pesama, tako da me je lukavo navela da krenem da čitam Bibliju, rekavši:

"Taj, čitala sam Bibliju. Tu ima puno reči pesama."

Odgovorio sam: "Zaista? U Bibliji? Reči pesama?"

Tako sam počeo pažljivo da čitam Bibliju, posebno Knjigu psalama. Čitao sam te reči kao tinejdžer.

"Za jedno samo Gospoda ja molim, i to samo ištem, da živim u domu Gospodnjemu kroz sve dane svog života..."

Zastanimo ovde. U tom trenutku, ako ne čitate dalje, vi mislite: Šta to David želi? Ka čemu on to stremiti? Koja je to jedna stvar? Da li on stremiti ka nečemu materijalističkom? Da li on zapravo kaže da želi da živi u domu Gospodnjem sve dane njegovog života jer je život tamo prilično dobar? Jer tamo ima luksuza, raskoši, jer izgleda neverovatno sa zlatnim ulicama, bisernim vratima, stanovima, bez bolesti i smrti... Da li ka tome on stremiti?

"Za jedno samo Gospoda ja molim, i to samo ištem, da živim u domu Gospodnjemu kroz sve dane svog života..."

Ovo je ono što ga pokreće.

[prevod sa engleskog:] "Da lepotu Gospodnju ja gledam i istražujem Njegov hram."

To znači postavljati pitanja, istraživati, testirati, razumeti, misliti, osećati.

Želim da razmišljam i osećam u Božjem hramu.

Želim da razumem stvarnost kroz prizmu Njegove lepote.

Želim da vidim svet i svakoga u njemu.

Želim da vidim samog sebe.

Želim da vidim druge kroz prizmu Božje ljubavi, Božje lepote.

To je sve što želim, kaže David. To je ono što sam kao tinejdžer počeo da želim. Počeo sam da želim to. Čujete li? Počeo sam da želim to. Jer, lepota je privlačna.

Religija teži da nametne osećaj obaveze, ali nešto se menja dubinski kad steknemo uvid u Božji karakter. To nas toliko privlači vrtlogu Njegove dobrote da se sa osećaja obaveze prebacujemo na osećaj želje.

Prelazimo sa "ja moram" na "ja želim". Odjednom težimo ka Bogu ne iz osećaja obaveze, ne kao "ja to moram da bih stigao na Nebo jer ne želim da budem izgubljen već spasen". Na kraju krajeva, čak je i adventistički pakao loš, ako bolje razmislite. Ako je moja jedina briga "odvedi me na dobro mesto da bih izbegao loše mesto" onda ću biti zarobljen osećajem dužnosti, obaveze, moranja. Ali, u lepoti Božjeg karaktera postoji nešto kao ta plava soba. Kad uđete tamo, jednostavno želite više i više i više. I shvatate da se nešto promenilo u vama.

Nedavno sam išao na šišanje, a frizerka je želela da pričamo. Pretpostavljam da to deluje terapijski. I tako ja sedim, ona me šiša i počinje da me zapitkuje:

"Čime se bavite?" A ja joj dajem informacije malo po malo.

Ne želim da sedim tamo prvi put i kažem: "Ja sam hrišćanin adventista, propovedam Jevanđelje po celom svetu i..." i da se tu prekine naš razgovor.

Ali ona je počela da povezuje stvari i rekla: "Dakle, vi verujete u Boga?"

I taman sam hteo da kažem: "Da, naravno. Zar ne verujete i vi? Da!" A onda sam shvatio... čekajte malo... Ako kažem "Da", možda ću reći "Da" za nešto na šta bi moj odgovor zapravo bio "Ne" ako bih znao na šta ona misli. U njenoj glavi postoji slika, predstava vezana za reč "Bog". Razmišljao sam kako da joj odgovorim na to i odjednom sam joj na to pitanje odgovorio sa: "Zapravo, da i ne".

Ona je rekla: "Da ILI ne? Ili verujete ili ne."

Rekao sam joj: "Zapravo, ja sam najbliži ateisti, a da ipak verujem u Boga."

Malo je nakrivila glavu i odsekla previše kose... I ja shvatam da se nešto dešava.

Zamislite sada da ova kutija predstavlja ono što ljudi veruju, što misle o Bogu. Nazvaću je Božja kutija. Ta Božja kutija je ispunjena raznim vrstama stvari. Da li ste to primetili? Ona je ispunjena ljudima koji dignu u vazduh klinike za abortus u ime Boga. Ona je ispunjena ljudima koji sami sebe dignu u vazduh u ime Boga, a u tom procesu dignu u vazduh i druge. Božja kutija je ispunjena ljudima koji veruju da će Bog ljude mučiti večno. Non-stop! Da li znate koliko dugo traje večnost? Goreti u plamenu agonije i na svakih milijardu godina isplivati na površinu plamena da biste udahnuili malo vrućeg vazduha a onda potonuli nazad i mučili se. U Božjoj kutiji postoje ljudi koji veruju da je Bog vrhovni čudak koji ima kontrolu i nad najsitnijim detaljima. On predodređuje ko će biti spasen a ko izgubljen još i pre njihovog rođenja. Tako je verovala ta frizerka. Ili zapravo nije verovala jer nije mogla to da shvati pa zato nije ni verovala u Boga. Dakle, Bog odlučuje ko će proći a ko ne. Mi nemamo izbor u toj stvari.

U Božjoj kutiji u gradu u kome ja živim, u Judžinu, postoje ljudi koji idu gradom noseći natpise: "Bog mrzi..." a možete da zamislite reči koje slede. "Bog mrzi" određene grupe ljudi. "Bog mrzi" određene pojedince.

Razne stvari se nalaze u ovoj kutiji. A svaka osoba koju srećemo ima neka razmišljanja čak i u svom neverovanju. Oni veruju PROTIV nečega. Oni ne kažu samo "Ja ne verujem u Boga" već kažu "Ja ne verujem u vrlo konkretnu sliku, predstavu o Bogu".

Verovatno ste čuli za dr Ričarda Dokinsa. U svojoj knjizi "Božja obmana" on prilično rezimira ono što mnogi ljudi osećaju. On kaže: "Bog Starog Zaveta je, bez sumnje, najneprijatniji lik u celoj toj izmišljotini". Naravno, on veruje da je Biblija izmišljotina. "...najneprijatniji lik u celoj toj izmišljotini..."

Naravno, on je zaboravio Džeka Trboseka i brojne druge. Ali on preteruje da bi pojačao utisak. On u suštini kaže da se tu za njega ne radi o biologiji, mada je on biologičar evolucionista. Na stranicama "Božje obmane" se ne govori o biologiji već o Božjem karakteru, o tome kako on zamišlja ličnost Boga i on sebe postavlja protiv takve slike.

Da li me pratite?

On kaže: "Ja ne verujem u to" a TO ima svoju definiciju. U nastavku ove izjave on kaže da je Bog, u suštini, psihopata, rasista i nasilnik, kako on kaže. Jer, Bog stalno kontroliše ljude. Ali, onda on kaže da je to nemoguće... On razmišlja ovako: "Ako je Bog toliko đavolski, ne računajte na mene. Ja ne verujem u Boga." Biologija se u njegovoj knjizi pojavljuje tek kasnije. Ričard Dokins je najistaknutiji ateista na našoj planeti i on zapravo reaguje PROTIV slike o Bogu zbog koje bismo mu se i mi pridružili ako bismo je proučili.

Rekli bismo: "Hej, Ričarde! Ni mi ne verujemo u tog Boga."

A on bi na to mogao da odgovori: "Pa, ima li nekog drugog? Verovatno ne."

Ovaj svet je ispunjen ovakvom idejom.

Sada ćemo navesti primere nekih trenutno najglasnijih ateista.

Ovo je Tejlor Šilings, zvezda tv serije "Oranž je sada u modi". Slušajte kako ona razmišlja: "Ne mogu da podržim neko vrhovno biće koje procenjuje kome da dodeli nagradu Toni..." ili na šampionatu u ragbiju, gde se ljudi zahvaljuju Bogu na pobedi. Vidite šta ona kaže? Da primite nagradu i kažete: "Bog mi je ovo dao". "Ne mogu da podržim neko vrhovno biće koje procenjuje kome da dodeli nagradu Toni, dok milioni ljudi biva ubijeno mačjetom." I vi biste mogli zaključiti da ona ima neka saznanja. Umesto da radimo nekakvu kung-fu apologetiku na njoj, pokušavajući da joj dokažemo da Bog postoji što i vi sami smatrate neodrživim. Ona nastavlja: "Ne verujem da milijarde Indijaca odlaze u pakao." Prićaćemo o ovome na jednom od sledećih predavanja. Ova njena ideja na koju cilja, kad kaže: "Ne mogu da verujem da postoji Bog koji će osuditi na pakao sve koji žive u Indiji samo zato što su tamo rođeni a znaju samo za hinduizam." Tako ona govori.

Pokazaću vam sledeće veče potpuno nov način razumevanja kako Bog spasava ljude. A to uključuje i Hinduse.

Ona kaže: "Ja ne verujem u takvog Boga. Ne smatram da mi dobijamo rak da bismo naučili neke životne lekcije." Ona ovde odgovara na jedan teološki pristup. Ona odgovara na determinizam ili kalvinizam prema kojima čovek počinje da pati i ima teološko objašnjenje da Bog ima neki plan. Bog je u tome... u vašem raku. Zadivljujuće je kako ona nastavlja: "Ja ne verujem da ljudi umiru mladi zato što je Bogu potreban još jedan anđeo." Ona tu odgovara na vrlo određenu teološku predstavu o Bogu. Ona je naučena na jedan način i sad odgovara na to.

Da li me pratite?

I zato je ona ateista.

A mi joj možemo reći: "Tejlor, ti ne treba da budeš ateista!" Ili možemo stati uz nju i reći joj: "O, tako mi je drago da si to shvatila." Zato što postoji potpuno drugi način shvatanja i osećanja i doživljavanja Boga.

A šta je sa ovom veoma popularnom glumicom?

Gvinet Paltrou je rekla: "Religija je uzrok svih problema na svetu." Mislim da ona ovde preteruje ali to je karakteristika emocionalne reakcije na ružnoću. Ona dalje kaže: "Religija prouzrokuje rat. Više je ljudi poginulo zbog religijskih sukoba nego iz bilo kog drugog razloga." Šta ćemo mi uraditi? Da li ćemo se prepirati oko toga ili ćemo sakupljati dokaze? Ona je blizu istine. Jeste ili nije? Ona ovde cilja na nešto što ju je dovelo ka neverovanju. Zbog jedne slike koja je napravljena za nju, ona ima negativnu reakciju. Protiv čega je usmerena njena reakcija? Protiv čega konkretno ona reaguje? Ona reaguje protiv nasilja. Šta kažemo na to? Da li možemo da se složimo s tim? Protiv nasilja? Naravno da možemo. Možemo reći AMIN jednom ateisti.

A šta je sa ovim momkom?

Odgajan u duhu američkog evangelizma, Bred Pit kaže zašto je ateista. On kaže: "Odgajan sam tako da mislim da se stvari odvijaju na Božji način." Sve se dešava zato što Bog tako želi. "A kad stvari nisu funkcionisale, onda je to bilo po Božjem planu." Dalje, u njegovom životu je bilo ljudi koje je on voleo ali koji su patili. A ljudi koji su verovali u Boga su mu rekli da je Bog u tome, da se tu odvija Božji plan. Pričaćemo o tome kasnije. Koju ulogu igra Bog u svoj toj ludosti koja se dešava u našem svetu? On nastavlja malo dublje: "Ne razumem tu ideju o Bogu koji kaže: 'Ti moraš da me priznaš'." Čekaj malo! Ti tu verovatno malo preteruješ! Ali slušajte šta on kaže: "Ti moraš da me priznaš", kaže njemu Bog. "Ti moraš da kažeš da sam ja najbolji. Tek tada ću ti dati večnu sreću. Ako to ne želiš, onda je nećeš ni dobiti." Izgleda mi da sad ide još dublje: "Izgleda mi da se tu radi o egu. Ja ne mogu da vidim Boga koji deluje iz ega, tako da mi to nije imalo smisla." Vi biste mogli reći da on cilja na nešto. Možda mi ne vidimo Boga kako deluje iz ega. Možda bismo mogli reći: "Brede, postoji jedna drugačija prizma, sočiva... slika o Bogu koja je u potpunosti oslobođena ega. Možda je Bog epicentar potpuno savršene anti-ego ljubavi. Možda je Bog protiv ega kao centra ontologije te osobe, kao centra svoje sopstvene ontologije kao Boga. Možda je i Bog, kao i Bred, protiv ega. Možda će stati na Bredovu stranu, klimnuti glavom i reći: 'Čoveče, drago mi je što ne veruješ tako u vezi mene.' On nastavlja i cilja na isto što i Tejlor Šilings. On kaže: 'Za mene je veliko pitanje bilo pravičnost.'"

Da li vi verujete u pravičnost?

Hajde da uradimo mali kviz. Podignite ruku vi koji verujete u Boga. Ne morate sada da verujete u Boga, ali ja ću probati da vas razuverim. Podignite ruku vi koji verujete u pravičnost kao dimenziju božanskog karaktera Boga u koga verujete. Tako je!

Dakle, Bred ovde kaže: "Za mene je veliko pitanje bilo pravičnost." U kom smislu pravičnost, Brede? "Da sam odrastao u nekoj drugoj religiji" ...u hinduizmu, islamu, šintoizmu... "... da li bih na Nebu dobio isto što i hrišćani?" Čujete li šta on pita?

Da li mislite da Bog može da podnese ovakva pitanja?

Da li mislite da Bog želi da postavljamo takva pitanja?

Da li možemo da razgovaramo sa ovim čovekom?

Ili jednostavno idemo u šablon dokazivanja da Bog postoji? A ni ne shvatamo da mi dokazujemo da postoji Bog u čije postojanje ni sami ne verujemo.

A šta je sa ovim momkom? Mister Bin lično, ali nije raspoložen za šalu kad kaže ovo: "Šta nije u redu ako nam je intenzivno odbojna religija čije aktivnosti i učenja toliko sramno, iracionalno ili krše ljudska prava da zaslužuje snažnu odbojnost?"

Dakle, postoje razni ljudi koji odbacuju postojanje Boga na moralnoj osnovi.

Čujete li me?

Ja odbacujem Božje postojanje zato što verujem u pravičnost, zato što verujem u pravednost, zato što verujem u saosećanje. A slici o Bogu koju su dobili nedostaju sve te stvari.

I tako, frizerka me pita: "Kako to mislite da ste ateista?"

I onda sam joj nacrtao tu Božju kutiju koja postoji u njenoj glavi. I jednostavno joj kažem: "Šta ako je Bog van te Božje kutije, upravo ovde, sa ljudima koji žele da je On bolji u odnosu na ono što učeni da veruju?" Šta ako Bog zaista jede zajedno sa carinicima i grešnicima? Šta ako se Isus druži sa ljudima koje užasava loša religija, a koji traže nešto lepo? Ja vam sugerišem da je Bog divniji nego što bilo ko od nas zamišlja.

Isus je rekao: "Koji vide mene, vide Oca" (Jovan 14,9)

Isus predstavlja sve što je uistinu istina o Bogu. Proniknuti u Njegov način razmišljanja, u Njegova osećanja i Njegove obrasce postupanja prema drugima, posmatrati Isusa na delu je otkrivenje Božjeg karaktera.

Umesto da dajemo argumente protiv ateizma, možda je bolje da potvrdimo većinu onoga za šta prosečni ateista tvrdi da ne veruje. Možda treba da oslikamo jednu novu sliku Boga za ovaj svet i posmatrati ljude kako otkrivaju da žele da idu više i dublje?

Šta ako potpuno izmenimo tok razgovora, da ne pokušavamo da damo intelektualne dokaze onoga što, kad bolje razmislimo, ni ne želimo da dokažemo. Da postavimo potpuno novo platno, umočimo četkicu u potpuno nove boje i počnemo da za ovaj svet slikamo sliku o Bogu u koga će oni rado poverovati, zato što veruju u takve stvari u koje mi verujemo.

2 KROZ SUZE

Želim večeras da vam ispričam nešto o sebi, ali kraj je vrlo specifičan i postoji putanja do njega. O meni treba da znate da je moja teologija, moja slika o Bogu oblikovana mojim iskustvom, mojom pričom.

Kao dečak sam počeo da razvijam neku vrstu rituala za preživljavanje. To mi je bilo potrebno da preživim. Došao bih kući iz škole, kao i svi drugi dečaci, sa torbicom za užinu u jednoj ruci i svim ostalim školskim stvarima u drugoj. Ušao bih u kuću u kojoj smo živeli i odmah bih ostetio mučninu u stomaku. Pogledao bih vrata, popeo se uz tri betonska stepenika, bacio stvari na trem, okrenuo se i odbio da uđem kroz ta vrata. U stvari, mislim da ne mogu da se setim da sam ikada dobrovoljno ušao u tu kuću. Otišao bih pravo do prednjeg dvorišta, gde je bilo veliko drvo, bar sam mislio da je veliko. Kad sam kao odrastao bio tamo, shvatio sam da i nije tako veliko kako mi se činilo. Ali bilo je više od kuće, a prva grana je bila tako visoko da sam kao dečak morao strateški da zakucam 3 daske na stablo da bih mogao tako mali da se popnem, zgrabim prvu granu i nastavim s penjanjem. Na vrhu tog drveta sam otkrio jedno mesto koje je

bilo vrlo udobno. Dve ukrštene grane su bile kao udobno sedište u koje sam mogao da se zavalim i jednostavno radije budem tamo nego u kući. Sedeo bih tako na drvetu, ponekad i satima, i jednostavno bih razmišljao. Zapravo, mislim da razmišljanje nije prava reč za tu vrstu iskustva. Prava reč je da sam osećao. Sedeo bih tamo i osećao bes, mržnju, izuzetno jaku. Jer, nisam mogao da shvatim stvari koje su se dešavale u toj kući.

Moja majka je bila neverovatna. Obožavao sam je. Ona je bila prelepa i jedina osoba na svetu koja je mogla da me nasmeje.

A tu je bio i neko ko se zvao tata. Tata je bio čovek koji bi svake večeri došao kući s posla i počeo bi da ispija čaše votke, viskija ili bilo čega drugog.

Mama bi izašla u prednje dvorište. Ona je počela da oseća... ona je znala zašto sam ja na drvetu. Ona bi me pustila da ostanem tamo što je duže moguće. Ni ona nije želela da bude u toj kući. Ali ona bi na kraju izašla i pozvala me da siđem jer je vreme za večeru ili da uradim domaći zadatak ili da očistim sobu. Bilo je vreme da siđem.

Ja bih polako, nevoljno sišao. Uzeo bih svoje stvari sa trema i ušao u kuću. Osetio bih napetost zbog onoga što će se desiti jer se to neizbežno dešavalo.

Imao sam dva mlađa brata i mlađu sestru.

Mama je razvila svoj lični ritual za preživljavanje. Ona je bila perfekcionista. Sve je bilo na svom mestu. Sve je bilo besprekorno. Sto je bio postavljen za večeru svake večeri. Bio je prelepo postavljen a sve je bilo na svom mestu. Ona se usredsređivala na to da bi prihvatila...

Pozvala bi nas za sto. Dvoje nas bi selo s jedne strane stola, dvoje s druge, tata bi seo na jedan kraj stola, a mama na drugi. Jedna od ludih stvari iz tog perioda mog života kojih mogu da se setim kao najstarije od četvoro dece, je da sam sa svoje dvoje mlađe braće, a posebno sa sestrom bukvalno komunicirao... Imao sam veoma snažan zaštitnički osećaj prema njoj kao njen stariji brat. I ja bih sa njima komunicirao očima. Pogledao bih ih preko stola i svojim očima bih rekao: "Ne pravite nikakve nezgode, nikakvu buku. Samo jedite." Neko bi neizbežno nešto prosuo ili bi escajgom udario u tanjir, napravio buku, ili nešto nije bilo tačno onako kako bi on želeo i on bi jednostavno pobesneo. Ponekad bi on samo ustao i otišao a onda bismo kasnije noću čuli majku kako vrišti. Ponekad bi samo opušteno ustao, uhvatio sto, oborio ga i počeo da baca stvari, razbijajući tanjire o zid. Mama bi neizbežno rekla nama deci da idemo u našu sobu, a mi bismo kroz tanke zidove slušali uglavnom njeno vrištanje.

Zato ja nisam želeo da siđem s tog drveta.

Obožavao sam je. Ona je bila moja mama i nisam mogao da podnesem da vidim kako ponovo prolazi kroz to i tako stalno.

Ali tog posebnog dana sve se promenilo, jer sam ja prolazilo kroz moj mali ritual, otišao sam do trema, bacio stvari, popeo se na drvo, ali tog puta mama nije čekala, nije mi dopustila da ostanem tamo što je duže moguće. Tog puta, ona je došla pravo u dvorište kad je čula da sam stigao, i sa osećajem hitnosti u glasu me pozvala i rekla:

"Taj, siđi, uđi u kuću. Treba da pričamo."

A onda je rekla nešto što mi je bilo potpuno strano:

"Siđi pre nego što Čarli dođe kući."

Nekako sam znao da je to bio moj otac, jer sam čuo njegove prijatelje kako ga zovu Čarli, a ni mi ni mama ga nismo zvali Čarli kad smo razgovarali o njemu. Jako sam se unervozio ali nisam znao zašto. Brzo sam sišao, ušao u kuću, a mama me je odvela u jednu sobu u koju nama deci nikad ranije nije dopuštala da uđemo. U toj sobi su se radile poslovne stvari, na njenim vratima je bio katanac. Ona me je sad pustila unutra, postavila me na kauč i sela na stolicu ispred mene. Mama me je pogledala, stavila svoje mlade, lepe ruke na moja kolena, pogledala me u oči i rekla: "Taj, reći ću ti nešto. Tvoj učitelj kaže da ti ne ide dobro u školi, da ne učestvuješ, da ne radiš ništa, već samo sediš, gledaš kroz prozor i da čak ne uzimaš olovku u ruke."

Nisam znao šta da kažem. Samo sam je gledao. Osećao sam se loše. Nisam želeo da je povredim. Ali ceo dan sam razmišljao samo o njoj i kroz šta ona prolazi.

Rekla je: "Reći ću ti nešto. Mislim da će ti to pomoći. Znam kako se osećaš. Želim da ti kažem nešto ali ne znam kako ćeš to podneti. Molim te da razumeš." Zatim me je mama pogledala i rekla nešto što me je apsolutno oborilo.

Rekla je: "Taj, Čarli nije tvoj tata."

Zatim je mama uzela jednu kovertu, otvorila je, izvadila jednu fotografiju, stavila je u moje ruke. Sedeo sam tamo kao osmogodišnjak, zbunjen, ne znajući šta da mislim, govoreći sam sebi u svojim mislima: "To je moj otac, zar ne?" Gledao sam lice čoveka na toj fotografiji ali nikad ga ranije nisam video.

Mama je rekla: "Ovo je tvoj tata. Zove se Džonatan. Taj, ti se ne prezivaš Ros", a to je bilo prezime kojim sam se do tad potpisivao, "već Gibson, a tvoj tata je Džonatan Gibson. Taj, to je ono što sam htela da ti kažem." A onda je ona izgovorila reči koje su za mene značile oslobođenje. Rekla je: "On nikada nije udario tvoju mamu."

I tada se sve promenilo za mene.

Moj tata, ko god on bio, gde god on bio, nikada nije udario moju mamu. U svojim mislima sam sebi to stalno ponavljao.

Čarli je te noći došao kući s posla. Ušao je u kuću, a u malom dečaku se javila neka nova hrabrost. Otišao sam do njega, pogledao njegovo veliko, ružno lice... Govorim vam istinu. Zaista je bio ružan.

I rekao sam: "Tvoje ime je Čarli i ti nisi moj tata."

Pogledao je u mamu i bilo mu je jasno da mi je ona rekla. Neću vam reći detalje osim da je ona još jednom dobila batine, poslednji put, nakon nekoliko nedelja i konačno skupila hrabrost da uzme nas, decu u kola, dok je on bio u nesvesti od alkohola.

Odvezli smo se te noći da se nikad više ne vratimo.

Od tada je prošlo mnogo godina a da je ova majka podizala ovo četvoro dece u Los Anđelesu, radeći 12, 15, 16 sati dnevno kao kelnerica, donoseći kući napojnice i pokušavajući da nam obezbedi egzistenciju. Retko smo je viđali, ali voleo sam tu ženu.

Dok je vreme prolazilo, moja dečaćka osećanja su počela da prerastaju u misli. Počeo sam da povezujem ideje u svom umu. Počeo sam da osećam da je ono što se dešavalo bilo pogrešno. Ja nisam samo voleo svoju mamu. Imao sam preplavljujući osećaj pravde u vezi nje. Znao sam da je ono što joj je učinjeno bilo pogrešno.

Mi nismo imali Bibliju u vidokrugu. Isusovo ime se nikad nije pominjalo u našem domu. Ništa nisam znao o Bogu. Nikad nisam čuo za Deset zapovesti. Ako me pitate da li sam ikada pročitao Knjigu postanja (engl. dženezis) rekao bih vam: "Čuo sam za rok grupu Dženezis, ali šta je to Knjiga postanka?" Nije mi poznata. Toliko nam je bila strana religija. Ali ipak sam znao nešto. Dve stvari su se dešavale u meni koje su definisale moj život u tom trenutku.

Ako biste me pitali: "Taj, šta se dešava u tebi? Definiši život."

Ja bih iskreno rekao da život za mene predstavljaju dve stvari: patnja i ljubav. To je ono što mi je bilo poznato. Znao sam da je život bolan, ali sam znao da volim svoju mamu i da sa njom nije trebalo tako da se postupa. Koliko je meni bilo poznato, Boga nije bilo nigde na vidiku. Ali ipak, On je bio tamo, podstičući u meni iznutra rastući osećaj razlike između dobra i zla, ispravnog i pogrešnog. Samo patnja i ljubav. To je sve. A ta patnja i ta ljubav su za mene postali put za postavljanje niza pitanja koja su me progonila u mojim tinejdžerskim godinama.

Kako je vreme prolazilo, mama i moja tadašnja devojka počele su da proučavaju Bibliju. Donele su je u našu kuću. Ona nam je sad bila blizu. U stvari, jedan čovek, ni ne znam da li je sad ovde, ali ranije je bio, tada mladi pastor, Džo Kider, bio je kod nas kući i proučavao Bibliju sa mojom devojkom. Tada je on bio mladi pastor. On joj je otvarao um, a ona je već imala sklonost ka duhovnosti, ali ja sam se tome žestoko protivio. Bio sam siguran da smo mi nastali tako što su vanzemaljci verovatno posadili u zemlju neko seme ili tako nekako. Mislio sam da je teorija evolucije verovatno istinita i zato sam bio grub. Takve misli su mi prolazile kroz glavu.

I konačno, jednog dana je mama došla kući, a tada je svake večeri prisustvovanja predavanjima, što je meni izgledalo kao zaista puno vremena. Ona je objavila porodici da je ona sada hrišćanka adventista, a čini mi se da je upotrebila i reč "novorođena". Ona je bila novorođena hrišćanka adventista. Gugl tada još nije postojao pa smo uzeli rečnik da vidimo šta je to ona. Nikad nisam čuo za tako nešto ali je postalo jasno da to vodi nekuda kad je rekla: "Od danas smo vegetarijanci i nikad više nećete gledati tv."

Daću vam da pogađate samo jednom u kojoj je crkvi ona krštena. Nemojte to reći glasno.

Bili smo zbunjeni, ali voleo sam je, poštovao sam je, divio sam joj se. Ona je pridobila moje srce.

Sada je i ova devojka pridobila moje srce, a mama i ona su postale dobre prijateljice pa još se tu umešao i taj Džo Kider.

I oni su tad proučavali Bibliju, dok bih ja ostajao u donjem delu kuće, govoreći da je to suludo, da niko u to ne može da veruje.

A onda je mama tokom proučavanja Biblije dovela Džoa u donji deo da me poseti. On je bio pastor za mlade. Pokucao je na vrata moje sobe. U našoj kući niko ne kuca pa sam pomislio: Šta li je sad to? Otvorio sam vrata i video tog čoveka. Ne šalim se, ali on je ličio na Ričarda Kaningema iz one serije. I pomislio sam: "Ko god da ste, verovatno ste povezani sa dešavanjima tamo gore i čudni ste." Nisam želeo da imam posla s njim ali on je počeo da priča sa mnom. Slušao sam nepristojno.

Na kraju njegovog govora, rekao sam mu: "Možete li da više nikad ne dođete? Nisam zainteresovan. Ja ne verujem u Boga."

U mom umu se nešto dešavalo. Nisam mogao da prihvatim postojanje vrhovnog bića u svetu gde se dešavaju stvari poput onih u kojim sam odrastao.

On je ponovo došao i ja sam prvi put u životu odlučio da nekome kažem svoje mišljenje. Nisam znao šta ću reći, ali sam znao da ću biti zao. Ali, hteo sam da mu to kažem da nikad više ne bi došao da priča sa mnom. Jer, njemu je to već postala navika.

On je ponovo došao a ja sam mu rekao: "Slušajte, ne želim više ništa da čujem... Da, moja devojka govori isto što i vi, kao i moja mama. Jednostavno ne verujem u to."

Rekao sam: "Slušajte, $2+2=4$ a ne 56. A ideja da je Bog ljubav, koju vi namećete se ne poklapa sa stvarnošću. Jednostavno se ne poklapa."

Rekao sam mu: "Ja se ne izjednačavam s Bogom i ne tvrdim da volim sve, kako vi tvrdite za Njega. Ali kad bih video dete kako umire od gladi odmah bih kupio nešto da ga nahranim. Ja nisam Bog i ne tvrdim da volim sve, kako vi tvrdite za Boga. Ali, kad bih video muškarca kako bježi ženu, ja bih se umešao. Zato mi nemojte govoriti da Bog voli ljude, a da u isto vreme ima neku vrstu moći koju ne koristi."

Jer u mom umu, kako sam ja to video, ideja o Bogu je bila izjednačena sa moći. Ako ste vi Bog, možete da uradite neke stvari ako to želite. Ali taj deo vezan za Njegovu aktivnost se nije dešavao. Zato sam mislio da, ako Bog postoji, a najverovatnije ne postoji, ali ako postoji, on mora da je neka vrsta čudovišta. Imati takvu vrstu moći na raspolaganju a ništa ne preduzeti... To sam mu i rekao.

A on je rekao nešto što nisam očekivao. Umesto da mi da nekakav paket religioznih odgovora, završavajući sa "Bog je rekao, a ja verujem" i slično, on je rekao: "I sam sam se borio s tim. Ni ja to ne razumem."

Ja sam ga jednostavno poštovao zbog toga. Bar malo. Rekao sam: "Zaista? Nećete mi dati neki biblijski stih? Nećete pokušati da me navedete da se pokorim vašem izvoru autoriteta? Vi zapravo shvatate šta govorim i ni vi to ne shvatate?"

On je nastavio: "Bog treba puno toga da objasni."

Tad je moje poštovanje prema njemu još poraslo jer sam mislio: "Ako Bog postoji... da, zaista postoji... Treba puno toga da objasni."

On je rekao: "Neću više svraćati kod tebe. Znam da te to ne zanima. Tvoja mama želi da te posetim."

Ali rekao je: "Ako možeš da uradiš samo jedno. Da li si raspoložen da pročitaš prvo poglavlje ove knjige?" I pokazao je na knjigu na stolu pored glavnog ulaza, dok sam ga ispraćao. Bila je to velika, debela knjiga sa crnim koricama i bez slika.

Rekao sam sebi: "Neću to da čitam."

On je rekao: "Samo prvo poglavlje."

Kao da je Bog nadahnuo te reči. Jer, da je rekao: "Da li hoćeš da čitaš tu knjigu?" nikad to ne bih učinio. Ali, imamo dogovor: "Ja pročitam prvo poglavlje, a vi nikada više ne dođete." Dogovoreno!

Bio sam pokrenut da pročitam to prvo poglavlje iz poštovanja prema tom čoveku. Seo sam u maminoj kući, otvorio tu knjigu na prvom poglavlju i prve tri reči "Bog je ljubav"... i pomislio sam: "Eto nas..." To mi je devojka ponavljala, kao i moja mama. To je smešno. Ali rekao sam da ću pročitati. I stvarno jesam. Čitao sam to ali moram vam reći da nisam razumeo 80% teksta koji sam pročitao u tom poglavlju. Jezik mi je bio stran, a rečnik je bio religiozan. Nisam imao pojma šta većina toga znači ali nešto se formulisalo u mom umu. Jedna vrlo jednostavna ideja mi se jasno pojavila. To je bilo ovo: "Za ljubav je potrebna sloboda a sloboda je rizična." To je to.

U tom poglavlju sam se, u suštini, suočio sa idejom o kojoj nikad ranije nisam razmišljao u svojim razmišljanjima o patnji i ljubavi i napetosti između to dvoje koje sam doživljavao. To je bila vrlo jednostavna ideja. Rekao sam sebi: "Čekaj malo! Moguće je imati veliku moć, možda čak biti i svemoćni Bog a imati sistem vrednosti koji ljubav vrednuje više od moći. Moguće je da Bog postoji i ima ovakav svet u svojim rukama, a da bude Bog koji je dobar. Počeo sam da shvatam da je ljubav po svojoj prirodi...

Na kraju krajeva, tu je bila moja mama koju sam voleo. Tu je bila moja devojka koju sam takođe voleo. Intuitivno sam znao da ljubav i prisila ne mogu zauzeti isti emocionalni prostor. Znao sam to. Znao sam da je za mene jedini način da se povežem sa svojom devojkom i mojom mamom ako im dam prostor da mi budu šta god one žele. Ali čim bih počeo da manipulišem ili prisiljavam ili kontrolišem, to bi nestalo. Ljubav bi prestala da postoji.

Razmislite o tome na ovaj način: Koliko vas ovde ste samci, niste u braku? Podignite ruku ako niste u braku. Znam da ti nisi u braku. Podigni ruku. Dobro. Dakle, vi niste u braku. Neka vam ruke ostanu podignute ako biste želeli da budete u braku. Svakako ne već sutra ali jednog dana. Šta biste pomislili kad bih vam rekao: "Čujte, imam savršenu formulu da nađete devojku. Potreban vam je samo pištolj. To je siguran metod. Zaproсите je sa pištoljem uperenim u njenu glavu. Ona će reći 'Da'." Ali pazite, ostaje pitanje: Da li vas ona voli? Očigledan odgovor je da vas ne voli. Jer, vi se postavljate tako da uzrokuje da ljubav nestaje. Nestaje sam potencijal za ljubav kad se tako ponašate.

Ja mogu u ovaj skup večeras da uperim sredstvo prisile i tražim vam da ustanete i većina vas bi ustala. Rekao bih: "Sedite." I vi biste seli. Rekao bih: "Ja zaista volim francuski tost. Donesite mi ga." I vi biste počeli da sakupljate sastojke da napravite francuski tost pod pretnjom pištolja u mojoj ruci. Ali, ako bih isti pištolj uperio u vas i rekao: "Ustanite, sedite", to je u redu. A u sledećem trenutku kažem: "Verujte mi. Hajde, osetite to. Želim da doživite preplavljujući osećaj odanosti prema meni ili ću povući okidač. A sada, želim da me volite i da mi budete najbolji prijatelj. Odmah!" A najbolje što možete da uradite je da me slažete. Vi biste rekli: "Da, ja te volim, verujem ti, odan sam ti, samo ne pucaj." Ali, vi biste lagali.

Jer, da ponovim, ljubav i prisila se uzajamno isključuju i ne mogu da zauzmu isti prostor. A kad mi je ovo sinulo, sedeo sam tamo zadivljen i odjednom je bilo verovatno da Bog može da postoji i bude dobar i svemoćan. Sve to je po prvi put moglo da postoji u isto vreme.

Otišao sam do mame i devojke i rekao: "Ukapirao sam!"

"Šta si ukapirao?"

Rekao sam: "Ja sam isto što i vi. Ja sam novorođen, ja sam hrišćanin adventista!"

Ona je rekla: "Nisi!"

Rekao sam: "Mama, ukapirao sam."

Pitala je: "Šta si ukapirao?"

Počeo sam da joj objašnjavam tu vrlo jednostavnu ideju i počela je da plače.

Rekla je: "Nikako nisi mogao to da razumeš ako nisi zaista bio u kontaktu sa Bogom koga ja volim."

Ona je to shvatila. Shvatio sam i ja.

Oženio sam se tom devojkom i u braku smo celu večnost. Neverovatno.

Preskočićemo detalje... Ali, evo šta se desilo. Ovaj deo ne želite da propustite. Kasnije sam otkrio šta sam to osećao dok sam to doživljavao. Nisam znao da su mnogi ljudi vekovima postavljali isto to pitanje. To mi je značilo nešto, a uskoro ćete videti zašto.

Jer pitanje "Zašto postoji patnja u svetu ako Bog postoji i ako je Bog ljubav?" je jedina grana teologije koja se prirodno dešava.

Niko ne izlazi iz majčine utrobe i raste i onda se intuitivno pita koji je pravi dan za bogoslužjenje.

Niko ne izlazi iz majčine utrobe pitajući: Da li je Isus imao prirodu pre pada ili posle pada?

Svako izlazi iz majčine utrobe i onda bude svedok nečije patnje ili je i sam doživi.

Na površinu neizbežno isplivava pitanje: Šta se tu dešava?

Zašto su stvari takve?

Filozof Epikur je 300 godina pre Hrista u tzv. Epikurovom paradoksu rekao:

"Ako bog hoće da spreči zlo, ali ne može, onda on nije svemoćan.

Ako može, ali neće onda je on zao.

Ako bog može i hoće da ga spreči, zašto zlo i dalje postoji?

Ako on ne može i neće da spreči zlo, zašto ga nazivamo bogom?"

Ovo je bilo 300 godina pre Hrista. On je posmatrao stradanje, zlo i patnju oko sebe i pokušao u tome da nađe smisao. To je sve. On je video isto što i ja. Ali nije uspeo da shvati da je primarni deo stvarnosti ljubav a ne moć. Bar ne u ovom delu procesa rezonovanja. Ne znam dokle je on stigao s tim. On je mrtav pa ne mogu da ga pitam.

Evo o čemu se radi. Epikur jednostavno razmišlja: Da Bog postoji i da je svemoćan zlo ne bi postojalo. Razmislite malo o tome. Ako je ljubav a ne moć primarni deo dešavanja života i stvarnosti onda mi možemo da počnemo da shvatamo činjenicu da je Bog ljubav i zbog toga što je Bog ljubav On vrednuje nešto drugo više od kontrole. Bog traži nešto. On stremi nečemu. Postoji nešto što svemoćni Bog želi i, ako razmislite o tome, postoji nešto što Bog u svoj svojoj svemoćnosti želi, ali čak ni Bog to ne može da dobije prisilom. Bog u svoj svojoj moći ne može da me natera da Ga volim ako izaberem da neću. To je gravitacija slobodne volje. Kad se to konačno uoči, stvari počinju da imaju smisao.

Džordž Mekdonald, koji je po mom mišljenju jedan od prvih 5 ljudi koji su nešto pisali. Ovo je rekao jedan intuitivni teolog: "Da li moć ili ljubav čine silnim naš Univerzum? Onaj koji pravilno odgovori na ovo pitanje ima ključ za sva legitimna pitanja." On u suštini kaže da stvarnošću upravlja ili sila iznad ili sila ispod. On kaže da Bog ili funkcionise na pretpostavci čiste moći ili Bog funkcionise nekorišćenjem svoje moći u korist ljubavi kao primarne delotvorne sile.

A Bog je činio stvari u iskustvu moje mame. Nakon sve patnje koju je doživela ona je prošla kroz ovo neverovatno isceljenje pred mojim očima. A zatim, bez primene ikakve sile ili manipulacije, Bog je ušao i u moje srce i u srce moje devojke. Stvari su počele da se dešavaju u načinu na koji mi razmišljamo i osećamo a svo ono dobrovoljno divljenje Bogu počelo je da dolazi iznutra i otkrili smo da smo se promenili iznutra. Bog je sve to uspeo bez ikakve prisile.

Biblija o tome govori ovako: "Imamo mi ljubav k Njemu", što znači da mi volimo Boga iz jednog jedinog razloga "jer On najpre pokaza ljubav k nama." (1. Jovanova 4,19) Ovo je jedna od najdubljih rečenica koje ljudski um može da shvati. Ovo nam govori da Bog radi na ubeđivanju naših srca, da će Bog samo ljubavlju i nikako drugačije dobiti bitku nad zlom.

Postoji jedna stvar koju Bog neće da uradi. On neće preći crtu da bi me učinio onakvim kakav ja ne želim da budem. Zašto? Zato što je slab? Ne. Zato što ima moć, ali drugačiju vrstu moći. Bog kao vrhovno biće u svojoj vladavini bira da ne upotrebi svoju svemoć u korist ljubavi. On mi pruža dostojanstvo i mogućnost da kažem "Da" zato što to želim. Elen Vajt... o, čoveče, ovo je neverovatno...

Ovo je najbriljantnije od svih razmišljanja sa kojim sam se sreo u spisima Elen Vajt, i ovo je neverovatno u samo jednoj rečenici: "Samo ljubav može da probudi ljubav." Uzgred, to je bila glavna poruka njene teologije. Prićaćemo o tome neko drugo veče. Ali ovde ona shvata činjenicu da je ljubav Božji krajnji cilj i da postoji samo jedan način da svemoćni Bog u svojoj svojoj moći vas i mene odvede tamo. On će voleti vas, on će voleti mene, on će voleti nas u svom beskrajnom samopožrtvovanju.

Vrata su širom otvorena a On stalno kroz Jevanđelje, kroz providenja života, kroz svaki odnos koji je lep i dobar i čist, svaki put kad sretnete lepotu bilo koje vrste, Bog šapuće kroz tu lepotu i govori vam da postoji jedna vrhovna lepota čiji je ona deo. Svaki put kad osećate talas ljubavi, strasti u vašem srcu prema drugom ljudskom biću, i mislite da biste mogli da umrete za tu osobu, istina se govori na najdubljem nivou. Svaki put kad vi i ja kao ljudska bića shvatimo da smo stvoreni da volimo i budemo voljeni, to je najveličanstvenija i najslavnija istina Univerzuma koja nam je saopštena. To ste vi i to sam ja.

Kao dečak sam otkrio sklonište na onom drvetu, zato što nisam mogao da podnesem tako veliki bol.

Reći ću vam ovo: Božja ljubav je tako moćna i tako isceljujuća da zapravo osećam kao da sam vam ispričao tuđu priču.

3 PRE STVARANJA

Želim ovog jutra da vam predstavim jednog čoveka koga sam upoznao u Indiji. Bio sam na putu ka jednom gradu i zaglavio sam se na jednom aerodromu na kom je trebalo da provedemo još 5 sati. Ja sam ekstremno radoznao a sedeo sam do jednog veoma upadljivog muškarca. On je imao vrlo veliku, gracioznu sedu bradu i brkove uvrnute na gore. Baš me je zaintrigirao. Primetio je kako zurim u njega. Za

mene ljudi s bradom izgledaju kao da puno znaju. Privlače me ljudi s bradom. Ne svi ljudi već muškarci s bradom.

Dok smo sedeli tamo, skupio sam hrabrost da započnem razgovor s njim. Bilo mi je očigledno da on nije samo zreo i pronicljiv na osnovu izgleda, već je čitao jednu knjigu na koju sam bacio pogled i shvatio da je religiozna. On je na sebi imao upadljivu religioznu odeću.

Skupio sam hrabrost i rekao: "Hej, mi ćemo ovde provesti neko vreme, pa me zanima da li ste zainteresovani za malo zabave i razgovora?"

On mi se nije ni nasmešio. Samo me je pogledao.

Rekao sam: "Imam pitanje. Zanima me da li ste vi religiozni?"

Odgovorio mi je: "Da. Ja sam veoma religiozan."

Rekao sam: "Želeo bih da čujem iz vašeg ugla... vi ste religiozni... Vi verujete u Boga?"

On je rekao: "Da, naravno da verujem u Boga."

Rekao sam: "Ako nemate ništa protiv, recite mi ko je Bog?"

Nasmešio se i rekao: "Voleo bih da vam odgovorim na to pitanje ali vi ste ga pogrešno postavili. Ne možete da pitate: Ko je Bog? Treba da pitate: Šta je Bog?"

Rekao sam: "OK. Šta je Bog? Radoznao sam. Šta vi mislite?"

Taj čovek je imao sve već pripremljeno, kao da to stalno radi. Rekao je: "Bog je B O G."

Ja sam mislio: "OK. Umem ja da spelujem."

A onda je krenuo da objašnjava. Rekao je: "Bog je proizvodnja, Bog je organizacija." A sada je krenuo vrlo duboko: "Bog je uništenje."

Rekao sam: "To je to?"

Kad je počeo da obrazlaže svoje razmišljanje, postalo je očigledno da se on susreo sa nekim stvarima o kojima smo pričali prošle večeri, stvarima sa kojima sam se ja susreo - kaos i bol i patnja - stvari kojima su svi ovde prisutni barem bili svedoci, a većina vas ih je iskusila. Svako ko se probija kroz život u nekom trenutku biva povređen na nekom nivou. A te povrede treba prevesti, obraditi u našem razmišljanju. Treba da budu smeštene negde u našem opštem poimanju stvarnosti i onoga što se dešava u ovom svetu.

A ovaj čovek je mislio: "Da, ja verujem u Boga, ali on je morao da degradira Boga do bezlične sile."

Pitao sam ga, nakon što mi je ovo spelovao: "Da li je Bog ličnost?"

On je rekao: "O, ne. Bog je suviše nemilosrdan da bi bio ličnost."

Onda sam pitao: "Šta je Bog?"

Rekao je: "Bog je energija, sila koja proizvodi život, dovodi ga u red, a onda ga nemilosrdno uništava iznova i iznova."

On je upoznao bol i za njega je bilo nemoguće psihološki, možda najviše emocionalno, da iza svakog pogleda na svet u suštini stoji pokušaj da razume bol i patnju. A njegov način shvatanja je bio da kaže da Bog ne može da bude ličnost, jer ako bi Bog bio ličnost, onda su posledice takve da Bog mora biti nemilosrdno čudovište zbog stvari koje sam doživeo u životu.

Gde je bio Bog, ako je On ličnost, koji zapravo mari za ono što se dešava u svetu?

Gde je bio Bog kad se meni to desilo?

Gde je bio Bog kad je data ta dijagnoza?

Gde je bio Bog kad se dogodila ta nesreća ili kada je nevinu decu zbrisao cunami?

I tako je on zaključio da Bog mora da je bezlična sila.

"Neka sila bude s tobom." To je jedna od najpopularnijih ideja o Bogu u našem svetu. Mi treba da odlučimo na najosnovnijem nivou da li su Bog i stvarnost generalno u osnovi lični ili bezlični. Ili mi živimo u društvenom kontekstu i konstrukciji i shvatamo i prolazimo kroz život na takav način da stalno dodirujemo i dodirujemo sa potencijalom da povređujemo ili potvrđujemo. Ili je nešto čudesno kao što je slobodna volja stalno u igri a ishod te slobodne volje se pokazuje svuda oko nas. Ili mi ne živimo u društvenoj konstrukciji. Mi živimo u hiper bezličnoj konstrukciji, konstrukciji stvarnosti u kojoj su svaki muškarac i žena sam za sebe. Kreni, prati me ili se skloni s puta. Ja, ja i ja. Ja sam samom sebi omiljena osoba. Skloni mi se. Ili mi živimo u Univerzumu koji je u svojoj konačnoj putanji orijentisan ka prijateljstvu, ljubavi, dobrim i lepim stvarima koje se dešavaju između nas kao nezavisnih bića, ili mi živimo u Univerzumu koji na kraju vodi ka izolaciji, izdvajanju i svako od nas je prepušten samom sebi a onda samo nestanemo u toj zajedničkoj sili zvanoj Univerzum i da iza toga nema ništa više.

Biblija predočava sliku Božjeg karaktera koju smatram ekstremno korisnom, ne zato što Biblija to kaže, što kaže: Ovo je kako jeste, i da ja treba tome da se poklonim i potčinim se tim objavama na toj stranici jer se Biblija postavlja kao autoritet nada mnom.

Ja sam kao vernik u toj knjizi sada, tako da je ona za mene zaista autoritet. Ali, pre nego što sam u toj knjizi, to mora da ima razuman, emocionalan i odnosni smisao da bih mogao da uđem u tu knjigu i da bi mi ona bila autoritativni izvor informacija. Dakle, kad sam van verovanja u tu knjigu, ja intuitivno primećujem da se neke stvari dešavaju u svetu.

Kao što sam vam juče ispričao, primećujem dosta patnje i haosa, prekida i raspada odnosa. A primećujem i kod sebe da reagujem protiv svog tog nasilja i patnje. Ja znam, a da mi niko to nije rekao, da je nešto suštinski pogrešno sa narušavanjem odnosa. A znajući to, ja takođe znam još nešto. Kao što sam juče rekao, kao dete i tinejdžer sam znao za dve stvari, za patnju i ljubav. Život je zaista bio težak, bilo je dosta zlostavljanja, a u isto vreme sam voleo svoju mamu kvalitetom i vrstom ljubavi koju nisam mogao da izbegnem. Ljubav prema mojoj mami nije bila samo naklonjenost dečaka prema njegovoj mami. Postojao je preplavljujući osećaj zaštite prema njoj, preplavljujući osećaj pravde prema njoj, Želeo sam da joj život bude bolji.

U središtu moje božanski kreirane duše intuitivno sam znao pre nego što sam pročitao i jedan redak iz Biblije, znao sam da je ovo suštinski pogrešno a ovako stvari treba da budu. Znajući sve to, tada sam došao do Biblije i neke stvari su zaista počele da imaju smisla. Biblija u fascinantnom sagledavanju stvarnosti opisuje Boga na sledeći način. Pratite ovo rezonovanje.

Ovaj psalam je pisao Mojsije i on je rekao: "Pre nego se gore rodiše" Uočite reč "pre". "Pre nego se gore rodiše i sazda se zemlja i vasiljena"

Recimo PRE stvaranja.

PRE stvaranja.

Pre postojanja bilo kakvih zavisnih stvorenja.

Pre postojanja ljudskih bića. Mi smo zavisna bića - imamo početak.

Pre te početne tačke, pre stvaranja, pre nego što su stvoreni prvi ljudi, pre svega toga, postojalo je beskonačno polje stvarnosti u kome nije bilo nijednog ljudskog bića nigde u Univerzumu.

Koliko dugo nije bilo ljudskih bića u Univerzumu? Mi ne možemo ni da razumemo šta znači beskonačno polje stvarnosti, pa jednostavno kažemo PRE stvaranja, pre postojanja anđela, pre postojanja ljudi.

Mojsije zapaža: "i od veka do veka, Ti si Bog." (Psalam 90,2)

Ovo je zanimljiv jezik. To je svakako poezija. Poezija ima moć pristupa dubokim idejama sa malo reči. Ovde nas Mojsije obaveštava da ako želite da shvatite stvarnost vi možete jednostavno da je podelite ovako. Ovde postoji tačka koju zovemo stvaranje. A postoji i nešto što on ovde opisuje kao "od do" - "od veka do veka".

Nazovimo ovaj smer "prošlost večnosti" a ovaj smer "budućnost večnosti".

Ovde smo vi i ja počeli da postojimo. Ovde su redovi anđela, ako verujete da anđeli postoje, a Biblija kaže da su oni bića koja postoje još od pre stvaranja ljudi. Oni su bili svedoci stvaranja našeg sveta. Oni su bili tamo, klićući od radosti prilikom našeg stvaranja, kako piše u Jovu 38.

Isus u Mateju 18,10 kaže da svako dete ima svog anđela čuvara. Dakle, bolje da se ne kačite s decom, kaže Isus. Postoje anđeli, bića koja se zovu anđeli. Ona postoje još od pre postanka ljudi. A onda smo se mi pojavili u nekom trenutku.

Ovo je stvaranje.

A pre toga...

Naše pitanje ovog jutra je jednostavno: Šta se dešavalo PRE stvaranja? Šta se to dešavalo u Univerzumu? Ako je postojao Bog i samo On, koji obuhvata prošlost večnosti i budućnost večnosti, ako Bog sam, da citiram Isaiju, "živi u večnosti", ako samo Bog, prema apostolu Pavlu, ima besmrtnost u sebi, što je prirodno njegovom biću, da li nam je logično da pitamo tog Boga: "Da li ti je bilo dosadno pre mog postanka? Pre našeg postanka, šta si ti radio?"

Da li je Bog u celoj prošlosti večnosti sedeo skrštenih ruku i šetkao se po Univerzumu? Da li je Univerzum postojao? Da li je Bog postojao samo u nekoj transcendentnoj oblasti, ako se može upotrebiti reč oblast,

koja se protivi vremenu, prostoru i materiji, tako da je sam Univerzum Božje stvorenje pa otud On postoji van toga, gde god to bilo. Dakle, Bože, šta si radio u prošlosti večnosti?

Fascinantno je što Mojsije želi da shvatimo da je Bog postojao u celoj prošlosti večnosti, a Biblija nastavlja da nas poučava da smo svi mi privilegovani ako izaberemo da živimo i nastanimo celu budućnost večnosti. Mislim, mi smo tako maleni u poređenju sa Bogom u pogledu našeg postojanja, ali kako je zapanjujuće kad Isus dođe i kaže: Svaki koji veruje u mene neće nikad umreti. Umrećete prvom smrću od nekog fizičkog uzroka, ali nikad nećete konačno umreti. Bićete vaskrsnuti, uzeti tamo gde ste nestali i zakoračićete pravo u budućnost večnosti. Vi ćete živeti u budućnosti večnosti.

Ali, Bože, šta se dešava u prošlosti večnosti? Šta se tamo dešava?

Vrlo su zanimljive, a meni najfascinantnije, Božje titule u Bibliji. Danilo 7,9 Boga zove "starešina dana" [prevod: Bakotić].

Preispitajmo ovo na kratko. Da li je Bog star? Da, mislim, zaista, zaista star. Ali on je ostario, Hoze. Nisi siguran? Da li On drži svoje zube u tegli pored kreveta? Da li Mu opada kosa? Da li on ima bolove? Da li se entropija primenjuje na Boga? Ne. Ovo je, naravno, hipotetički: ako bi se Bog jednostavno pojavio sada pred svima nama i uradio ono što mi ponekad radimo pre četrdesete: "Hej, hej, pogodi koliko imam godina", ako bismo mi samo posmatrali i pogađali koliko Bog ima godina, mogli bismo reći: "22", "maksimum 26". Bog je starešina dana što znači da je Bog oduvek postojao. Ali Bog nije ostario. On je večno mlad. On ne doživljava ništa nalik propadanju. On je pun života i večno mlad.

Pavle nas šokira kad u Titu 1,2 kaže da je taj "starešina dana" od "pre vremena večnih". Mi to ne možemo da shvatimo jer smo vremenski ograničena bića. Sve što mi znamo je sled događaja. Ovaj događaj sledi nakon itd. Mi tako gradimo istoriju iza nas. Stvari se dešavaju a mi živimo u linearnom postojanju.

Ali Bog ne živi u linearnom postojanju, pretpostavljam. Pretpostavljam da je Bog postojao kao starešina dana pre postojanja vremena. Biblija to zove večnost. Prošlost večnosti. Bog je postojao u celoj prošlosti večnosti, u nekoj vrsti bezvremenog dela stvarnosti. I onda ponovo imamo pitanje koje moli za odgovor: Šta je Bog radio?

Star i večno mlad Bog.

Kad ste mladi, vi imate puno energije a Bog je uvek bio mlad i ima puno energije. Bog je aktivan. Bog je radoznao. Bog je željan.

Prema Bibliji, Bog je Stvoritelj. To znači da je Bog u suštini svoje prirode umetnik. Bog je autor Biblije, a čitavu polovinu Biblije čine (lirske) pesme i poezija. Mnogi vole pesme koje se pevaju među članovima Trojedinog Boga. Bog je Stvoritelj. Bog je Umetnik. Bog misli i oseća. U stvaranju On deluje iz svog srca.

I dok taj mladi Bog postoji, Džordž Mekdonald nas oduševljava obaveštavajući nas da je "Bog bio, jeste i uvek će biti božanski bezazlen kao dete... Detinja bezazlenost pripada božanskoj prirodi."

Česterton kaže: "Grešili smo i ostarili, a naš Otac je mlađi od nas."

Šta biste upravo sad doživeli ako bi ograničenja greha bila uklonjena i sve što je nefunkcionalno, oštećeno u našim dušama, emocijama uklonjeno? Sve je to izbrisano sa hard diska. I vi možete da zakoračite u neposrednu Božju prisutnost. Sa čime biste se susreli? Kako bi to izgledalo?

Izgleda da biste se u Božjem prisustvu susreli sa smehom i igrom, sa glasnim smehom i zabacivanjem glave unazad od radosti, trčeći ne samo po poljima već kroz razne univerzume. Šta ako bismo mogli da se nađemo u Božjem prisustvu? Da li bi na Njegovom licu bio osmeh? Da li se Bog kikoće? Da li je Bog zaista u svom srcu bezazlen kao dete?

Možda to možemo da kažemo ovako, jer ne želimo da steknemo utisak da je Bog nezreo: Bog je beskrajno zreo i večno bezazlen kao dete. To bismo mi doživeli u Božjem prisustvu. Biti u Božjem prisustvu bi bilo potpuno, iznad svega, van svih očekivanja, zabavno. On bi imao sve moguće ideje šta da se radi. I nikada vam ne bilo dosadno, ni jedne nanosekunde vašeg postojanja.

Moj sin Džejson i ja smo na skijama stajali na vrhu jedne snegom pokrivena planina sa crnim dijamantom pred nama, samo što nismo krenuli u prepuštanje sili gravitacije. Uh, kako to volim. I on mi kaže, podižući svoje skijaške naočare, jer je bila nedelja i upravo smo bili u crkvi: "Tata, da li će Nebo izgledati kao najduže bogoslužje ikad? Da li će Nebo biti non-stop stajanje a da ne smeš da se pomeriš, ništa da kažeš, da budeš tih i 'sedi, čuti i boji; subota je'?" Da li će budućnost večnosti biti ispunjena dosadom ili iznad svega, van svih očekivanja, slavnom zabavom u Božjem prisustvu?

Sliku o tome dobijamo posmatranjem prošlosti večnosti.

Ovo je niz snimaka Božjeg karaktera, Božjeg srca, Božjeg procesa razmišljanja i osećanja pre Isusovog utelovljenja i, u tom smislu, rastezanje unazad do prošlosti večnosti.

Ovo u Isaiji 42,1 je pesma. To je pesma. To je pesma. A pevač u toj pesmi je Bog Otac. Stvoritelj Univerzuma, Svemoćni i svemoguć Bog je onaj koji i komponuje pesmu i peva je. Tema ove pesme je Isus, a bavi se predstojećim utelovljenjem.

Isaija je ovo napisao stotinama godina pre Hristovog dolaska na ovaj svet. Ovo je Otac koji razmišlja kroz poeziju, koji razmišlja kroz pesmu o razdvajanju do koga će doći između Oca i Sina.

A Otac u ovoj veoma emotivnoj pesmi kaže: "Evo sluga mog", shvatite ovo, razumite ovo! "Evo sluga mog", ovo je mesijanska objava, proročanstvo. Ovde Otac vidi Isusa koji će doći na ovaj svet kao naš Spasitelj. "Evo sluga mog" - primetite kako Otac opisuje Sina. "Evo sluga mog, koga podupirem, izabranika mog, koji je mio duši mojoj." Recite ovu reč naglas - mio. Da li vam se sviđa ta reč? Kakva reč!

Koji su sinonimi za tu reč? Radost, sreća, užitak? Ovde Bog Otac razmišlja o slanju svog Sina na ovaj svet da bude naš Spasitelj. To je jedan dirljiv trenutak za Njega. On kaže: Želim da znate, ljudi, da je Onaj koga vam šaljem, Onaj od koga se rastajem radi vas, Onaj koji je "mio duši mojoj". On mi je zaista, zaista drag. Zapravo, mi smo proveli celu prošlost večnosti zajedno. Drag mi je, volim ga, mi uživamo u društvu jedno drugoga. U poređenju sa Bogom, ja znam nešto malo o ljubavi.

Zabavljao sam se sa istom devojkom otkad je ona imala 13, a ja 14 godina. Ja to razumem. I to je sve bolje i bolje kako dani prolaze. Reći ću vam ovo: Otkrio sam da čak na ljudskom nivou, a mi smo samo krhki, nefunkcionalni, upropašćeni ljudi, da je ljubav eksponencijalna, kao jedina stvarnost koja cirkuliše Univerzumom i koja vežbanjem raste i raste i širi se i nema ni plafon, ni pod, ni zidove. Vi uvek možete da volite nekog i to je fascinantno u vezi ljubavi. Ako ste samci, ja vam to veoma preporučujem. Uđite u brak ako možete, sa pravom osobom.

Reći ću vam ovo: Ljubav je čudesna. Vi uvek nekoga možete da volite više nego ikada do tada. Više nego ikada. A jedini razlog zašto mi možemo stalno da idemo dublje u ljubav, sa boljom teksturom i lepšu

ljubav je taj što mora da postoji neki zenit ljubavi tamo negde. Mora da postoji neki vrhunac, neko mesto gde je celina svega toga. A mi smo primaoci toga i stalno uzvraćamo na to. To je Bog. Bog je takav Bog da nalazi milinu u odnosima.

Pogledajte sad ovo. Ovo je Isus. Nemam vremena da vam dokažem da se ovde radi o Isusu, ali kao što je Reč iz Jevanđelja po Jovanu 1 zapravo Isus, a Mudrost – personifikovana mudrost u Pričama Solomunovim, a Pavle nam kaže u 1. Korinćanima 1,30-31 je zapravo Isus. Ovo je Isus u Pričama Solomunovim koji razmišlja o Ocu. Upravo smo pročitali kako Otac razmišlja o svom odnosu sa Sinom. Da li me pratite?

A sada ćemo pročitati o Isusu koji razmišlja o svom odnosu sa Ocem. Isus o tom odnosu u prošlosti večnosti kaže:

[prevod s engleskog:] "Ja", to je Isus, "bejah kod njega", Oca "kao veliki majstor".

Oni razmišljaju o stvaranju. Kako to da uradimo? Kako će to izgledati? Hoćemo li kljunara? Oni razmišljaju o tome.

"Ja bejah kod njega kao veliki majstor; i svakog dana sam mu bejah radost, veseleći se svagda pred njime." (Priče Solomunove 8,30)

Ovo zvuči super zabavno. A još jedna verzija kaže:

[prevod s engleskog:] "Bio sam kod njega svaki dan, Njegova radost i Njegov miljenik, igrajući se svagda u Njegovom prisustvu."

Veselje? Da, veselje. Još jedna verzija kaže to ovako: "svagda uživajući u njegovom društvu". To se dešavalo.

Hej, Bože, šta si ti radio u prošlosti večnosti? Starešina dana, večno mlad, beskrajno zreo, detinje bezazlen Bog. Šta si radio pre početka mog postojanja? Znaš, nas dvojica smo uživali u druženju, zabavljali smo se, bili smo prijatelji i to je zaista bilo sjajno. Ovo je biblijska slika o Bogu u nizu snimaka.

Pogledajte sad ovo: U Zahariji 13,7 ponovo imamo Oca koji govori o rastavljanju od Isusa radi našeg spasenja. To će biti bolno iskušenje, kako vidite u ovoj pesmi.

Otac kaže: "Digni se, maču..." To je metafora za mač pravde kojim će biti probodeno Isusovo srce radi vas i mene. "Digni se, maču, na pastira moga..." Želim da uočite ovaj deo. Ovo je Otac i priča o Sinu: "i na čoveka drugara moga!" King Džejms verzija prevoda Biblije kaže: "moj kolega". Nova internacionalna verzija prevoda kaže: "na onoga koji mi je blizak". Ovo je blizak odnos. Kad dođemo do Novog Zaveta, a Isus je došao jer se pojavio u telu...

Nije slučajno što je jezik koji se koristi za opis Njegovog porekla, odakle je došao, gde je bio pre nego što je došao na ovaj svet, taj jezik je namerno intiman. Jovan 1,18: "Boga niko nije video nikad: Jedinorodni Sin koji je u naručju Očevom, On Ga javi." U Očevom naručju? Ja imam puno muških prijatelja. Ne želim nikog od njih u mom naručju. Mi ne koristimo ovu vrstu jezika. To je američki govor iz 1940-ih i 1950-ih kad su momci bili bliski drugari. Ali to je jezik intimnosti, jezik kad želite-da-znate-odakle-je-Isus-došao, želite-da-znate-odakle-se-javlja, želite-da znate-gde-je-bio- pre-nego-što-je-došao-ovde? On je bio u intimnom druženju sa Ocem i Duhom. Tamo je bio.

A zatim, neverovatno, ako pitamo Isusa neposredno, pred kraj Njegove misije, u Jovanu 17,24, On se moli Ocu, glasno razmišlja i razgovara sa Ocem. On kaže: "Oče ... jer si imao ljubav k meni pre postanja sveta". Hej, Isuse, šta se dešavalo pre nego što je ovaj svet stvoren? Mi smo se voleli. To se dešavalo. Nismo stajali u tišini u prisustvu onog drugog. Nije nam bilo dosadno. Nismo se pitali šta sledeće da uradimo. Jednostavno smo učestvovali u blaženstvu intimnosti našeg odnosa. To smo mi radili. Poruka je sledeća: Na osnovu onoga što vidim u Bibliji i na osnovu onoga što mi moja veoma društvena priroda ljudskog bića govori, Bog mora da je... Ako sam ja onaj ko sam, onda je Bog nešto neverovatno, jer sam ja stvoren po Njegovom obličju.

Bog je sjedinjenje blaženih bića koja žive jedno za drugo. Bog je beskrajno zreo, večno bezazlen prijatelj. I na kraju, Bog je epicentar svake strasti koja se sama daje.

Šta se kod ovog Boga ne može voleti?

4 PRIMAMLJIVA LJUBAV

Milostivi Oče, Ti si istinski neverovatan, tako veliki, tako divan. Mi Ti se divimo. Mi te slavimo večeras. Oče, molim Te za posebnu blagodat, upravo sada, da me upotrebiš da govorim ubedljivo u Tvoje ime. Oče, vodi moj um, moje srce, moj jezik. Molim Te to u Isusovo ime. Amin.

Večeras želim da vam ispričam o apsolutno najgorem letu u mom životu, koje se na čudan način preokrenulo u najbolje leto mog života. Imao sam 14 godina a znao sam samo za Los Anđeles u Kaliforniji. Oduvek sam živeo tamo. Znao sam te plaže, te ulice. Svi moji prijatelji su bili tamo. A moja mama, niotkuda i bez traženja moje dozvole najavljuje naše preseljenje.

Rekla je: "Taj, odlazimo iz Los Anđelesa i više se ne vraćamo."

Rekao sam joj: "Ti odlaziš iz LA. Ja imam 14 godina i nikuda ja ne idem. Svi koje poznajem su ovde. Ja ostajem u LA."

Rekla je: "Imaš 3 dana da proveriš da li se roditelji bilo kog tvog prijatelja slažu da se preseliš kod njih. 3 dana."

Nakon 3 dana, bili smo u kamionu za selidbe i kretali se ka severu. Trebalo nam je 8 sati do Sakramenta u Kaliforniji. Znao sam gde je ali nikad nisam bio tamo. Čuo sam za njega. U njegovoj blizini nije bilo okeana. Tamo nisam poznao nijednu jedinu osobu. Stigli smo tokom leta. Počeo sam da vozim skejt bord po komšiluku, videvši to od tinejdžera po parkovima, u njihovim dvorištima. Da li ste primetili da su tinejdžeri zastrašujući? Oni su najopasniji ljudi na svetu. Ja nisam uspeo da pokrenem razgovor s bilo kim od njih jer su svi piljili u mene jer sam bio novi klinac u gradu, novi klinac u bloku.

Konačno, jedan dečko, Kajl, je video da sam skejter i on je, bez ikakvih reči, a momci to vole, počeo da skejtuje blizu mene. Sledeće što znam je da smo razvili prijateljstvo, a leto se završavalo.

On je rekao: "Idemo na letnju žurku uoči početka nove školske godine i ti si pozvan." Pitao sam: "Kod tebe kući?" - "Ne. Kod nekog drugog."

"Kako onda znaš da sam pozvan?"

"Pozvan si. Svi će biti tamo."

A ja razmišljam: "Ko to svi?" Nervozan sam.

Otišli smo do te kuće. Vrvelo je od zastrašujućih tinejdžera. Brzo sam pronašao svoj položaj na kauču u dnevnoj sobi i seo. Ja volim da posmatram ljude, a to je bio strateški položaj za posmatranje svih aktivnosti. Kajl je seo do mene i tako smo posmatrali glavna vrata kako se otvaraju i zatvaraju iznova i iznova. Ljudi su dolazili, ljudi su odlazili, jedno za drugim. Prošao je sat vremena. Postalo je dosadno.

Kajl je rekao: "Zašto ne ustaneš, zašto ne upoznaš nekog?"

Rekao sam: "Ne želim to."

Sedeo sam tamo i posmatrao vrata kako se otvaraju i zatvaraju. Upravo kad je moja dosada bila jedino što imam, a spremio sam se da odem, vrata su se još jednom otvorila i ušlo je najlepše stvorenje koje sam ikada video u svom životu.

Nagnuo sam se ka Kajlu i rekao: "Da li je poznaješ?"

Odgovorio je: "Druže, nju svi poznaju. Ona je van tvoje klase."

Rekao sam: "Pa, to je očigledno tako, ali ja osećam čudnu motivaciju koja raste u meni. Da li si voljan da nas upoznaš?"

Odgovorio je: "To je tvoj bol, druže. Hajde."

Počeo da se treperim. Nešto me je vodilo da moram da upoznam tu devojkicu. Dok smo išli preko sobe, a ona se smejala i pričala sa svojim prijateljima, rekao sam:

"Kajle, šta je ona?"

Rekao je: "Ona je ljudsko biće."

Rekao sam: "Ne, šta je ta jedinstvena mešavina DNK tamo?"

Rekao je: "Pa, čoveče, njen tata je visoki belac a mama kratka Meksikanka. Šta god to bilo..."

Rekao sam: "To je savršena DNK mešavina i to tražim ceo svoj život."

Prešli smo preko sobe i našao sam se u njenoj neposrednoj blizini.

On je rekao: "Ovo je Taj." A onda je otišao.

Mislim da se naše oči nisu ni srele, a ona je bacila pogled pored mene, da bi nastavila da priča sa svojim prijateljima. Onda sam sebe učinio sveprisutnim. To je bilo pre mog obraćanja, tako da ništa nisam znao o sveprisutnosti. Predviđao sam svako njeno kretanje po kući i analizirao njenu putanju. Znao sam gde će biti pa sam se postarao da pre nje stignem tamo.

"Hej, da li se sećaš da smo se već upoznali. Ja sam Taj."

"Zapravo, ne sećam se." A onda je krenula svojim putem sa svojim prijateljima.

Proviđenje je htelo da nova školska godina počne, a mi smo išli na isti čas matematike. Ja sam čekao da zauzmem svoje mesto dok ona prva ne zauzme svoje mesto. Znao sam koje sam mesto zauzeo. A onda je učitelj jednostavno najavio da će ona automatski dobiti ocenu A. On ju je poznao, a ona će biti asistent koji će ići po učionici radi onih kojima je potrebna pomoć u vezi matematike. Odmah sam podigao ruku.

Rekao sam: "Potrebna mi je pomoć u vezi matematike. Ne sećam se ničeg."

Naš odnos počeo tako što me je ona učila matematiku. Na kraju, ona je počela da dolazi u moju kuću posle škole. Upoznala je moju mamu. Zaboravite matematiku!

"Mama, devojka. Devojko, mama."

Mislio sam: "To je to. Ona se sviđa mami."

Mama ju je obožavala i one su postale prijateljice. A sledeće što znam, postali smo najbolji prijatelji, provodeći sve zajedničko vreme. Sledeće što znam, mi smo venčani i pravimo decu. Sledeća stvar, znate, mi smo kao odrasle osobe zajedno već ceo život.

"Vidiš, Kajle..."

Pitanje ove večeri koje ima teološku osnovu je: Šta se konkretno dešava u nama kao ljudskim bićima a što nas čini vrstom stvorenja koja traže ljubav da bi je uzvratili? Da li shvatate šta pitam? Mi znamo da to treba da bude obostrano. I mi znamo da ljubav nije vrsta stvari koja se može desiti kao jednostrana jednačina. Nije li tako?

Ja sam doživljavao silu privlačnosti. Dok sam je upoznao iznenada sam upoznao i njenu ličnost, karakter, osobu sa mislima i osećanjima. To me je tokom godina oduševljavalo. To je neverovatno. Mi smo zajedno od njene 13. a moje 14. godine, a poslednji put kad sam je video vozili smo se na prilično dugom putovanju i ona je rekla neke stvari za koje nikad ranije nisam znao da se odvijaju u njenim mislima.

Rekao sam: "Auh! Dakle, ti si takva."

I jednostavno sam bio šokiran činjenicom da je ljudsko biće tako neverovatno duboko. Vi bukvalno možete večno da upoznajete nekoga i da otkrivате nove stvari. Kao što je jedan filozof rekao: "Nikada nećete zakoračiti u istu reku dvaput."

Ona se kreće i to je druga voda. Vi se krećete i vi ste drugačiji svaki put kad napravite novi korak. Ljudska bića su stalno u pokretu, mi se postepeno formiramo, iz sekunde u sekundu, sa svakim iskustvom. Mi smo kao ljudska bića u pokretu. Mi smo, da upotrebim biblijsku reč, uvek u procesu postajanja. To smo mi.

Vi uvek možete poznati nekoga na neki novi način. A beskraj Božjeg karaktera je kao duboki okean. Otkrio sam nešto tamo što apsolutno oduzima dah. Brojne stvari. Ono o čemu želim da vi i ja večeras razmišljamo je da u središtu božanskog karaktera postoji nešto što ću nazvati neprislina ljubav. Mogao bih je jednostavno nazvati ljubav. Ali, želim večeras da je prilagodim i želim da opišem tu ljubav, želim da dozvolim Bibliji da opiše tu ljubav na takav način da razumemo da je Božja ljubav odlučno protiv prisile, da Boga zanima samo dobrovoljno uzvraćena ljubav, da je On taj koji nas je napravio ovakvima i povezuje se s nama u vezi s našim spasenjem prema tome kakvi smo.

Bog funkcioniše po principu privlačenja. On pokušava da privuče našu pažnju jer kad privuče pažnju nas kao slobodnih moralnih činilaca, mi imamo potencijal da prevaziđemo prepreku prostora između nas i Njega dobrovoljno. A onda, kad vi pređete taj prostor dobrovoljno, vi želite da budete tamo i iskustvo tog odnosa je preplavljeno više željom a manje obavezom.

Biblija je puna ovakvih vrsta uvida u vezi sa Božjim karakterom. Biblija stoji sama u otkrivenju Isusa Hrista kao vrhunskog otkrivenja Božjeg karaktera. Biblija stoji sama u toj vrsti sagledavanja ko je Bog. Nema filozofije, niti religije na svetu koja Boga prikazuje kao vlasnika svih moći, najmoćnije ličnosti u Univerzumu, a koja ipak bira ljubav, kao most u odnosu između Njega i nas kao ljudskih bića.

Razmotrite, na primer, pasus u Bibliji koji je apsolutno zapanjujući, kad počnete da ga shvatate.

Ovo je Osija 3,1. Osija je bio jedinstveni prorok. On je imao najgoru moguću misiju koju prorok može imati. Svi ostali proroci su imali vizije i snove a onda su ih zapisali. Bog je rekao: Osija, želim da od tebe napravim živo, lično, iskustveno proročanstvo. Želim da proživiš nešto za mene. Želim da budeš nešto. Želim da doživiš nešto. Neću ti dati proročanstvo. Od tebe ću napraviti proročanstvo. Osija, evo šta želim da uradiš. Evo tvoje misije.

"Potom reče mi Gospod:" kaže Osija, "Idi opet, ljubi ženu koju ljubi ljubavnik a ona čini preljubu..."
Primetite sledeće reči: "kao što".

OK. Dakle, Bog ovde kaže nešto. On kaže da je ovo kao nešto drugo. Ovo je kao... i tu imamo poređenje. Osija, ovo će biti "kao što Gospod ljubi sinove Izrailjeve." (Osija 3,1) Možete ovde staviti ljudski rod ako hoćete.

Bog kaže: Osija, ovo je tvoja misija. Želim da se zaljubiš u nju. Ona je ta. U njenom srcu se dešava nešto. Ona je preljubnica. Osija, želim da se zaljubiš u nju. A kad osetiš kako je to voleti nekoga svakom ćelijom svog bića, Osija, a da ti ljubav nije uzvraćena, reci mom narodu da tako izgleda biti Bog.

Ovo je starozavetni opis onoga što zovemo problem greha. Mi smo skloni definicijama greha koje su legalne i tehničke. A postoje i biblijski primeri za to. Greh je prestup zakona. Tako je. Ali propuštamo da pomenemo, da shvatimo u tom jednom udarcu otkrivenja - greh prestup zakona - propuštamo da shvatimo da je zakon o kome se priča opisan u Bibliji kao nežni unutrašnji radovi na božanskom srcu i karakteru, da je Zakon zapravo kodirano objašnjenje, otkrivenje kako izgleda ljubav na delu.

Mi ponekad kažemo: Zakon je transkript Božje ljubavi, karaktera. I to je tako. Dakle, kad Biblija kaže da je greh prestup Zakona, to bukvalno znači da je greh narušen ljubavni odnos, da je greh zapravo prekid odnosa. Odanost, integritet odnosa koji dolazi iz jednog smera, a nije uzvraćena. To je greh. Dakle, sagledavanje iz ugla Starog Zaveta i opis problema greha je povezan sa odnosom, vrlo je ličan. Bog kaže: reći ću ti kako izgleda biti Bog u odnosu sa grešnicima, palim ljudskim bićima.

Osija, voli tu devojkicu. A kad je voliš i kad osetiš kako izgleda kad ti ljubav nije uzvraćena, kad osetiš osećanja izneverenog ljubavnika, reci mom narodu: tako izgleda biti Bog.

Evo jedne fascinantne stvari. Ovo je svemoćni Stvoritelj Univerzuma i On može da uradi sve što mu se hoće. On je Bog a mi to nismo. Možemo reći da On jednostavno koristi svoj položaj. Ja sam Bog, vi niste. Osnovni dogovor: Vi radite šta vam ja kažem, inače... I svi bismo se mi usaglasili sa svim Njegovim zahtevima, na nivou ponašanja. Ali u Univerzumu bi nastavilo da visi pitanje: Da li iko voli Boga iako postoji očigledna poslušnost? Ovde nam Bog kaže u 2. poglavlju, da je to Božji metod za lečenje

problema greha. Bog kaže u vezi s ovim odnosom ljubavi koji je prekinut: "Zato ću je, gle..." Ovo je zanimljivo. Bog kaže: "Zato ću je, gle, primamiti..." A ona je Izrael u lokalnom istorijskom smislu. To je ljudski rod u širem smislu. Bog kaže: Evo kako ću da ih spasim, Osija. Primamiću ih k sebi. On nastavlja: "i odvesti u pustinju, i govoriću srcu njenom." (Osija 2,14) Tako će uspeti moj plan spasenja. Neću manipulirati. Neću primoravati. Neću koristiti svoj položaj. Spasiću njihova preljubnička srca primamljujući ih nazad k sebi. Staviću pred njih nešto ekstremno privlačno, i ja, ako budem uznet sa zemlje, povući ću sve k sebi.

Isus je tačka Božje privlačnosti. Isus je Onaj koji otkriva ljudskim umovima i srcima da Bog doslovno voli vas i mene više od sopstvenog postojanja, da bi nas privukao nazad k sebi. "Zato ću je, gle, primamiti..." Osija sada nastavlja sa proročanstvom, sa predstavljanjem plana spasenja. Bog kaže: Ja ću raditi po principu privlačenja, ja ću primamiti, ja ću je pridobiti, "govoriću srcu njenom". A zatim Bog kaže da će se nešto desiti.

Upravo se sad molim u drugom delu uma da vam se ovo duboko ureže u misli. Čujte ovo, molim vas. Tog dana kad Bog primamljuje, "tada ćeš me, govori Gospod, zvati: Mužu moj! i nećeš me više zvati: Gospodaru moj!" (Osija 2,16) Ovo je jedan izuzetan uvid jer je ovo Bog dajući dve vrste dinamike odnosa, jednu pored druge i On kaže da tu postoji dinamika gospodar-sluga, koja vam je poznata kao ljudima, a tu je i bračni odnos koji vam je poznat.

Postoji odnos muž-žena, a tu je i odnos gospodar-sluga. To našim umovima daje dva različita načina da se bude u odnosu. Bog ovde bukvalno kaže: Ja ću da te spasim primamljujući te, a kad ta primamljiva ljubav pridobije tvoj um, ti ćeš doživeti ogromnu promenu ugla sagledavanja stvari. Najosnovniju, ključnu, od svih promena ugla sagledavanja stvari, ti ćeš prestati da se prema meni odnosiš na nivou moje moći nad tobom. Ti ćeš prestati da se prema meni odnosiš kao gospodaru i počećeš da se odnosiš prema meni kao prema mužu. On bukvalno kaže: uspeću u najvrednijoj mogućoj stvari. Ja ću te voditi da se zaljubiš u mene.

Odnos gospodar-sluga ima izvesne karakteristike. Primarni motiv koji pokreće dinamiku tog odnosa je strah. Uradi ono što ti kažem, inače... Zašto? Zato što sam ja glavni. Ja sam veći od tebe. Ja sam Onaj koji ima moć.

U knjizi "Čežnja vekova", str. 480, čitamo ove reči: "Strah od kazne ili ljubav prema večnoj nagradi nije ono što navodi Hristove učenike da Ga slede. Oni posmatraju Spasiteljevu neuporedivu ljubav, otkrivenu kroz Njegov boravak na Zemlji... a Njegova pojava privlači."

Odnos gospodar-sluga je povezan sa strahom. Ali Jevanđelje nas obaveštava da Božja, savršena ljubav "izgoni sav strah". Božja ljubav zamenjuje strah kao motiv koji upravlja tim odnosom. Tako se mi pomeramo u drugačiju vrstu odnosa, drugačiju vrstu povezivanja s Bogom. A vi skoro da možete da čujete uzbuđenje u Božjem glasu ovde. On predviđa ovo. On misli u sebi: Ja ne mogu da dočekam da oni prestanu da me doživljavaju na taj način. Ne mogu da dočekam da oni odrastu u njihovoj duhovnosti do tačke kad će me doživeti kao Muža koji voli i koji je dobar, i da počnu da mi uzvraćaju ljubav. Zapanjujuće! Na prestolu Univerzuma sedi ovakva vrsta Boga!

A onda, Bog bukvalno pada na kolena i prosi (19. stih): "Zaručiću te sebi zauvek, zaručiću te sebi pravdom, pravednošću, milošću i milosrđem." (Osija 2,19) On kaže: Ja ću ti biti ovakav - pravedan, milostiv, milosrdan. Biću ti stalno odan u odnosu sa tobom. I zaručiću te na toj vrsti odnosa. A onda u 20. stihu, zadivljujuće: "Zaručiću te sebi vernošću, i poznaćeš Gospoda." Hebrejska reč ovde je "jada". To je

ista reč koja se koristi u 1. Mojsijevoj 4,1. Čujte, tamo gde Biblija kaže "Adam pozna [jada] svoju ženu Evu i ona zatrudne" i rodi sina. Ovde se ne govori o pukom intelektualnom poznanju, već o intimnom poznanju. Kad kaže da je Adam poznao svoju ženu Evu i da je ona zatrudnela i rodila sina, to ne znači da je Adam razmišljao o njoj. Žene ne zatrudne ako neko razmišlja o njima. To nije nauka. To nije vrsta znanja kao biologija, sociologija ili matematika. To je vrsta znanja koje se dešava na najdubljem nivou intimnosti nekog odnosa i kad se javlja novi život.

Dakle, Bog kaže na kolenima: "Volim te. Ja znam da imaš iskrivljenu predstavu o meni. Ti misliš da je ono što ja želim spoljašnja usklađenost a ti to ne možeš da postigneš. Ono što ja želim je zapravo tvoje srce. A vidljiva poslušnost proizilazi iz onoga što se dešava u nama. Bog je, blago rečeno, genije za odnose. On tačno zna šta radi. On ima super visok koeficijent emocionalne inteligencije i On se prema nama odnosi u skladu sa tim kako nas je stvorio.

Fascinantno mi je kako su stari Jevreji u vezi s jednom knjigom Biblije, a u Bibliji ima 66 knjiga... Stari Jevreji su jednu knjigu Biblije smatrali najsvetijim delom Biblije, vrhunac Božjeg samo-otkrivanja, najsvetiji deo Biblije. Ako biste se usudili da pogađate koji bi to najsvetiji deo Biblije mogao biti, možda biste pogodili, a možda ne. Ne znam. Slušam... 2. Mojsijeva (Izlazak)? 3. Mojsijeva (Levitska)? Ne. Možda je to 1. Mojsijeva (Postanak). A šta je sa 2. Mojsijevom i 10 zapovesti? Hajde... Pesma nad pesmama! Hvala vam! Zaista?

To je knjiga oko koje su se teolozi sporili kad su sastavljali kanon Biblije. Oni su za ovu knjigu govorili: Mislim da to ne treba da bude tamo. Solomon je otišao daleko s tim. To je ljubavna pesma posvećena njegovoj devojci i ne može nikako biti u Bibliji. Ali nekako je, blagodaću Božjom, ta čudna knjiga... imamo 66 knjiga. Pesma nad pesmama je izuzetna zbog onoga što otkriva o Božjem karakteru. Reći ću vam kako se ona uklapa u Bibliju. To je zato što Biblija na mnogim drugim mestima koristi ovaj bračni jezik, jezika romantike, jezika onoga koji voli i koji je voljen. Ako otvorite Pesmu nad pesmama, a ne morate to večeras, samo slušajte.

Unesite se u Solomunovu neverovatnu poeziju dok on devojci izliva svoju dušu. Ovo Solomun posvećuje jednoj Sulamki. On kaže u 1,9:

"Ti si mi, draga moja, kao konji..." On je to zaista rekao.

U 4,1 kaže: "Kosa ti je kao stado koza..." Mislio je da je to dobro.

U 4,2 kaže: "Zubi su ti kao stado ovaca jednakih, kad izlaze iz kupala..."

Ona je, bez sumnje, koristila zubni konac.

A onda, pogledajte ovo. U 7,2 on govori o njenom pupku:

"Pupak ti je kao čaša okrugla..." Da li ste videli čaše koje su oni koristili?

Da li je njen pupak bio ispupčen? Mislim da je to bio prilično veliki pupak.

Ne znam. OK. A onda on kaže u 7,2: "Trbuh ti je..." Tvoj trbuh?

On govori o obimu struka te devojke. On kaže: "Trbuh ti je kao stog pšenice ograđen ljljanima."

Ovo je najbolje od Solomuna.

A onda, on kaže u 7,5: "Glava je tvoja na tebi kao Karmil [planina]..."

OK. Zaboravite sada sve ovo. Mi na drugi način izražavamo romantiku. Na sreću. Današnji jezik se razvio, ali možda je ovo najbolje što može biti. Ne znam. Ali o ovome piše u Pesmi nad pesmama, u Pesmi Solomunovoj. Jedan od razloga za raspravu da se ova knjiga ukloni iz Biblije je zato što se, kako su neki rekli, Bog ni ne spominje u ovoj knjizi. Tu samo Solomun izliva svoja osećanja svojoj devojci. Boga nema u ovoj knjizi. Ali, evo u čemu je stvar. Boga ima u ovoj knjizi. U jednom trenutku, na vrhuncu ovog prelepog izražavanja romantične ljubavi. Solomun i ova Sulamka idu napred-nazad u ovoj pesmi, napred-nazad. Volim te... i ja te ovako vidim. I ja tebe volim... Ona o svojoj ljubavi oduševljeno govori svojim prijateljicama. Prelepo... napred-nazad, napred-nazad... Ovako te ja volim... A ovako ja volim tebe... A onda, u 8. poglavlju... predivno... Sulamka kaže Solomunu u 8,6:

"Metni me kao pečat na srce svoje, kao pečat na mišicu svoju."

Želim da obuzmeš moj um i nadahneš moja dela.

"Jer je ljubav jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob;

žar je njen [plamen ljubavi] kao žar ognjen plamen..."

Ovaj stih kaže: najžešći plamen. A reč "žestok" je "ja" - "jahve", ime Božje. Ona doslovno kaže: Solomune, tvoja ljubav je jaka kao smrt i ti bi pre umro nego da živiš bez mene; tvoja ljubav prema meni je kao jaka kao smrt. Ona je osvojila moje srce da čak ne mogu da zamislim život bez tebe. Toliko je moćna da je kao vatra, kaže ona. Solomune, tvoja ljubav je plamen vatre, koja je kao Božja vatra.

8,7: "Mnoga voda ne može ugасiti ljubavi, niti je reke potopiti.

Da ko daje sve imanje doma svog za tu ljubav, osramotio bi se."

Ovo je mesijanski. Ukazuje na Isusa. Ukazuje na taj trenutak u istoriji u realnom vremenu kad će Bog u Hristu otkriti da je Njegova ljubav prema vama i meni jača od smrti, da vas i mene Bog doslovno voli više od svog postojanja. Golgota dokazuje da će Bog radije umreti zauvek nego da živi bez vas i mene. Ova ljubav je tako moćna da osvaja ljudsko srce na najdubljem mogućem nivou.

Primamiću te k sebi, kaže On. A kad to uradim, steći ćeš potpuno drugu sliku o tome ko sam ja. Tvoje srce je mračno i imaš pogrešnu predstavu o tome ko sam ja. Ti misliš da ja želim stvari koje ja zapravo ne želim. Ti pretpostavljaš da se taj odnos temelji na mojim zahtevima, da bi mene zadovoljio. Ali ono što ja zapravo želim za tebe je kvalitet života kojim ćemo oboje biti međusobno zadovoljni.

Pesma nad pesmama je sjajna pesma u još jednom aspektu na koji vam skrećem pažnju. Solomun je muškarac i Solomun je muško ime za šalom tj. mir. Sulamka je ženska verzija za šalom tj. mir. Kao Dragan i Dragana, Jovan i Jovana, Zoran i Zorana. Salomun i Sulamka.

Nakon izgovaranja ovih reči: Tvoja ljubav je kao Božji plamen, Solomune. Ona me je privukla duboko. Ona dolazi do ove tačke odlučnosti.

Ona kaže: "Tada..." U svetlosti njegove ljubavi prema meni.

Ona kaže: "Tada postah u očima njegovim kao ona koja nađe mir."

Reč za mir je "šalom". To je reč ne samo za spokojstvo, kao kad ste sami u sobi i ne čujete nikakvu buku. To nije značenje reči šalom. Šalom nije spokojstvo. Šalom je biblijska reč koja opisuje odnos u kome pojedinci koegzistiraju a da ne naškode jedno drugom, gde sve dodiruje ono drugo bez povređivanja, gde svako deluje međusobno u jednom svetu u kome svako daje prednost onom drugom.

Dakle, svako ima sigurnost da je savršeno voljen od strane svih drugih. Tako svet izgleda u svom konačnom obliku. Tako plan spasenja traži da postigne za vas i mene i u vama i u meni da Solomun i Sulamka zajedno u harmoničnom odnosu konačno su u miru jedno s drugim, miru koji nastaje kroz otkup Isusa Hrista koji se sastojao u davanju ljubavi, života, svega što je On bio, za vas i mene na Golgoti.

Zanimljivo je kad dođemo do Novog Zaveta nakon istraživanja Pesme nad pesmama i Osije. Ovo je fascinantno. Isus sledi ovaj koncept božansko-ljudske romanse i saznanja da će se to i desiti.

U Jovanu 17,3 On opisuje plan spasenja u terminima jasno vezanim za odnos. On se u molitvi obraća Ocu i opisuje konačni cilj zbog koga je došao na ovaj svet, da bi ga ostvario za nas ljude.

Primetite jezik koji On koristi. Isus se obraća Ocu i kaže:

"A ovo je život večni..." To je to, Oče, što pokušavamo da im damo.

"A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista." (Jovan 17,3)

Isus namerno uzdiže starozavetnu reč, ideju za bračnu intimnost. On je uzima iz Starog Zaveta, ubacuje u Novi Zavet i daje joj spasonosni značaj. On ne definiše večni život, spasenje u terminima njihovog trajanja, kako mi najčešće definišemo večni život.

Ako vas neko pita: Šta je dar večnog života? Šta je večni život? Kakav bi bio odgovor? Bio bi u stilu: "To je zauvek!" Večni život je život koji traje večno, bez kraja. To su minuti, sati, dani, nedelje, meseci i godine. I to se samo nastavlja. Ali Isus nije definisao večni život u terminima njegove količine tj. broja dana.

On je definisao večni život, pa otud i spasenje u terminima kvaliteta takvog života. On je rekao: Reći ću vam kakav je večni život. To je vrsta života, kvalitet života koji je definisan bliskošću sa Bogom, poznavanjem Boga. To je večni život. I u tom smislu Novi Zavet stalno ponavlja da večni život nije nešto što vi dobijate na kraju ovog putovanja, prilikom Hristovog drugog dolaska ili vaskrsenja. Vi ne dobijate večni život u budućnosti. Vi ga dobijate i imate sada.

Zato Isus kaže u Jovanu 10,10: "Ja dođoh da imaju [sadašnje vreme] život i izobilje." Tu se govori o kvalitetu.

U 1. Jovanovoj 5,13 Jovan kaže: Razlog zašto sam vam sve ovo napisao je da znate da imate večni život. Večni život je nešto što imate upravo sada jer je to kvalitet života koji doživljavamo u sadašnjosti.

Ja to doživljam upravo sada. Ja imam večni život. On prožima moj život, moje emocije, moj um u obliku uzajamne ljubavi prema Bogu i Njegovoj deci. Ja to imam. Sada.

Zato Pavle i kaže: moje fizičko telo, moja biologija propada iz dana u dan, dok se istovremeno moj duh obnavlja.

Kad dođete Isusu... Vi biološki starite, starite, starite... A onda dođete Isusu i vi biološki nastavljate da starite dok duhovno, psihološki, emocionalno, vi postajete sve mlađi i mlađi. Vi ponovo postajete nevini. Vi počinjete da volite čiste i lepe stvari. Vi počinjete da se smejete oduševljeno na stvari koje su zaista smešne, a srce vam se isceljuje od svakog oštećenja, rana, tako da počinjete da osećate kao da se u vama nešto dešava, neka nova vrsta energije. To je mladost. Vi postajete sve mlađi. Sve mlađi i mlađi... u budućnosti večnosti.

A onda, prilikom Drugog dolaska, završni dodir besmrtnosti... Vaskrsnut ili živ stoji i čeka da se sretne sa Isusom prilikom Njegovog dolaska. Ponovo, mi ne dobijamo večni život. Mi jednostavno nastavljamo... Mi samo nastavljamo da živimo u okviru tog poznanja, tog "jada", te bliskosti sa Bogom. Mi stojimo u Njegovom prisustvu.

U 1. Jovanovoj 3 i 4 piše da mi smelo stojimo u Njegovom prisustvu, ako možete da poverujete u to. Mi se zapravo osećamo totalno baš kao kod kuće, u Božjem prisustvu, jer sve što osećamo u Njemu je savršeno prihvatanje potvrda, a On se jednako udvara da izmami našu naklonost kroz taj plan spasenja. On nas privlači k sebi, primamljuje, privlači, primamljuje... i na kraju mi stižemo do trenutka kad kažemo: konačno sam u Njegovim očima postao neko ko je našao mir. Taj odnos je usklađen. Mi smo sinhronizovani sa božanskim srcem.

Isus kaže: Ovo je život večni, da poznaju Boga... A onda, ako ima nekih grešaka na koje je mislio, a za koje mi pretpostavljamo da je mislio, kad stigne do kraja molitve, pogleda nazad i koristi drugu reč umesto "poznati":

"Oče pravedni! Svet Tebe ne pozna, a ja Te poznah, i ovi poznaše da si me Ti poslao." (Jovan 17,25)

A ovo je zadivljujuće - 7,26: "I pokazah im ime Tvoje..." Oče... Smisao moje misije je bio da obelodanim lepotu tvog karaktera, da bi oni mogli da te poznaju.

Dijagnoza izgubljenog stanja je u prethodnom stihu: oni te ne poznaju. To znači biti izgubljen. Ali, Isus kaže: Ja Te poznajem. Ja sam im obelodanio Tvoje ime.

I evo celokupnog smisla: "i pokazaću da... da ljubav kojom si [Oče] mene ljubio u njima bude, i ja u njima."

Šta? Ovo je plan spasenja? O tome se tu radi? Da vi i ja budemo uključeni u odnos ljubavi koja postoji između Oca i Sina?

A u prethodnim stihovima Isus je rekao, sećate se, u 7,24:

"Oče... jer si imao ljubav k meni pre postanja sveta."

Oče, voleo si me pre nego što je svet stvoren.

A onda Isus kaže u istom pasusu (7,23):

"[Oče] da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao."

Ja bih bio savršeno zadovoljan da Bog poštedi moju jadnu kožu, da me postavi na Mesec, sa bocom kiseonika, svaki treći dan baci manu da preživim, i to bi bila blagodat.

Mi zaslužujemo potpuno uništenje, izumiranje, ne zaslužujemo još jedan udah vazduha. A ipak, Bog, u svojoj preobilnoj ljubavi ne kaže: "Ja ću te samo poštediti" već kaže: "Sviđaš mi se." Želim da provedem večnost sa tobom. Želim da uđeš u ovu prelepu ljubav odnosa Trojstva koja postoji čitavu prošlost večnosti između Oca, Sina i Svetog Duha. Ja želim da uđeš u unutrašnji krug. Želim da budeš ovde, sa nama, doživljavajući ono što mi doživljavamo.

Oče, dovedimo ih ovde. Spasimo ih iz greha. Da, uradili smo taj deo. Spasimo ih iz greha... ali to nije samo praznina. Dovedimo ih iz greha u našu ljubav. Preplavimo ih našom ljubavlju, Oče, da bi oni mogli da dožive ono što mi doživljavamo.

Tako volim ovog Boga. Ne mogu da zamislim da ne znam za ovo. A ne mogu to nikada da prestanem da znam. Nadam se da vi nećete prestati da znate za ovo.

Završna poruka: Dobrovoljna ljubav predstavlja najvernije i najviše ispoljavanje naše ljudskosti, a to je doslovno sve što Bog želi za nas. Sve ostalo dobijamo u tom paketu.

Ja to vidim ovako: vi i ja sedimo na kauču, a vrata se otvaraju i zatvaraju i sve što ovaj svet nudi prolazi pred našim očima. A onda se još jednom vrata otvaraju i najlepša osoba u Univerzumu upravo ulazi u tu prostoriju. Tu postoji samo jedno pitanje: Da li je Bog privlačan? Da li je On divan u našim očima? Da li mi u Njemu vidimo sve što je slavno i dostojno da bismo dobrovoljno izabrali, ne zato što moramo, već zato što želimo, da Mu uzvratimo ljubav. To je pitanje.

5 KAKO NAS BOG VIDI

Dobro jutro svima! Dobro jutro i ostalima! Znam da ste ovde.

Želim ovog jutra da vam ispričam izuzetno iskustvo jedne mlade dame. Ono je potpuno jedinstveno, a ipak nalik vašem i mom iskustvu. Ova mlada dama je stopirala ka Las Vegasu. To je bio njen način tj. poslovni plan, kako ga je zvala da bi joj zvučalo bolje. Odvezla bi se nekoliko km van grada i jednostavno počela da stopira, čekajući da joj neko ko se vozi ka "gradu greha" stane i ponudi da je preveze. A onda bi ona ponudila sebe. Za novac, naravno. Mendi je imala majku, koja je bila prostitutka, a koja je imala majku, koja je takođe bila prostitutka. Ona je čak i začeta tokom prostitucije. A sada je ona kao mlada dama i sama bila prostitutka. Mendi je jednostavno bila ono što je mislila da jeste. Živela je jedinu viziju sebe koju je mogla da vidi. Neko joj je zaista stao, neki muškarac lepog izgleda. Prema njenoj proceni, bio je duplo stariji, kao i većina muškaraca do tada. I ona je ušla u kola. Odmah je krenula s flertom i on je neizbežno postavio to pitanje: Pošto? Nervozno mu je rekla da nije jeftina i nasmešila bi se. Ništa manje od 100 \$ ili zaustavite kola pa da izađem. On je zanemio. Pogledao ju je i nekoliko sekundi su imali kontakt očima. Dok su sedeli tako u tišini, ona je na kraju nervozno prekinula tu tišinu:

"Gospodine, koliko ćete mi platiti?"

On je rekao: "100 \$. To izgleda korektno. Ne, ti vrediš dosta više. Spreman sam da platim više."

Ona tad razmišlja: "Pa to je sjajno! Možda onda samo jednom danas."

Za par minuta ćemo se vratiti Mendinoj priči. Sada želim da napravim pauzu, da bismo pričali o vašoj i mojoj priči. Jer svi mi, bez izuzetaka, nosimo u sebi osećaj onoga ko smo. Svi mi imamo neku određenu

viziju o tome ko smo. Mi imamo ono što ponekad zovemo "osećaj o sebi". Svakog trenutka svakog dana mi živimo tu unutrašnju viziju, uglavnom nesvesno, ali smo ponekad svesni činjenice da, dok se gledamo u ogledalu, mi nismo tačno ono što mislimo da jesmo. Mi znamo da se u nama dešavaju neke stvari i da u sebi nosimo teret, težinu rana, povreda, iskustava koji su nam učinjeni i koje smo mi učinili drugima. U suštini našeg bića, mi znamo da se u nama dešava nešto ekstremno čudesno. Uvek postoji osećaj da se krećemo nekud, da postajemo, da mi možemo da biramo ovaj ili onaj put.

Psalam 139 je izuzetan. Ne znam da li ste ga čitali ali toplo vam preporučujem da odvojite vreme za ozbiljno proučavanje Psalma 139. Biblija nas poznaje. Bibliju je inspirisao Onaj ko nas je stvorio i ona zaista ide duboko u suštinu našeg bića. Psalam 139 u prva 3 stiha... Ja ću vam rezimirati. Ne treba da otvarate Bibliju. U prva 3 stiha, David zamišljen nad činjenicom da ga Bog poznaje, tako duboko, savršeno i potpuno.

On kaže:

Ti znaš sve moje misli, sve moje puteve, navike, obrasce ponašanja.
Ti znaš moja osećanja. Kad ustanem, Ti si toga svestan.
Kad sednem, i toga si svestan.
Svake nanosekunde svakog dana, Ti si savršeno svestan mene
i znaš sve o meni, iznutra i spolja.

A onda, u 13. stihu, David se osvrće na fazu ljudskog razvoja u majčinoj utrobi. U Psalmu 139,13 on kaže:

"Jer si Ti [Bože] stvorio šta je u meni, sastavio si me u utrobi matere moje."

Prema Bibliji, Bog učestvuje u fazi ljudskog razvoja u majčinoj utrobi. David zapaža da je, dok je bio u majčinoj utrobi, Bog bio tamo na zaštitnički način, brinući za nas ali i oblikujući naše unutrašnje delove. Svako od nas ima svoj suštinski identitet. Svakom od nas je dat skup potencijala koji su ugrađeni u našu početnu kompoziciju ličnosti. A Bog na tom nivou učestvuje u određivanju, odlučivanju šta će konkretno biti vaši i moji potencijali. Neki od nas su u majčinoj utrobi obdareni sklonošću ka umetnosti. Drugi su obdareni sklonošću ka nauci, analiziranju. Neki su oblikovani da budu društveni, a neki više zamišljeni, razmišljaju o sebi. Kakav god da je slučaj, pun spektar ljudskih ličnosti je veličanstveno lep.

Bog je Onaj koji u beskrajnosti sopstvene ličnosti može da stvara toliko različitih varijacija ljudskog roda. David kaže da je Bog učestvovao u fazi u majčinoj utrobi. A onda u 139,14 nastavlja i kaže nešto izuzetno:

"Hvalim Te, što sam divno sazdan." A u 139,15 kaže da je Bog bio tamo, "ako i jesam sazdan tajno". To je ponovo u majčinoj utrobi.

A onda u 139,16 kaže nešto zaprepašćujuće: "oči Tvoje" Bože... "Zametak moj videše oči Tvoje." Dakle, u fazi embriona. Bože, Ti si me video još nerazvijenog. Dok sam se razvijao u majčinoj utrobi, Ti si me video u tom skrovitom, tajnom mestu. A onda on kaže: "U knjizi je Tvojoj..." Ovo je pesma. Ovo je poezija.

Nebo nije ispunjeno velikim policama sa knjigama poređanim po abecedi, ispisanih mastilom. Ovo je poezija. On kaže:

"U knjizi Tvojim svi su zapisani bili dani sudbine moje, pre no što i jedan od njih osvanu."

Ovo nije determinizam. Ovo je nada. Ovo ne govori Bog, a ne govori ni David pod Božjim nadahnućem da je Bog predodredio svaki potez koji će on da napraviti. Bog je taj koji ljudskom biću daruje neki potencijal. To je Bog u nadi, jer Bog je ljubav, a ljubav se nada svemu, dobrim stvarima, lepim stvarima za svakoga. To je Bog koji se nada da ćemo vi i ja biti u skladu sa našim potencijalima.

I tako nam On daruje sve te slavne potencijale. David kaže da je "velik broj" svih tih sjajnih, lepih, slavnih mogućnosti, ono što vi možete biti kao pojedinac i ono što ja mogu biti kao pojedinac.

Ali onda se dešava život. Vi izlazite iz majčine utrobe i život počinje da se odvija. Vi otkrivате oči koje gledaju u vaše oči. Ponekad su te oči ispunjene ljutnjom. Oko vas ima glasova. Oni ponekad hvale, prihvataju. Ponekad ti glasovi...

Ja imam 2 godine, a zatim 5, i čujem reči koje ljudski duh ne može da podnese. Stvari sa kojima čovek nikad ne bi trebalo da se suoči:

"Voleo bih da se nikad nisi rodio!"

"Mrzim te!"

Sada imam 7. "Od tebe nikad ništa neće biti."

Sada imam 8. "Zar ne možeš ništa da uradiš kako treba?"

Mi smo kao ljudska bića oblikovani, iz trenutka u trenutak, kroz iskustva koja utiču na nas.

I tako David nastavlja. Davidov život se odvija. Razne stvari se dešavaju Davidu dok mu se život odvija. On kaže u poslednjim stihovima: O, čoveče, bio si sa mnom u majčinoj utrobi, oblikovao si me, postojali su potencijali, Ti si mi osmislio nešto slavno, a onda se desio život.

I on kaže: "Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje", moje emocionalne impulse, "ispitaj me, i poznaj pomisli moje", moje zebnje, stvari koje me pomeraju iznutra i čine me nesigurnim i neprijatno mi je. I vidi me, Gospode... Bože, vidi me. Ako ima bilo šta loše u meni, isceli me, popravi to, promeni me, preobrati me.

"Vidi jesam li na [bilo kakvom] zlom putu", Bože, a onda me vodi na pravi put, "na put večni".

To je otprilike ovako... Mi kao ljudska bića, kad se rodimo... Razmotrimo ovo... Mi kao ljudska bića imamo nešto kao svoje pravo ja ili naše istinsko ja ili suštinsko ja ili potencijalno ja. Da li me pratite? To je sve ono što vi i ja možemo da postanemo. Sve je to tu - latentni potencijali, u rezervi. To je sve tu. To čeka da izađe na površinu pod uticajem dobrih odnosa. Ali dobri odnosi nam se ne dešavaju uvek. Tako, dok mi kao ljudska bića rastemo u ovom svetu, na nas počinje da utiče to kako se ljudi oko nas ophode, a onda mi u nekom trenutku počinjemo da živimo ono što je nama činjeno. Mi počinjemo da imitiramo dinamiku odnosa sa kojom smo odgajani. U početku smo žrtve različitih nivoa zloupotrebe, a onda postajemo oni koji održavaju takvo stanje, takav ciklus, čineći drugima stvari koje su činjene nama. Tada to istinsko ja, to istinsko potencijalno ja biva pokriveno onim što ću nazvati sramotom. Sve je ovo opisano u Bibliji, a taj pokrivač sramotom postaje izolujući faktor protiv ostvarenja potencijalnog ja, protiv ostvarenja onoga što možete da budete. A doživljavanjem pokrivenosti sramotom mi počinjemo da se krećemo kroz život koristeći odbrambene mehanizme.

Mi se krećemo kroz život na takav način da izbegnemo neprijatne stvari u vezi s nama samima i s drugima. Tako, mi zbog osećaja krivice, sramote i greha, stvaramo ono što ću nazvati lažno ja. Mi počinjemo da projektujemo persone. Postoji kratak spisak od 10-tak njih. Mi nismo toliko kreativni na ovom nivou, ali smo daleko kreativniji kad živimo u skladu sa potencijalima koje nam je Bog dao. Ali, na nivou sramote, spisak je prilično kratak.

Ja sam sportista.

Ja sam štreber.

Ja sam pametnjaković.

Ja sam koketa.

Ja sam loš dečko. To je popularno.

Ja sam loša devojčica. O, to je super.

I mi počinjemo da projektujemo persone, što jednostavno znači da mi počinjemo da razvijamo lažan osećaj našeg ja i počinjemo drugima da projektujemo ono za šta se nadamo da će oni verovati u vezi nas da bismo u nekoj meri zaronili u ovaj svet i da bismo našli neki osećaj pripadanja i prihvatanja dok sve vreme krijemo ono što ne možemo da podnesemo da imenujemo. Stvari koje ne možemo da prihvatimo. Mi kompenzujemo, manevrišemo, ublažavamo. Mi razvijamo zavisnosti i opsesije.

Nedavno sam pročitao savršen članak koji kaže da nasuprot zavisnosti nije trezvenost, već povezanost. To su odnosi koji cvetaju tako da potreba za supstancom koja ublažava i kompenzuje sramotu više ne postoji. I tako mi razvijamo opsesije, zavisnosti i taj spisak je duži. I u toj fazi, ceo svet učestvuje u jednoj velikoj maskaradi. Niko ne zna ko ste vi. Niko ne zna ko sam ja.

Prema Rimljanima 3 i Jovanu 8, svi smo mi patološki lažovi. Svi mi. To ne znači da mi, spolja gledano, sve vreme govorimo razne laži za koje mislimo da ne treba da ih govorimo. Mi govorimo istinu u poreskoj prijavi. Možda. Ali, mi smo lažovi na dubljem nivou. Mi smo lažovi u vezi našeg identiteta, u vezi onoga ko smo. I mi jednostavno idemo kroz život projektujući i projektujući jer smo uvereni da ako bi neko zaista saznao, mi ne bismo bili prihvaćeni. I tako se mi krijemo u našim opsesijama, zavisnostima, stremljenjima, našim lažnim personama.

Svi mi kao ljudska bića, svako od nas, bez izuzetka, siguran sam u to, nosimo kroz život dve vrste rana u našim srcima. Biblija opisuje sve ovo. Daću vam dva teksta.

Isaija 1,5-6 je dijagnostička izjava u vezi sa stanjem ljudi. Ponovo, juče sam pomenuo da nam je poznata definicija "Greh prestup Zakona" o našem oštećenom, iskvarenom stanju. Ali, Biblija je puna različitih uglova i perspektiva o ljudskom stanju.

Isaija 1 je primer duboko opažajne procene ljudske prirode. Bog tu govori vama i meni da je cela glava bolesna. U njoj nema ništa zdravo i ona je ispunjena ubojima, ranama, zagnojenim ranama. Od vrha vaše glave do vaših tabana vi ste disfunkcionalni od samog početka.

Sutra ujutru se probudite, kako to uvek radite, pogledajte se u ogledalo i uspostavite kontakt očima na 10 sec. Biće vam neprijatno. Pokušajte 30 sec i želećete da okrenete glavu. Pogledajte sebe u oči i recite sebi istinu. Ako samo na trenutak pogledate sebe u oči i kažete sebi: Ti si jedan ludak; ti nisi normalan i ti

se klataš na ivici i da nije Božje milosti ti bi bio nešto daleko gore nego što si sada. Recite sebi istinu. Božja procena je da ste bolesni u glavu.

A onda Biblija nastavlja, saopštavajući nam da, ne samo da u svojoj psihi, već i u svojoj emocionalnoj konstituciji nosimo uboje, rane i zagnojene rane, već nam Biblija govori u Jeremiji 17,1 da greh ostavlja trag u nama. Tu piše da je Judin greh "zapisan gvozdenom pisaljkom i vrhom od dijamanta" i "urezan na ploči [engl. tablet] srca njihovog".

Šta je to ploča? Podignite ruku vi koji imate ploču (engl. tablet). Da li neko ima starinski tablet tj. papir sa linijama? Verovatno ne. Da li neko ima savremeni tablet? Ne. Ajpedi su sad u modi. O, evo, neko ima. Isključite to. Odmah. Dakle, šta je ta ploča (tablet)? Ploča je uređaj za smeštanje podataka. Tako je ili nije tako? Tu se radi o informacijama. Vi doslovno možete da stavite informacije na hard disk i prebacite ih u neki drugi deo tog fizičkog uređaja. To je uređaj za smeštanje podataka. Prema Bibliji, vi i ja smo uređaji za smeštanje podataka. Doslovno, sve što vam se ikada desilo, smešteno je u vašem limbičkom sistemu, u vašem umu, u vašem srcu. Hemijske poruke, električni impulsi... Svaki put kad vam se čovek nasmeje, namrgodi, viče na vas, pohvali vas, sve što vam je ikad učinjeno, sve što ste vi učinili nekom, sve je to tamo, neizbrisivo zabeleženo. Biblija kaže da ste povređeni, oštećeni i da greh ostavlja trag u nama. On piše: sramota, obmana, zapisuje stvari u nama koje ne možemo da shvatimo ili da podnesemo, tako da mi plovimo, vučemo se, ponašamo se izveštačeno, projektujemo i probijamo se kroz život bilo kojim mogućim putem.

A onda Jeremija 17,9 kaže nešto izvanredno:

"Srce je prevarno više svega i opako."

To je nastavak 17,1. Greh ostavlja trag u vama na mesnatoj ploči vašeg srca. A onda, svi mi postajemo lažljivci, prevarni iznad svega i očajnički zli u našim pokušajima projektovanja.

Skrećem vam pažnju da postoje 2 kategorije rana koje mi kao ljudi zadobijamo. Najpre, radi lakšeg objašnjavanja, postoje rane usled povreda. Recite to naglas. Rane usled povreda. Postoje i rane usled nedostataka. I to je tako kako i zvuči. Rane usled povreda su stvari koje su vam učinjene, a koje nikad nije trebalo da vam budu učinjene. Vi ste povređeni. Svi vi ovde koji sedite ovog jutra ste povređeni. Neko vas je povredio dok ste bili dete, tinejdžer, mladi odrasli. Neko vas je povredio, učinio nešto što niste mogli da prihvatite, stvari za koje nikad niste stvoreni da ih podnosite.

Zastaću i reći ovo: vaša psihoemocionalna konstitucija, celokupnost vašeg bića, vi ste fino podešeni i napravljeni da doživljavate samo ljubav. To je sve. Mi nismo sagrađeni da doživljavamo bes, odbacivanje, zlostavljanje, marginalizaciju od strane neke grupe... Mi ne znamo šta da radimo s tim. Zato mi to serviramo drugima, nadajući se da će nas prihvatiti oni koji su se tako poneli prema nama.

Ali pazite... Sve nas, kao ljudska bića, su povredile stvari koje su nam učinjene a koje nikada nije trebalo da nam budu učinjene. Među vama koji ovog jutra sedite ovde ima ljudi koje je neko kao decu dodirivao na način na koji nikad nije trebalo. I vi to nosite u sebi i danas i ja želim da vam kažem u Isusovo ime, u ime svemoćnog Boga, u ime Njegove crkve, da mi je žao zbog onoga što vam je učinjeno. To nikad nije trebalo da vam bude učinjeno. Ne dozvolite da vas to definiše. O tome ćemo ubrzo pričati. Među vama ovde ima onih koji su čeznuli za nečim od mame, od tate, a dobili su nešto drugo. Vi znate ko ste. Neki od vas su u ovom akademskom okruženju pod teškim pritiskom da budete ono što vam je rečeno da bi trebalo da budete. Svi smo mi manje ili više povređeni.

Tu su i rane usled nedostataka. To su stvari koje nam nisu učinjene a koje je trebalo učiniti. Trebalo je da imate oca koji bi vam rekao: Ti si neverovatan. Ja te potpuno shvatam i ti ćeš postići nešto sjajno. Trebalo je da ovako nešto stalno slušate. Trebalo je da imate pažljivi, osećajni dodir majke i to stalno i iznova. Trebalo je da gledate u oči koje vas prihvataju a nikad ljutite oči. Puno je stvari koje je trebalo da budu učinjene za vas ali nikad nisu učinjene. Kao ljudska bića, mi u našem osećaju povrede, u našem osećaju sramote, mi onda počinjemo da održavamo taj ciklus i tada deluju naša lična krivica i sramota. Svi mi živimo izvan našeg identiteta. Ali onda dolazi Bog i On nadilazi sve to potpuno drugačijim opažanjem i sagledavanjem nas.

Jedna od izvanrednih stvari u vezi sa Jevanđeljem je što nam ono govori istinu na nivou naših potencijala. Reći ću to još jednom. Jevanđelje nam govori istinu na nivou naših potencijala. Uzgred, ovo je radosna vest. Evo je. Rimljanima 4,17 kaže:

"Bog... zove ono što nije kao ono što jeste."

Kontekst ovde je zapanjujući. Pavle ovde u suštini kaže da vas Bog zove nevinim, iako zna da ste krivi. On vas zove pravednim, iako zna da ste grešni. Ovo nije izmišljotina. Ovo je genije za odnose. Mi sve ovo radimo sve vreme. Mi odnose uspevamo da održavamo jedino dopuštajući da naša ljubav pokrije mnoštvo greha u našim odnosima. Na mikro nivou, u našim odnosima, mi uvek dopuštamo da ljubav kompenzuje mane one druge osobe i odnosimo se prema njoj kao da je bolja nego što jeste. Uzgred, to je jedini dobar način za odgoj dece, sa vizijom njihovih potencijala a bez mnogo isticanja njihovih neuspeha.

Dakle, Bog vas i mene zove onim što nismo, ne da bi nas podržao u našoj sramoti i grehu, već da bi nam dao viziju o našim potencijalima u Hristu. On se prema nama odnosi kao da smo onakvi kakvi nismo da bismo postali ono što On vidi da možemo da postanemo. Aliluja! Slava Bogu! Da se Bog nije postavio prema vama i meni na ovaj način, šta bismo radili?

A onda On nastavlja u Rimljanima 6, i pomera ugao gledanja. U Rimljanima 4 Bog nas gleda i zove nas nevinim i pravednim iako mi to nismo.

U Rimljanima 6,11 On kaže:

"Tako i vi, dakle, držite sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem."

On kaže da Jevanđelje treba da izazove preokret ugla gledanja, kada počinjem da vidim sebe na način na koji me Bog vidi. Dakle, Bog kaže: Što se mene tiče, ti si nevin. Što se mene tiče, ti si pravedan u mojim očima. Neću se odnositi prema tebi u skladu sa tvojim grehom. Odnosiću se prema tebi u skladu sa mojom ljubavlju prema tebi i tvojim potencijalima pod uticajem moje ljubavi. Pavle kaže: Počnite da razmišljate o sebi na taj način. Počnite da posmatrate sebe, da mislite o sebi onako kako Bog kaže da vi jeste. Recite sebi: Ja sam razapet sa Hristom, ali ipak ja živim, i to ne živim ja već Hristos živi u meni. A život koji sad živim, ja živim verom u Božjeg Sina, koji me je voleo i dao sebe za mene. To sam ja.

Ja sam više nego pobednik u Onome koji me je voleo i dao sebe za mene. Meni je oprošteno. Ja sada doživljavam večni život koji teče kroz moje vene. Ja sam živ u Hristu prema Bogu, a mrtav sam grehu. Ja sam novo stvorenje u Hristu Isusu.

Tišina ju je ubijala.

Koliko si spreman da platiš? Rekao si da vredim više. Volela bih više.

Rekla je: 200 \$.

Ne. Ja umem da prepoznam vrednost i ti vrediš dosta više od toga.

Da li si ti lud? 500 \$? Da li si ti bogat ili tako nešto?

500 \$.

Možeš me imati ceo dan za 500 \$.

Ne, rekao je čovek. Ti vrediš daleko više od toga.

Da li se ti poigravaš sa mnom? Zaustavi kola. Hoću da izađem. Zar ne vidiš šta sam ja?

Čovek je rekao: Vidim ja šta si ti. Pitanje je da li ti vidiš šta si ti. Evo dogovora: ispuniću sve tvoje potrebe za ostatak tvog života. Sve što treba da uradiš je da nikad više ne smatraš sebe prostitutkom, da nikad više sebe ne posmatraš na taj način, da nikada više ne prodaješ sebe i ja ću ispuniti sve tvoje potrebe.

Pitanje za vas i mene nije: "Ko sam ja u sebi, u mojoj viziji sebe, u viziji ljudi koji me okružuju, koji su mi dali imena i definisali me?"

Pitanje je: "Ko sam ja u Božjim očima? Ko ste vi u Božjim očima?"

Posmatrajte sebe na način na koji vas Bog vidi i od tog trenutka sve postaje bolje.

6 BESKRAJNA BLISKOST

Izuzetno sam uzbuđen zbog večerašnje teme jer sam uveren da ako vi i ja možemo dobro da razumemo ovu posebnu ideju, ovaj poseban ugao sagledavanja Božjeg karaktera, a mislim to bez preterivanja, ako možemo to da shvatimo, vi i ja nikada više nećemo biti isti. Nećemo biti u stanju da vidimo Boga na isti način, niti sebe na isti način, niti bilo koga drugog u svetu, ako samo možemo dobro da razumemo ovu dimenziju Božje ličnosti i karaktera. O, čoveče... Sve postaje bolje u svim našim odnosima. Zato se sada molim u svom srcu: "Gospode, molim Te da mi daš bistrinu, pomoz mi da ovo iskažem na način koji nikome ovde ne stvara nikakve smetnje."

Kao propovednik Jevanđelja i vaš prijatelj u Hristu ja vas molim da se sada uključite, da se malo ispravite, udahnete duboko i date vašem čeonom režnju malo kiseonika, jednostavno se uključite i pokušajte da shvatite ono što ću vam sada reći.

"Oče, molim Te, budi prisutan sa nama. Ovo Te molim u Isusovo ime. Amin."

Jednom sam se susreo sa zaista velikim otkrivenjem Božje ljubavi u veoma malom paketu. Ona se zvala Migan. Ja sam je zvao Megan ali me je ispravila, jer se zove Migan.

Rekao sam: "Ok, Migan. Drago mi je što smo se upoznali."

Ona je bila na jednoj seriji mojih predavanja. Jedno predavanje je nenamerno ispalo dugo, a ona je sedela s moje leve strane, u prva dva reda naizmenično svake večeri. Ona je jednostavno bila tamo. Nije

imala više od 6 godina, ali ipak je bila potpuno skoncentrisana i pažljivo je pratila. Njena mama mi je jedne večeri prišla i rekla:

"Pričala sam s njom i rekla da postoje dečija okupljanja. Rekla sam joj: 'Migan, možeš da ideš na dečija okupljanja. Ona su za tebe, a ova su za odrasle.' "

Migan je pogledala mamu i rekla: "Ali mama, sviđa mi se taj čovek."

I žena je rekla da joj je jednostavno dopustila da dolazi.

"Ne znam da li ona to shvata ali biće na svim predavanjima."

Rekao sam da je to u redu.

I tako sam počeo da uspostavljam kontakt očima sa tom devojčicom. I počeo sam da primećujem da ona prati. Ona je shvatala ideje koje sam izlagao. Ponekad bih je pogledao i ona bi mi se nasmešila i klimnula glavom. Time bi mi rekla: "Razumela sam."

A onda je došao kraj tim okupljanjima, a prelepa mala Migan prilazila mi je izdaleka. Bila je to crkva nalik ovoj. Veliki prolaz je bio na sredini, svi ljudi su već otišli, a ja sam skupljao svoje stvari, kompjuter, Bibliju, pomoćne materijale, stavljaio ih u svoju tašnu... Ali video sam je kako dolazi. Još dok je bila daleko, primetio sam papir koji joj leluja u jednoj ruci. Njena mama je bila iza nje i kao da ju je usmeravala. Pomislio sam kako će to biti sjajno.

Prišla mi je, pogledala me u lice, podižući svoju praznu ruku značajno gestikulirajući.

Rekla je: "G-dine Taj, ja vas voooooooooooooooooiiiiiiiiim."

Pažljivo sam slušao. "Ja vas voolim."

A onda je došlo do krize govora. Zaboravila je sledeću reč: "Volim vas celim svojim... stomačićem." I počela je da ga gladi rukom. "Volim vas celim svojim stomačićem."

A njena mama je došapnula: "Migan... tvojim srcem."

I ona je rekla: "G-dine Taj, celo moje srce je ono čime vas volim."

Rekao sam joj: "Migan, volim i ja tebe."

A onda je rekla: "Napravila sam nešto za vas."

Rekao sam: "Ah... šta je to?"

Migan mi je u ruke stavila parče papira i to je bilo najlepše umetničko delo koje sam video. Bio sam u Luvru. Iskreno, bilo mi je dosadno. Svejedno, bio sam tamo. Prošao sam kroz sve te hodnike, video svu tu umetnost. A sada sam u ruci imao izuzetno umetničko delo. Pogledao sam ga, počeo da ga proučavam, a Migan me je pogledala svojim velikim prelepim očima, nasmešila se i rekla:

"Da li vidite to?"

Rekao sam joj: "Da, Migan. Vidim."

"Ne, ali da li zaista vidite to?"

Rekao sam: "Mislim da vidim."

Pitala je: "Šta vidite?"

Bilo je očigledno da je bila neka voda u pozadini, prelepo nebo, sunce, ptice... a bilo je i dvoje ljudi kako hodaju obalom pored vode.

Pitala je: "Da li vidite to, g-dine Taj? To smo vi i ja."

Rekao sam: "Ooo, pa ja stvarno tako izgledam. To sam ja. Da, zapravo vidim to."

A onda je ona rekla: "Pogledajte! Držimo se za ruke!"

Skoro da sam počeo da aplaudiram. Bilo je to zapanjujuće.

"Mi se držimo za ruke", rekla je. "Da li znate zašto?"

Pitao sam: "Zašto, Migan?"

Rekla je: "Zato što se volimo."

Rekao sam: "Ooo, da, stvarno. Mi se zaista volimo, Migan."

Bio sam siguran da se u tom trenutku susrećem sa onim kako Božje srce zaista izgleda i od čega se sastoji budućnost večnosti. Znao sam to. Znao sam u tom trenutku da doživljavam susret sa prelepom vrstom nevinosti od koje se sastoji sve ono što je večno. Znao sam to. Kad sam počeo dublje da razmišljam o svom susretu s tom devojčicom, teologija je počela da ulazi dublje u mene...

A vi znate da za mene, a nadam se i za vas, reč teologija, koja zvuči tako tehnički, znači slika o Bogu. Moja teologija, moja slika o Bogu je dobijala na dubini i boji u svetlosti Miganinog otkrivenja.

Elen Vajt je shvatila jednu ideju za koju smatram da treba da je sagledamo izbliza večeras, što je bolje moguće u knjizi "Put Hristu". Zapazite taj jezik: "Odnos između Boga i svakog čoveka tako je ličan i potpun kao da nema nikog drugog na Zemlji sa kim bi Bog delio svoju brižnu pažnju, nijedne druge duše za koju bi dao svog ljubljenog Sina."

Svi mi znamo Jovana 3,16, zar ne? "Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni." Ali, želim da zapazite nešto u ovom veoma poznatom tekstu. Postoji "svet", a tu je i "nijedan koji". Izuzetno je važno da ne dopustimo da velika ideja o Božjoj ljubavi za sve ljude umanju blisku Božju ljubav prema svakom pojedincu. Bog nije poslao svog Sina, Bog nije izlio svoju preobilnu ljubav za bezimene mase ljudi.

Za Boga svaki pojedinac ima ime i istoriju i skup svih iskustava. A odnos između Boga i svakog pojedinca je potpun i poseban. Razmislite o tome. Kao da nema nikog više u Univerzumu koga bi voleo. Mi doživljavamo ovo na nivou nekakvog mikro Univerzuma. Kao ljudska bića, mi znamo kako izgleda biti nasamo sa nekim u gomili ljudi.

Moja žena često putuje sa mnom. Mi ćemo biti na sastancima a ona će biti u gomili ljudi. Ne znam gde ste svi vi, ali znam gde je ona. Ona se ponekad poigrava sa mnom i namigne mi iz te gomile, a ja joj

kažem da prestane. Tada ona privuče moju pažnju i komunicira očima, kako samo ona ume: "Nemoj dugo da propovedaš." Dakle, postoji osećaj kad ste zaljubljeni u nekoga i došlo je do intimnosti, oko vas može biti stotine ljudi, a da ipak između vas dvoje postoji jedinstvena veza. Ja znam da je ona tu i ona zna da sam ja tu.

Ali za Boga ovo nije ograničeno na jednu osobu. Za Boga ovo iskustvo obuhvata bezbroj bliskosti. Množina. Posmatrajte to na ovaj način. Pokušajte da shvatite ovu malu ilustraciju. Razumevajući naše ljudsko iskustvo, mi možemo da počnemo da razumemo kako Bog shvata odnose.

Sada zamislite, mada će vam u početku biti teško, samo zamislite da ste u braku i da imate desetero dece. 10! Naravno, prvo pitanje bi bilo: Zašto ste to uradili sebi? Ali, kad jednom prevaziđete taj šok i kažete sebi da imate desetero dece, tada počinje da se odvija jedna praktična realnost. Pitanje koje želim da postavim u tom scenariju je: "Ako imate desetero dece, a vi ste samo obično ljudsko biće sa ograničenim kapacitetima i niste sposobni za to, ali imate desetero dece. Dakle, pitanje je da li volite svako od njih 10 sa 100% vaše ljubavi ili vaša ljubav mora da se подели na sve njih?" 10% tebi, 10% tebi, 10% tebi... Drugim rečima, da li je ljubav nešto što se deli na više delova ili je ona eksponencijalna? Šta mislite? Postaviću to pitanje na drugi način jer vidim da me neki od vas gledaju kao da ne razumeju šta pričam.

Da li je moguće istovremeno voleti više od jedne osobe celim svojim srcem? Migan je rekla: "Taj, volim te celim svojim srcem." Ali, ona ima mamu, tatu, brata, sestru... Da li i njih voli celim svojim srcem? Naravno da voli. Imate desetero dece i sve ih volite celim svojim srcem. Tu nema sumnje. Ako izgubite jedno od njih... Izvinite ako je ovo bolno za bilo kog od vas, ali pratite ovu ilustraciju. Ako izgubite jedno od deset, da li to jednostavno znači da imate drugo dete koje će zameniti ono koje ste izgubili? Šta mislite?

Ne znači. Da li neko drugo dete može da zameni ono koje ste izgubili? Vi volite to drugo celim svojim srcem, ali da li ono može da zameni ono koje ste izgubili? Da ili ne? Ne. Da li njih 10 može da zameni ono jedno koje ste izgubili? Da li bi čak milion dece moglo da nadoknadi gubitak onog jednog? A zašto ne bi? Jer mi znamo da je svaki pojedinac poseban, jedinstven, drugačiji od bilo kog drugog koji je ikada postojao. U stvari, ličnost čoveka i identitet su tako apsolutno posebni i čudesni, da čak i svemoćni Bog svojom svemoći ne može da napravi još jednog vas. Jer, vi ste celina svih svojih životnih iskustava, svih tuga i žalosti, svih radosti i ushićenja. Sve kroza šta ste ikada prošli sastavilo se u vama u ovom trenutku da bi vas učinilo posebnom osobom kakvi vi jeste.

Mi smo, kao ljudska bića, ograničeni, tako da pretpostavljam da je desetero dece sasvim dovoljno za ilustraciju, da je desetero dece najviše dokle se može ići u ilustraciji. To počinje da se raspada zbog naše ograničenosti. Ako imate 26-oro dece, vi jednostavno počinjete da ih označavate brojevima umesto imenima, a hranu im izručujete u niz posuda za ishranu krava u zadnjem dvorištu, kažete im "Navalite!" a onda se zaključate u kupatilu. To je zato što mi, ljudska bića, imamo ograničene kapacitete. Ono što je nama moguće, konkretno - eksponencijalna ljubav, ljubav za više od jednog pojedinca, je Božja realnost u samom zenitu onoga što ljubav jeste.

Iako to nije najbolja reč za Boga, On je opremljen svim mogućim sposobnostima, kako mi to zovemo. Bog je sveprisutan. On je svuda istovremeno prisutan. On nije prisutan U svemu. To nije panteizam. On je prisutan ZA sve. Tu se radi o okruženju. Bog je prisutan ZA sve i svakoga istovremeno i sve vreme. Bog je sveznajući. Bog jednostavno zna sve. Bogu se ništa ne dešava. Bog nikad nema A-HA momenat. Bog nikad nije rekao: "O, nikad ranije nisam mislio o tome. Nikad." Tako nešto se nikad ne dešava Bogu.

On zna sve, sve vreme, svake nanosekunde svakog dana. Bog je sveznajući. Ali Božje sveznanje nije uopšteno. On ne samo da zna sve. Tu se ne radi o informacijama. Naravno da On zna sve informacije. Ali On ne samo da zna sve informacije već zna i sve osobe, kao i sve što su one ikada doživele.

Dalje, Bog je svemoćan. Bog je svemoguć. To znači da se Božja energija nikad ne iscrpljuje. Bog nikad ne doživljava ništa poput emocionalne iscrpljenosti zato što nas ima 7,2 milijardi. S obzirom na to da ja ne mogu da baratam sa više od pregršt bliskih odnosa i da zaista budem prisutan u svima, Bog može da barata sa svim odnosima bez ikakvog smanjenja Njegove energije, bistrine i prisustva. Meni je bilo veoma korisno da sve ovo stavim na papir.

Pokazaću vam jednu ilustraciju. U toj ilustraciji, ovo ste vi. Neka vam ne bude neprijatno zbog oblika vaše glave. Svi imaju probleme. Ovo ste vi, ovo sam ja u ovoj ilustraciji. Želim da vam predočim sledeće. Pratite me. Svako od nas, svaka osoba koja sedi ovde večeras, mi imamo nekoliko bliskih odnosa koje ćemo nazvati "unutrašnji krug". Za mene je to moja žena Su, moj sin Džejson, moja ćerka Lija, moja ćerka Ember, muž moje ćerke čije ime nikako ne mogu da zapamtim... Ma, znam ja njegovo ime. Dakle, ovo je mojih nekoliko bliskih odnosa. Tu su, dakle, Ember i Džerom, koji stvaraju potomke, a imamo i dvoje unučadi - Mejsona i Ostu. Ovo je moj unutrašnji krug. Vi imate svoj unutrašnji krug. Želim da vam predočim da svi mi kao ljudska bića, svako, bez izuzetka, ima svoj unutrašnji krug bliskih odnosa u koje je stalno uključen.

Da li me pratite u ovoj ilustraciji?

A sada ću vam predočiti da svaki odnos ima ono što ćemo zvati faktor bliskosti koji daje koeficijent osetljivosti. Dakle, postoji faktor bliskosti, a dobija se koeficijent ili nivo osetljivosti. Skala se kreće od 1 do 10. Moja ćerka Ember mi je data u ruke čim je izašla iz majčine utrobe. Pogledao sam je u oči, prelepe plave oči, tamnosivo oivičene. Ona me je pogledala, ja sam nju pogledao, i od tada smo povezani. Ulagao sam u nju na najdubljem mogućem nivou. I ona je ulagala u mene. Jedna od velikih radosti u mom životu je što je ona odrasla i još uvek me voli. To mi je jedna od velikih radosti u životu. To je Ember. Ja sam Emberin tata, ja sam joj otac. Sa njom sam imao faktor bliskosti 10. Maksimalna bliskost. Intimnost. A to neizbežno dovodi do nivoa osetljivosti 10. Maksimum osetljivosti. Ono što ona oseća utiče na mene. Ako bi me neko sad prekinuo sa: "Hej, Taj, imaš poziv. Tvoja ćerka Ember je u ozbiljnoj situaciji i potrebna joj je tvoja pomoć..." ja bih tad bio veoma, veoma pometen da čak i nastavim i pozdravim se s vama. Otišao bih sa ove bine do telefona, vičući Rodliju da mi rezerviše let. "Rodli, pomoz mi, molim te. Moram da stignem do nje." To je moja devojčica, moja Ember.

Ali, moja ćerka Ember ima prijateljicu Melisu. Sviđa mi se Melisa. Melisa je sjajna devojka. Ne poznajem je tako dobro kako je Ember poznaje. Da li me pratite? Ona nije u mom unutrašnjem krugu ali, znate šta? Melisa ima svoj unutrašnji krug. Ona ima mamu, tatu, brata, sestru... Pošto je Melisa tako bliska sa mojom ćerkom Ember, moje simpatije prema Melisi idu preko mog odnosa sa Ember do neke mere. Možemo reći da sa njom imam faktor bliskosti 8, iz koga proizilazi nivo osetljivosti 8. Ako bi neko rekao: "Hej, upravo smo čuli da se Melisi, prijateljici tvoje Ember, desila strašna saobraćajna nesreća", verovatno bih vas zamolio za razumevanje da napravimo pauzu i pomolimo se za Melisu. A onda bih, mada ne bezosećajno, nastavio sa svojom porukom, znajući da Melisa ima svoj unutrašnji krug bliskih odnosa koji će zadovoljiti njene potrebe u meri u kojoj ja ne mogu.

Da li razumete šta govorim? Ok. Pratite i dalje.

Mola ćerka Ember ima prijateljicu Melisu, koja ima mamu koja se zove npr. Džudi. A Džudi je osoba koje sam svestan, znam da postoji, čini mi se da je udata, ne znam da li voli borovnice isto kao ja, ali znam da ih Ember voli jer znam sve što Ember voli. Moj faktor bliskosti sa Džudi je manji nego u odnosu sa Melisom, a značajno manji nego u mom odnosu sa Ember. Ali pogledajte ovo. Moja ćerka Ember ima prijateljicu Melisu, koja ima mamu Džudi, a koja ima rođaku po liniji svihe mame na severu Irske, po imenu Bobi Mekgilikadi. Ako mi kažete da je Bobi doživela neku nesreću u životu, osetio bih nešto na trenutak, a verovatno bih nakon 5 min svojoj ženi rekao: "Mogli bismo večeras da idemo na suši." To je već izašlo iz mojih misli.

A onda, vidite na tv-u jednog dečaka. Na vestima kažu da je on iz Avganistana. Vi vidite kako mu teku suze niz prašnjavo lice. Izveštaj kaže da je on izgubio mamu i tatu, i da je odjednom sam na svetu. Vi ne znate kako se on zove. Nikada ga više nećete videti. Ni vi ni ja nemamo predstavu kroz šta on prolazi. Ali Bog zna. Bog zna.

Sagledajmo to ovako u ilustraciji. Ovo je Bog sa svojom svemoći i svemogućnosti. Za Boga je svaki odnos... a tu su moja Ember i Melisa i Džudi i Bobi Mekgilekadi i bezimeni dečak u Avganistanu i... i... i... Drugim rečima, za Boga svaki odnos ima faktor bliskosti 10, maksimalnu emocionalnu blizinu, iz koje proizilazi nivo osetljivosti 10. Bog oseća sve što i ta osoba oseća i osećala je. Biblija je puna ovakvih ideja. Ja to nisam izmislio.

Pogledajte ovo. U Isaiji 63,9 kontekst čine deca Izraela koja lutaju kroz pustinju. Sva istorija je iza njih, a tu je bilo dosta tuge i sve vrste haosa i ludila. Prićaćemo o tome kako mnogo ljudi kaže za starozavetnog Boga da je surov, nemilosrdan, zao, bezosećajan. Dok čitate izveštaje iz Starog Zaveta, vi vidite sav bol, patnju i surovost, a onda niotkuda Isaija podiže veo i kaže: Hej, pogledajte ono što se dešavalo Bogu kroz svu tu starozavetnu ludost.

A Biblija kaže u Isaiji 63,9: "U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan..." Bog je bio tužan. "...i anđeo, koji je pred Njim..." Nemam vremena da vam pokažem da je ovo Gospod Isus Hristos pre utelovljenja, ne stvoreni anđeo, već večni Bog koji se pojavljuje u ovom obliku. "...i anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi On ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme."

Vidite li šta se ovde dešava? Ovo je jezik nošenja tereta na emocionalnom nivou. Isaija ovde, u suštini, kaže: Pogledajte sav bol, patnju i ludilo u Starom Zavetu.

A gde je bio Bog u svemu tome? Usred agonije bola. Proživljavao je sve to. Kako je to moguće? Možemo li to uopšte dobro da razumemo? Možemo, zato što smo upravo shvatili nešto u vezi s nama samima, zar ne? Mi znamo da je u samoj prirodi ljubavi da oseća ono što drugi osećaju u meri u kojoj ih voli. Drugim rečima, što više vas volim, to više osećam bol koji vi osećate. I što vas više volim, osećam više radosti kad ste vi srećni.

Smeh moje žene je za mene zarazan. Ne znam ni čemu se smeje, ali ne mogu da se ne smejem kad se ona smeje. Ona kaže neke stvari koje i nisu baš smešne, ali ona misli da su smešne. I ona pljeska rukom o nogu i kaže: "Umreću od smeha" jer zna da je ono što je upravo rekla smešno samo njoj. Kad se ona smeje, postoji povezanost... Ali reći ću vam nešto. Ako pogledam preko sobe i u njenim očima vidim suze, ja to osećam. To preko sobe seže do mene i ja želim da znam zašto, šta se dešava i otkud to i kako mi možemo da "nosimo" i "podizemo"? Da li mogu nešto od toga da preuzmem? Kad sam je ranije video kako fizički pati, molio sam Boga: "Hej, Bože, molim Te, mogu li ja da preuzmem nešto od toga? Hajde, daj nešto meni. Ne bi trebalo da ona oseća sve to." Takva je priroda ljubavi. Vi znate kako to funkcioniše.

A vi to znate jednostavno zato što vam to objašnjavam. Drugim rečima, vi sedite tu i govorite: "On čak ne mora ni da citira Bibliju. Ja znam da je ono što on kaže istina, jer imam iskustva sa odnosima." Drugim rečima, to je intuitivno. Mi znamo kako ljubav funkcioniše.

Ako šetate noću ulicom i neki bezimni pijanac vas udari u lice, imaćete fizički bol, nos će početi da vam krvari... O, čoveče, to boli! I dok osećate fizički bol, vi ulazite u kuću... i šta ako u tom trenutku osoba kojoj ste predali svoj život drži torbe u rukama i kaže vam: "Ne volim te više. Odlazim." Šta se tad desilo sa fizičkim bolom? Emocionalni bol ga je nadjačao. Mi, kao ljudi, znamo da nas ljubav kalibriše za osećaj bola i osećaj radosti.

Mi ljudi se mešamo. Šta god da se dešava u životu u vašem unutrašnjem krugu, utiče na vas. Mnogi ljudi ne mogu to da prihvate i zato uzimaju lekove na svoju ruku. Zbog sveg tog bola. Mi ne želimo da ga osećamo. Ali, ja vas ohrabrujem da ga osetite. Jedan od efekata otkupa, spasenja, jeste da susret sa Božjom ljubavlju ima uticaj rekabriranja naše emocionalne osetljivosti. Drugim rečima, iscrpljenost, otvrdnuće koje nastaje od samozaštitničkih manevara koje činimo da bismo izbegli neki sledeći bol, zidovi koje podižemo... Mi se zatvaramo da ne bismo osećali ono što ne želimo da osećamo, a onda, kad počnemo da doživljavamo i shvatamo Božju ljubav, to ulazi duboko u našu psiho-emocionalnu konstituciju i mi počinjemo ponovo da osećamo. Mi počinjemo da želimo da osećamo a naše emocije oživljavaju. Kad sam došao Gospodu, nisam želeo ništa da osećam jer sam osetio previše onoga što nisam želeo da osećam.

I čim je Isus počeo da ulazi u proces mog razmišljanja i osećanja, najpre sam imao strepnju. Rekao sam: želim ponovo da osećam, želim da osećam ono što ona oseća, da osećam ono što on oseća, da budem otvoren a ne zatvoren. Želim radije da se izložim tome i budem ranjiv nego da se zatvorim. Bog je upravo takva osoba. Bog je otvoren emocionalno. Celo Božje srce je otvoreno.

"U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan."

Jevrejima 4,15 prenosi istu misao ali izrečenu na malo drugačiji način. Tu piše o Bogu u telu, o Isusu, da On "može saosećati sa našim slabostima". Ovo jednostavno znači da Bog oseća sve što mi osećamo. Vi se probudite ujutru, otvorite oči i počnete da se protežete, a Božje oči su na vama. On vas vidi. Vi se okrenete, pokrenete, protegnete, počnete da ustajete iz kreveta, vi sedate na ivicu kreveta. Ako imate više od 40, potreban vam je impuls. I počinjete da osećate bolove u kolenima, leđima i setite se reklame za neki lek, odete, kupite, ali na kraju on ne deluje. I vi ustajete... a svaki bol u vašoj biologiji poznat je Bogu. Vaš prvi osmeh u toku dana, zato što ste otkrili nešto lepo ili smešno, nalazi odjek u Božjem srcu i On želi da vam se takve stvari stalno dešavaju. A prvi put kad osetite teret sramote, prvi put kad tokom dana osetite frustraciju, prvi put kad se osetite povređenim ili uvređenim ili napadnutim, Bog oseća te povrede. On "može da saoseća sa našim slabostima".

Psalam 56,8 u prelepoj poetskoj formi kaže o Bogu:

"U Tebe je izbrojano moje potucanje, suze se moje čuvaju u sudu kod Tebe, one su u knjizi Tvojim."

Ovo je poezija, pesma. Ne zamišljajte zapečaćene bočice označene slovima i poređane po azbuci na policama na Nebu. Poezija je tako moćno sredstvo komunikacije jer nam je upravo nešto čudesno otkriveno a u ovih par reči. Bog je hiper svestan razloga za svaku suzu koju prolijete. On zna sve to. On oseća sve to.

Elen Vajt u "Čežnji vekova", str. 356 daje jednu izuzetnu izjavu: "Nijedan uzdah..." Šta je uzdah? Svi mi uzdišemo. Šta je uzdah? To nije nikakvo vrištanje, već najmanji izraz nelagodnosti. "Nijedan uzdah se ne može oteti iz grudi, nijedan bol osetiti, nijedna žalost probosti dušu, a da ne zadrhti Očevo srce."

Šta? Zaista? Da. Zaista. Zaista. Vi znate da je to istina. Jer, upravo tako funkcioniše vaš život. Vi imate svoj unutrašnji krug, sa svojim ograničenim kapacitetima, a vi znate da vi osećate sve što oni osećaju. Dakle, nije veliki napor razumeti da Bog, sa svim svojim svestranim mogućnostima, sa svojim beskrajnim emocionalnim kapacitetima, nije teško shvatiti da je Bog u stanju da bude svestan svih nas i obradi sve što se dešava u našim srcima istovremeno, tokom celog dana. To nije teško. Mi to shvatamo. Mi znamo šta to znači.

Vi znate ove reči ali neka one dobiju naročitu vrednost u večerašnjem kontekstu. Isus je rekao: "Kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće..." Primetite jezik solidarnosti ovde. Povezanost. "Kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste. ... Kad ne učiniste jednom od ove moje male braće, ni meni ne učiniste." (Mat.25,40.45)

Da li shvatate šta ovde Isus govori? On doslovno govori: Šta god da uradite ili ne uradite za bilo koga, to je kao da ste to uradili ili niste uradili za mene. Tako sam ja tesno povezan sa svakim pojedincem. Vi to znate. Ako neko preti vašem detetu, vi to doživljavate lično. Vi kažete "Ne može to tako..." i ulazite u potpuno drugačiji okvir razmišljanja. Možda razmišljate o zadavanju udarca ili upućivanju pretnje: "Da se nisi približio ni makac." Nešto se probudilo u vama. Sve što uradite za ili protiv bilo kog ljudskog bića je kao da ste to uradili za ili protiv Isusa. Jer On živi u stalnoj solidarnosti sa svakim članom ljudskog roda. To daje sasvim novo značenje kad počnemo da gledamo svet oko sebe. Ne znam za vas, ali mene to počne da motiviše iznutra da želim da osećam ponovo, da želim da vidim ljude. Da li shvatate koliko to ima uticaja ako samo svesno pogledate u oči drugog čoveka i kažete: "Ti si sjajan i ja te vidim. Zaista mi je drago što ti postojiš u mom životu." Vi ste u tom trenutku doslovno podigli kvalitet njihovog postojanja. Toliko smo mi povezani kao ljudi. Zapanjujuće je kada to shvatimo.

Jeremija 31,3 kaže to ovako. Bog govori:

"Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost."

Primetite da je ovo lično. To ste vi. To sam ja. Neko treći. Ali mi ovde zaista treba da primetimo to što On kaže "Ljubim te ljubavlju večnom". Jevrejska reč ovde je "olam" i ona se ne odnosi samo na kontinuitet vremena. To nije samo izjava vezana za kvantitet, "večno" u smislu neprekidno. To je prilično prizemno sagledavanje. "Olam" je jevrejska reč koja ne znači samo kvantitet vremena već i kvalitet. Drugim rečima, ljubim te večnim kvalitetom ljubavi, moja ljubav prema tebi ispunjava sav emocionalni prostor u meni. Bog ne samo da ima mesto za vas u svom srcu, već vi imate celo Njegovo srce! Celo. A ovaj Bog je apsolutno osećajan da Biblija nastavlja izjavom da su Njegove oči tako čiste da On ne može greh ni da gleda.

A ipak, kaže: "Jer oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji." On vidi sve dobro i sve zlo.

A onda vi kažete: "Pa zašto onda ne preduzme nešto?"

A ja vam kažem da On radi tako mnogo toga. On čini sve, On čini svako dobro koje može da učini a da ne pređe liniju koju nikad ne prelazi. Bog sprovodi najosetljiviju i najkrhkiju moguću misiju da spasi vas i mene u potpunosti. Da spasi vas i mene, očuvajući dostojanstvo i plemenitost naše slobode da bi mogao da očuva našu sposobnost da volimo. On oseća sve. Božja ljubav je, kako je ja razumem, nalik krugu. Mi

pričamo kroz geometriju. Božja ljubav je krug, čiji je centar svugde, a obim nigde. Dakle, gde god da na mapu stavite svoj prst, na bilo koju zemlju, selo, grad, kuću, spavaću sobu, kuhinju, muškarca, ženu, dete, gde god da stavite svoj prst na tu mapu, vi ste locirali centar Božje ljubavi. A ako istovremeno pomerite prst, takođe ste locirali centar Božje ljubavi. Drugim rečima, vi postojite u centru Božje ljubavi a isto vreme postojim i ja, kao i Melisa, kao i Džudi i Bobi i onaj bezimni dečak na tv-u koga nikad više nećete videti. Svi mi.

Mislim da ono što se dešava u Bibliji je da se Bog približava vama i meni sa slikom u svojim rukama. I On pokušava tako uporno da je stavi u našu ruku, i da je vidimo kroz stranice Biblije i kroz ličnost Isusa Hrista.

On pita: "Da li je vidiš?"

"Da, Gospode, čini mi se da je vidim."

"Ne, Taj, da li je vidiš? To si ti, to smo mi. Pogledaj izbliza. Mi se držimo za ruke. Znaš li zašto?" pita Bog. "Zato što se volimo. Zato što se volimo, Taj. Mislim, ja volim tebe, a da li mi ti uzvraćaš tu ljubav?"

Jer, ovde imamo sjajne mogućnosti za zaista dobre stvari.

Hvala vam na pažnji.

7 KO GOD ZIVI U LJUBAVI

Dobro jutro svima. Ja volim umetnost, a posebno me interesuje zapadna umetnost. Pre nekoliko godina sam bio u Kortdelejnu, u Ajdahu, i tamo je bila jedna izložba zapadne umetnosti. Krenuo sam da redom gledam slike i to je bio jedan sat putovanja kroz ostrva te umetnosti koja je počela da mi dosađuje. Bilo je lepo ali ništa nije ostavilo utisak na mene. Iznenada sam došao do pravog remek dela umetnosti, umetničkog dela u kome je slikar pokazao jasnu nameru da ispriča jednu priču. On je želeo da ja saznam nešto. Možda sam ja ušao više u tu priču nego što je on znao. Želim da ovog jutra vidite tu sliku. Pogledajte tu sliku u vašoj mašti i videćete prelepo plavo nebo u pozadini.

Ali ta lepota je prekinuta gustim crnim i sivim dimom koji se diže prema nebu. U donjem delu slike možete da vidite par gornjih crvenih, narandžastih plamenova koji trepere na zgradama. Bilo je 3-5 zgrada i sve su one gorele do temelja. Prema priči tog umetnika, ovo je dokaz indijanskog ratnog pohoda. Kako se približavate toj slici, vidite dvoje male dece. Dečak ima 6-7 godina. Devojčica ima 4-5 godina. Oboje imaju prelepu plavu kosu. Dečak izgleda kao da mu je mama stavila šerpu na glavu i po njoj mu, u krug, isekla kosu. A šiške devojčice su jednostavno ravno odsečene. Kod oboje se vide suze koje se slivaju niz njihove obraze. Suze straha, suze zbog gubitka. Veliki brat grčevito drži ruku svoje sestrice. Oni su preživeli jedan napad. Ali to nije kraj te priče, jer taj dečak užasnuto gleda nešto gore. Dok pratite putanju te priče, vi vidite u desnom delu platna jednog mišićavog konja koji trči sumanuto brzo. Na tom konju je jedan Indijanac sa ratnim bojama na svom licu. Indijanac je nagnut, što je više moguće, obuhvatajući konja svojim nogama, sa jednom rukom kojom balansira i sa tomahavkom u desnoj ruci, kao da se sprema da jednim potezom dečaku odseče glavu. Ali ni to još nije kraj te priče, jer je umetnik sada uradio nešto potpuno zaprepasćujuće. Drugi konj se približava, kako izgleda, još većom brzinom. U očima Indijanca na tom drugom konju primetna je užurbanost i saosećanje. Mi znamo da su obojica iz istog plemena, da su kolege u tom ratu, jer i ovaj drugi ima ratničke boje na sebi. Ali, dok

pogled Indijanca sa tomahavkom odražava bes, drugi Indijanac ima pogled saosećanja dok pokušava da zaustavi klanje nevinog. Vrat ćemo se brzo ovoj priči.

Kad smo jutros bili ovde zajedno, želeo sam da s vama istražim ono o čemu sam počeo da pričam na prvom predavanju. Kao jedna od pogrešnih predstava o Božjem karakteru u onoj Božjoj kutiji, ako je se sećate... Ima puno stvari u Božjoj kutiji, dosta stvari na koje ljudi reaguju, koje ljudi odbacuju, za koje govore: "Ako je Bog takav, onda ja ne verujem u Boga." Ja sam bio jedan od tih ljudi. "Ako je Bog takav, onda sam ja nevernik." Moj ateizam je bio zasnovan na odbacivanju jednog određenog prikazivanja Boga. Zato je i meni, a verujem i milionima ljudi očajnički bio potreban odgovor na pitanje: "Kakav je Bog zaista?" da bih mogao da donesem istinski razumnu odluku, zasnovanu na tačnom prikazivanju Božjeg karaktera.

Sećate se da smo dopustili Tejlor Šiling da kaže svoje mišljenje, kao i nekim drugim ateistima da objasne svoj ateizam. Tejlor, zvezda serije "Oranž je sada u modi", govoreći o svom ateizmu, u spisku razloga zašto ne veruje u Boga rekla je i: "Ne verujem da će milijarde Indijanaca završiti u paklu." Pitao sam vas na tom prvom predavanju da li vas ovo dotiče. Mislim da je većina vas reagovala na to. Podržali ste to. Mislim da ni ja to ne mogu da progutam. A onda smo dopustili Bred Pitu, otvorenom ateisti, da progovori. Rekao je: "Za mene je veliko pitanje bilo pravičnost." On je odrastao u hrišćanskoj porodici, u hrišćanskoj zajednici, i rekao je: Zna, kad preispitam sve što mi je rečeno, javlja se pitanje pravičnosti. "Da sam odrastao u nekoj drugoj religiji, da li bih na Nebu dobio isto što i hrišćani?"

Dakle, pazite, imamo ljude koji ne veruju u Boga, jer me brine pravičnost prema drugim ljudima. Da li čujete šta govorim? Dakle, u jednu ruku možete reći: "O, ti ateisto! Dokazaću ti da Bog postoji." A vi ćete, ako želite da ga uverite u to, sve vreme u njegovom umu potvrđivati sliku Boga koja zapravo nije istinita. Ili, možete da ne koristite kung fu metode za apologetiku i možete reći: "Čekaj malo, Brede..." "Čekaj malo, Tejlor..." "Čekaj malo, Ričarde Dokinse..." "Čekaj malo, Sem Heris..." "Čekaj malo..." "... možda ni ja ne verujem u tog boga u koga ti ne veruješ! I ako možemo da se složimo protiv tog boga, da li bi bio raspoložen da razmotriš drugačiji Božji karakter?" Jedna od velikih stvari, a na to su i ciljali ovi ljudi, je: "Čekaj malo, mene su učili da treba da prođeš neke određene korake:

1) priznanje Isusovog imena

'Nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti.'

To je Isusovo ime. Reći ću vam direktno. Ja verujem da je Isus naš jedini Spasitelj. Ali, ja verujem da se Isus kao naš jedini Spasitelj pojavljivao u istoriji i pod drugim imenima, da je Isus aktivan u ljudskoj istoriji na takve načine da ako bismo bili u stanju da vidimo Njegovo delovanje u ljudskoj istoriji, još više bismo Ga zavoleli. Videli bismo pravičnost, videli bismo univerzalni zagrljaj nebeskog Boga. Videli bismo Boga kako stremlji ljudima, svakom muškarcu, ženi i detetu na Zemlji.

"Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati.

Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu.

Dušu moju oporavlja..." I na kraju 23. Psalma David kaže:

"Da! Dobrota i milost Tvoja pratiće me u sve dane života mog."

Reč je pratiti ili stremiti. David oseća da ga Bog prati. Bog me prati... Bog strema ka meni... David oseća da Bog strema ka svakom ljudskom biću. Ako bismo počeli da posmatramo Boga na takav način kako bi to bilo izvanredno svedočanstvo o Njegovoj dobroti prema ovom svetu. Isus je jedini Spasitelj, ali pogledajte ovo.

Jovan 1,1-2 govori o Isusovom dolasku na ovaj svet. U Bibliji piše:

"U početku beše Reč, i Reč beše u Boga,

i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga."

Reč "Reč" ovde je, kao što verovatno znate, reč "Logos".

To je fascinantno, jer je ta reč "Logos" u drugom prevodu prevedena kao aktivna. Tamo je "U početku beše Reč" prevedeno kao: "U početku beše Glas". U jednom španskom prevodu je to "verbo" što znači "glagol". Ovde nam se ne kaže da je u početku bila Reč u nekom statičnom smislu. Ne kaže se: "U početku beše podatak, informacija." Jeste, bio je podatak, bila je informacija, ali obratite pažnju... Jovan nam zapravo tom rečju "Logos" ovde kaže: "Slušajte, u početku, pre ovoga sa čime se mi susrećemo sada ovako u telu, On sad dolazi na ovaj svet u telu. Ali, pre toga, On je bio glagol, glas..."

Prevedimo to ovako: "U početku beše aktivna Božja komunikacija." On je aktivno komunicirao na različite načine, kroz celu istoriju. "U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč..." Jovan nastavlja: "Sve je kroz Nju postalo." Ovde se radi o Stvoritelju. "I bez Nje ništa nije postalo što je postalo. U Njoj beše život, i život beše videlo ljudima." Dakle, Isus nije samo Reč, podatak, informacija. On čak nije ni samo glagol tj. aktivna komunikacija. Mi možemo lako da pročitamo ovo "U početku beše glas... glagol..." "U početku beše život." "U početku beše priča." Isus je Bog koji je kroz istoriju u aktivnom narativu komunicirao sa ljudima. Oni ponekad ne znaju sa kim to komuniciraju. Međutim, ta komunikacija se dešava. Biblija nastavlja i kaže da je u tome učestvovala i svetlost.

Molim vas da shvatite istorijski kontekst. Prema Jovanu, On upravo dolazi na ovaj svet. Dakle, sve što Jovan do sad ovde opisuje je aktivnost pre Isusovog utelovljenja. Svetlost, reč, glas, glagol, život, priča. To je živa, aktivna komunikacija. Obratite pažnju na Jovan 1,5. Zapanjujuće. "I Videlo se svetli..." U grčkom to stalno svetli i svetli, to je stalna svetlost koja zrači u svim pravcima. "I Videlo se svetli u tami, i tama Ga ne obuže." Tama nije nadvladala tu svetlost. Tama nije ugasila tu svetlost.

Da li čujete šta kaže? On kaže da sve vreme, pre nego što je došao u telu, u novom obliku, pre toga je On aktivno komunicirao, osvetljavao, zračio kroz celu istoriju, a da tama nikad nije nadvladala stalan, postojan protok svetlosti. Zapanjujuće! A zatim, u 9. stihu piše: "Beše Videlo istinito koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet." Elen Vajt komentariše ovo u "Vaspitanju", na str. 29. Ona definiše tu svetlost koju svako ljudsko biće ima. Ona citira taj tekst i kaže da svako ljudsko biće ima bar dve stvari koje se stalno dešavaju u njemu - želju za dobrotom, nečim boljim. Mi smo zaslepljeni ili osvojeni divotom. "Čoveče, ima nečeg u tome..." Ako bi svetlost bila takva, u svim pravcima, gore i dole, iznutra i spolja, Kada bi sva tama i bol mogli da nestanu... Ona kaže da u svakom srcu postoji želja za nečim boljim i spoznaja razlike između dobra i zla. Mi odskačemo od tog zla, čak i kad smo njegovi izvršioc - u obliku krivice. Mi znamo razliku između ispravnog i pogrešnog. "Beše Videlo istinito..." Isus. Njegovo ime još nije ni pomenuto u Jovanu 1. Jovan kaže: Reći ću vam ko je taj koji dolazi. Njegova mama ga je nazvala Isus. Ali niko ga ne poznaje po imenu do tog trenutka u istoriji. Ime Isus je nešto novo u istoriji u poređenju sa celom putanjom. Jovan će nam reći da je Njegovo ime Isus, ali želi da znamo da je On uvek bio tu, aktivan, komunicirao, osvetljavao, zračio...

A onda u Jovan 1,14: "I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca." U redu, On je sada tu. Ali, šta nam je to Jovan rekao? On je bio tu sve vreme. On je bio ovde, na ovom svetu, aktivan sve vreme. Ja to znam lično jer pre nego što sam saznao Njegovo ime, znao sam neke osobine Njegovog karaktera koji su mi bili kao gravitacioni pol, što me je fasciniralo i privuklo. To je Isus i On je neverovatan. Taj Isus se pojavljuje i počinje da poučava. Pratite ovo pažljivo.

Taj Isus počinje da poučava i ostvaruje kontakt sa religioznim ljudima tog vremena sa kojima ne bi trebalo da kontaktira, jer su oni izgradili uskogrudu zajednicu i izuzetno su ograničeni. Oni imaju nekretnine kao što je ova i zgrade i samo takvi kao što su oni mogu tu da dolaze. A Isus, s obzirom na to da ruši barijere, počinje da privlači ljude sa kojima aktivno komunicira tokom cele istorije. On isceljuje slugu jednog rimskog vojnika tj. centuriona.

Isus svojim komentarom skandalizuje prisutne religiozne ljude kojima se obraća:

"Zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vere ne nađoh." (Matej 8,10)

U tom trenutku, oni su spremni da ga kamenuju do smrti. Jer oni ne mogu da zamisle da bi Bog mogao da bude zainteresovan za jednog rimskog centuriona, a da ne spominjem da bi Bog pohvalio tog autsajdera, tog paganina, tog Rimljana, pa još i vojnika, da od svih ljudi on ima veću veru od njih. Njima je to neprihvatljivo. To je sasvim dovoljan razlog da Ga ubiju u tom društvenom okruženju.

Ali tek tad im On izaziva još veći bes kad kaže: U redu, vi mislite da je to ludo, ali reći ću vam još nešto: da će mnogi, a ne samo ovaj rimski centurion, "I to vam kažem da će mnogi od istoka i zapada doći..." Isus stoji u Izrailju, okružen religioznim vođama i ukazuje na istok i zapad. On ukazuje na daleki istok, Kinu, kao i na daleki zapad, Britanska ostrva. I On kaže da će biti mnogo ljudi "od istoka i zapada... i sešće za trpezu s Avraamom i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskom." (Mat. 8,11) Isus, u suštini, govori: Razmislite o ovome, zato što će tu biti Avraam, Isak, Jakov, ali kraj drveta života će biti i neki Vikinzi, pa neki sumo rvači, zajedno sa ovim ljudima. Isus pokušava da im objasni da će svi ti ljudi biti zajedno.

Mene ovo fascinira jer postoje starozavetna proročanstva, ali ja ću vam dati samo jedno u kome je Isus prореčen. Ne po imenu Isus, ali prореčeno je za Njega. Ovo je mesijansko proročanstvo u kome se najavljuje dolazak Spasitelja.

Primitite ovo: "Poslušajte me [Spasitelja], ostrva, [ne Izrailj; On ide na južni Pacifik, na okean] i pazite narodi daleki." (Isaija 49,1) Ovo je jezik van parametara Izrailja, izabranog naroda. Ovo je Glas, Reč. Ovo je Glagol. Ovo je Aktivni Komunikator koji stremlji svakom ljudskom biću. On sa ljudima iz daleka komunicira preko jednog jevrejskog proroka. Ali pogledajte ovo: "Gospod me pozva od utrobe..." Ovo je Isus pre utelovljenja. Otac će me staviti u utrobu jedne tinejdžerke. Rodiću se na tom svetu i uradiću neke stvari. "Gospod me pozva od utrobe; od utrobe matere moje pomenu ime moje." (Isaija 49,1) Ovo je neverovatno.

"...nego te učinih..." Sada Otac govori. On govori o Isusu. Ja ću tebe, Isusa Mesiju, dati ovom svetu... "...nego te učinih videlom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih." (Isaija 49,6) Želim ovo da zapazite: "Gle, ovi će iz daleka doći, gle..." To Bog kaže uzbuđenim glasom. Ovo je Stvoritelj Univerzuma i On kaže proroku: Gle! Otvori oči! "...i oni od severa i od zapada..." Vikinzi, Škoti, Britanci i... "...i oni od severa i od zapada i oni iz zemlje sinske." (Isaija 49,12) Koja je to zemlja sinska? Zemlja sinska je zanimljiva reč i pojavljuje se samo jednom u Bibliji. Ovo je reč koju znate ali ne znate da je znate. Idete na google i u rečniku potražite reč sinologija. To nije nauka o grehu, o prestupanju Božjeg

Zakona. Sinologija je proučavanje kineskih stvari. Kad u vestima čujete da su Amerikanci imali sino razgovore, to znači da su američke diplomate razgovarale sa kineskim diplomatama. Kina je pomenuta u Bibliji, kao posebna grupa ljudi koju Bog voli. Ne samo da su pomenuti, već im se i obraća. Ljudima iz Kine se obraća u jevrejskom Svetom Pismu.

Mi ne treba da budemo zaprepašćeni kad se Isus pojavljuje. A odakle dolaze ona tri mudraca sa darovima da Mu se poklone? Sa istoka? Da, sa istoka. Elen Vajt komentariše ove mudrace koji su došli sa istoka u knjizi "Čežnja vekova". Zna li šta ona kaže? Ona kaže da je jedan od razloga zašto su došli taj što je i njima kao i Izraelu dat Duh proroštva. Mi mislimo samo na jevrejske proroke. Ali postojali su i kineski proroci. Nijednom od njih ne znam ime. Imam jednog prijatelja, Semjuela Vonga, a to nije njegovo pravo ime, koji je morao da pobegne, a ja sam mu pomogao da ode iz Kine kao politički azilant, izbeglica. On je napisao knjigu. Morate da je pročitate - "Bog i drevni Kinez". On pokazuje da je u kineskoj istoriji bilo proroka, kako kaže Elen Vajt, a koji su ljude učili da će doći Jedan. Istina, Reč, Teo... Neko će doći - učili su kineski učitelji. Bolje da pazimo jer On dolazi radi nas, a ne samo radi njih. Kina u Bibliji.

A sledi nešto fascinantnije. Kad stignemo do Rimljanima 1,19, apostol Pavle eksplicitno govori o toj aktivnosti koja se odvija u svakom ljudskom srcu. On kaže: "Jer šta se može doznati za Boga poznato je njima..." Govori se o svim ljudima. "...jer im je Bog javio." Ovo prvo znači da se u svakom ljudskom srcu dešava jedna unutrašnja aktivnost, a Bog je izvor te aktivnosti.

On je uvek prisutan. U Delima 17,27 piše da On "nije daleko ni od jednog nas; jer kroz Njega živimo, i mičemo se, i jesmo." On je jednostavno tu. A zato što je tu, u nama se dešavaju podsticaji, podsticaji prema pravdi, odbojnost prema zlu, želja prema lepom... Ima toliko još toga i raznih drugih osećaja.

Knjiga propovednika 3,11 kaže da je Bog doslovno u svako ljudsko srce umetnuo osećaj večne stvarnosti. Večnost u svakom ljudskom srcu. Osećaj večnosti, ukus večnosti, želju za večnošću. Sve se to dešava kroz celu istoriju. A dok se to dešava, Pavle kaže da se to ispoljava u njima. On nastavlja i kaže da postoji teologija u tom otkrivenju. "Jer šta se na Njemu ne može videti..." Nevidljive osobine Božjeg karaktera. "...od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima, i Njegova večna sila i božanstvo." (Rim. 1,20)

Božanstvo se odnosi na ideju ljubavi u Trojstvu - Otac, Sin i Sveti Duh žive u celoj prošlosti večnosti, živeći jedan za drugog. Pavle kaže da sama priroda svedoči o Božjoj racionalnosti. Sama priroda nas uči da ništa ne može da preživi u izolaciji. Elen Vajt kaže da nas sama priroda uči da Bog funkcioniše u krugu milosrđa. Sve se dešava u dosezanju i primanju. A sve što se dešava pravolinijski umire. Samo će oni ljudi koji žive u rotacionom kretanju živeti večno. A sve što je ispunjeno besom, neprijateljstvom, rasizmom i opakošću je pravolinijski i umire.

Pavle kaže da ako obratite pažnju na samu prirodu, u vama će se ispoljiti racionalnost Božjeg karaktera. Ovo je zaprepašćujuće. Ovo bi trebalo puno da znači vama koji verujete u Isusa. Trebalo bi sada da drhtite od uzbuđenja što je Bog tako dobar, tako pravičan i tako dosledno stremlje ka svakom ljudskom biću.

1. Jovanova 4,16 to kaže ovako: "Bog je ljubav..." Kad Biblija govori o ljubavi, to znači nešto određeno. Bog je odan u odnosu. Bog ima integritet u odnosu. Bog je čisto odsustvo narušavanja odnosa. Ta reč to znači u ovom kontekstu. Ne mogu sad to da vam dokažem jer nemam vremena. Ali, ona to znači. Obratite pažnju: "Bog je ljubav, i koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji." Da li vam je jasno? Da li razumete šta se ovde dešava? Svako ljudsko biće je uvek predmet Božjeg interesovanja. Recimo to

ovako: Svaka istina, lepota i ljubav imaju svoj izvor u Bogu. Bog stalno strema ka svakom ljudskom biću, otkrivajući sebe kroz istinu, lepotu i ljubav. Gledajte sada... A svako ljudsko biće uvek strema ka ili od Boga otkrivenog u istini, lepoti i ljubavi. U nekim trenucima istorije, jedno ime se vezuje za istinu, lepotu i ljubav. To je Jehova. To je Elohim. To je Adonaj. To je Isus. To je Hristos. To je Mesija.

U jednom trenutku, On je samo Mihailo pre svog utelovljenja. Ponekad je On anđeo Gospodnji. Ponekad je On samo putnik koji se javlja Avramu i Sari, sa kojima priča i jede. Ali, On je uvek tu. On je aktivan. On je u pokretu. On strema ka ljudima. To je ovako: Bog je svetlost i u Njemu nema tame. Bog je ljubav u svojoj čistoj suštini. Savršen život za drugog i samopožrtvovanje. Bog je svetlost i u Njemu nema tame. A svako ljudsko biće je svakog dana blizu te svetlosti. Svako ljudsko biće se ili kreće ka spolja, dalje od te svetlosti, dalje od onoga što u svojoj svesti shvata kao istinu, lepotu i ljubav. Izvan kruga, u ono što Isus zove "tamom najkrajnjom". Ili se svako ljudsko biće kreće sve bliže i bliže, ka toj svetlosti.

Bog procenjuje čoveka na osnovu svetlosti koju on ima. Biblija na jednom mestu kaže da Bog od čoveka traži ono što ima a ne ono što nema. Bog ne gleda na vremena neznanja. Bog je neverovatan. Bog je divan. Bog voli ljude. Kad budemo na Nebu, Otkrivenje kaže da ćemo tamo videti mnoštvo ljudi iz svakog naroda, kolena, jezika, svake grupe ljudi, svake kulture, svakog plemena. Oni će biti tamo. Ako ste vi tamo, ako sam ja tamo, a nadam se da ćemo vi i ja biti tamo, bićemo zapanjeni ko je sve tamo. "Nisam očekivao da ti budeš ovde." Neki će vam reći: "Oh, iznenađen sam što si ti ovde." Stefan će se svakako probuditi prilikom vaskrsenja, videti apostola Pavla i reći: "Hej, Gospode, ovaj me je ubio! Zašto je on ovde?" A čitave gomile Izrailjaca će reći: "Zar i Navuhodonosor???? Šta on radi ovde? Pa on nas je zaklao!" Isus strema ka svakom od nas.

Na samom kraju, mi ustajemo u vaskrsenju i stojimo živi prilikom Drugog Hristovog dolaska i stižemo do druge strane. A neki ljudi će postavljati pitanja. "I ako mu ko reče: Kakve su ti to rane na rukama? On će odgovoriti: Dopadloh ih u kući prijatelja svojih." (Zaharija 13,6) Ni vi ni ja nećemo postaviti takvo pitanje. Vi znate tu priču. Kad pogledate te rane, otvara se cela ta priča. Vi znate priču o krstu. Vi znate šta je uzrok tih rana. Neki ljudi će biti doslovno zapanjeni. Neki ljudi će prilikom vaskrsenja reći: "Gde sam to ja? Ko si ti? Ovo je sve sjajno ali... Reci mi šta se ovde dešava." Oni nisu imali sve informacije koje vi i ja imamo. Ali, oni su bili blizu svetlosti istine, lepote i ljubavi. A Biblija kaže da Gospod zna ko su Njegovi. "Ovce moje slušaju glas moj i ja poznajem njih." (Jovan 10,27)

Oslikajte Isusa sada dok se vraćamo onoj slici. Završila se užasna istorija. Dečak i devojčica su spaseni saosećanjem onog Indijanca. Oni su odrasli. Upoznali su Isusa. A Indijanac koji ih je spasao nikad nije upoznao nekog misionara i poginuo je već sledećeg dana u bitci. Oni ustaju u vaskrsenju i vi stojite sa vašim anđelom čuvarom i pitate: "Ko su oni ljudi tamo sa Isusom, kod reke života?" A vaš anđeo kaže: "Ah, taj plavi momak... ono mu je sestra. A taj čovek pored njih je jedan Apači Indijanac. Oni su se sad ponovo sreli jer se znaju od ranije... Isus je spasao sve njih." Ljudi će reći: "Ko si ti? Kakve su ti to rane?" A Isus će im reći: "Da li se sećaš onih impulsa saosećanja u tebi?" Da li se sećaš da si ih spasao kad su bili mali, kad je dečko imao čudnu frizuru?" Indijanac će reći: "Da, sećam ih se. Bili su mali i nisam mogao da podnesem da ih vidim..." - "Jel se sećaš svega što se dešavalo u tvom srcu? To sam bio ja. Ja se zovem Isus i ja sam te spasao svojom blagodaću. Dopusti mi sad da ti ispričam o ovim ožiljcima i koju sam cenu platio da bih tebe spasao.

8 BOG USPOSTAVLJA KONTROLU NAD ZLOM

Želeo bih da vas večeras na početku pozovem da u vašim mislima uradite jednu jednostavnu vežbu koja će pripremiti teren za ono što želim da vam ispričam. Vi hodate kroz dugačak hodnik i u daljini vidite jednog čoveka kako oslonjen na jedno koleno viri kroz ključaonicu. On skače i počinje da trči prema vama, vrišteći: "Nešto užasno se dešava u onoj sobi!" Vi brzo trčite do tih vrata, kleknete na jedno koleno i gledate kroz ključaonicu. Vi vidite drogu i nož i krv na sve strane. Šta se to dešavalo u toj sobi? To je bilo pitanje. Ja čujem dve stvari. Neki su bili nesigurni i šaputali: "Drogiranje je imalo loš ishod?" "Dešava se neki zločin?" A gledajući kroz ključaonicu ste mogli tako nešto da zaključite. Sve izgleda loše kroz ključaonicu. Zatim provaljujete kroz ta vrata da biste otkrili da je tu u toku jedna operacija. Neko je tu pokušavao da spasi jedan život a ne da ga uništi.

Biblija nije nekakav priručnik za dokazivanje. Ona se može koristiti na taj način. Mi je možemo upotrebiti u tu svrhu. Biblija nije nikakva sistematska teologija. Ali, vi iz Biblije možete izvesti sistematsku teologiju. Ona sama po sebi nije takva. Biblija ne predstavlja osnovna uputstva pre nego što napustite Zemlju. Ona nije nekakav priručnik za moral sa spiskom stvari koje treba da radite ili ne. Mada, u Bibliji postoje neka moralna uputstva. Sve te stvari su prisutne i mogu se izvesti iz Biblije. Ali, Biblija nije ništa od toga. Biblija je, zapravo, jedan veliki narativni luk. To je priča koja počinje negde i koja ide u nekom smeru. Biblija je priča.

Elen Vajt rezimira osnovni sadržaj te priče i tih reči sa izuzetnim uvidima. Biblija je knjiga koja otkriva Božji karakter. U Bibliji Bog otkriva samog sebe. Tu Bog komunicira u realnom vremenu, u realnim situacijama, sa realnim ljudima koji gledaju u Njega i komuniciraju s Njim. Ti pojedinci u svakom trenutku na tom putu pokušavaju da shvate ko je Bog. Oni zapisuju svoje misli i osećanja o Bogu nadahnuti Svetim Duhom. I kako se taj veliki narativni luk odvija, mi počinjemo da uočavamo obrasce, da se nešto dešava u toj priči. A ako nastavimo da gledamo kroz ključaonicu, mi nikada ne dobijamo osećaj za veliku sliku. Vi morate da otvorite ta vrata, uđete u sobu i počnete da otkrivате da se tu dešava nešto izuzetno. Vi morate da sagledate sve pred sobom da biste shvatili neke od teških pasusa Biblije.

Moj sin Džejson i ja smo se jednom u Južnoj Americi probijali kroz džunglu. Kretali smo se prema jednom vodopadu za koji smo čuli da je u tom smeru. I mi smo tako hodali i hodali, a u daljini smo videli nešto što je na prvi pogled bilo malo zastrašujuće. Ustuknuli smo i rekli da nećemo ići dalje tim putem. To nešto je bilo dugačko, jakih boja i izgledalo je živo. Za taj konkretan oblik koji je ležao na zemlji rekli smo sebi: "To je neka velika, strašna zmija. Mi to znamo." Mi smo u džungli i taj smer je bio opasan, ali stvarno smo želeli da stignemo do tog vodopada. Nastavili smo dalje ali mic po mic, približili se malo, a boje su postale još življe, a zatim još privlačnije. A zatim smo bili sigurni da je to živo. Svetlucalo je... Dok smo se približavali, videli smo da seže daleko u onom smeru, daleko i u drugom smeru a onda i uz drvo. Prikradali smo se... Bilo je prelepo. Bio je to dvosmerni autoput mrava, a svaki od mrava koji su se kretali ka drvetu nosio je po jednu laticu cveta. Mravi koji su se kretali u suprotnom smeru, ostavili su svoje laticе i praznih ruku se uputili po još. Proveli smo jedno vreme tu, gledajući ove čudesne mrave, ta stvorenja u njihovom poslu. Ono što nam je iz daleka izgledalo zastrašujuće, izbliza je izgledalo prelepo. To je bilo nešto neverovatno. Ako bismo to posmatrali iz vazduha...

Želim da vam predložim večeras da Bibliju kao celinu shvatite kao da se sastoji od dva osnovna dela. Imamo Stari Zavet, a imamo i Novi Zavet. Šta se dešava u ovom tekstu? Želeo bih da vam predložim da je Stari Zavet, jednostavno i duboko, dato obećanje, a Novi Zavet je održano obećanje. Stari Zavet je Bog koji govori kroz tipove i simbole, kroz proroštva, iskustva...

Bog kaže: Volim te... Volim te... Volim te... I obećavam ti da sam ti, bez obzira šta ti radiš, nepokolebljivo odan. Ključna reč koja sažima tu ideju je zavet. Zavet je reč koja potiče iz Starog Zaveta da bi ukazala na odanost u odnosu, na integritet u odnosu. Bog kaže: Nikad te neću povrediti u našem odnosu. Ja te volim i nastaviću da te volim. Tipovi i simboli u proročanstvima ukazuju na to da mora postojati dosta bola i patnje koje će On nužno morati da podnese da bi nastavio da voli vas i mene, sve dok konačno zavetna proročanstva Starog Zaveta ne postanu personifikovana.

U Isaiji 42 i 43 Otac prorokuje o Sinu, Mesiji, Isusu i Otac kroz pesmu kaže Sinu, Otac peva Sinu: Ja ću te dati kao zavet ljudima. Ti ćeš biti zavet u živom, personifikovanom obliku. Ti ćeš biti sredstvo kroz koje će dato obećanje biti održano. Isus dolazi na ovaj svet i On ispunjava zavetno obećanje sa Božje strane odnosa, a sada, u telu, ispunjava zavet i sa ljudske strane odnosa. Isus je savršeno sažet ekosistem odnosa. On je novi čovek. On je drugi Adam. On je Bog u telu. On je sve to sadržano u jednom. Bog je kroz Isusa Hrista veran ljudima a ljudski rod je u Hristu veran Bogu. On je zavet i Pavle će za Njega reći da su u Hristu sva Božja obećanja, kad govorimo o Starom Zavetu. Ceo Stari Zavet je jedinstveno obećanje koje ukazuje na jednu ogromnu ličnost, Mesiju. To je Isus. I Pavle kaže da su sva Božja obećanja DA i AMIN u Hristu (1. Kor. 1,20). To je Pavlov način da kaže da sve što je Bog rekao da će učiniti, On je i učinio. Vi možete biti sigurni da je potpuno pouzdanje i poverenje u ovog Boga pravo mesto za pouzdanje i poverenje. Bog je ispunio zavetno obećanje. A ispunjenje tog zavetnog obećanja dostiže zenit svog ispoljavanja na Golgoti.

Prorok Danilo je prerekao da će Isus, kad bude na krstu, "utvrditi zavet sa mnogima za nedelju dana", a za to utvrđivanje zaveta proročanstvo Danilovo kaže da će Mesija biti pogubljen. Drugim rečima, biće neophodno da Hristos ispuni zavetno proročanstvo. Biće neophodno da Isus pokaže Božju ljubav do n-tog stepena samopožrtvovanosti.

Mi ćemo na našim poslednjim okupljanjima otkriti da je Bog u Hristu dao najvrednije otkrivenje Njegovog srca - ko je On. Isus je izrazita slika Božje ličnosti, sjaj Njegove slave. Isus je Bog koji viče i šapuće: Volim te više od mog postojanja. A Golgota iznosi dokaz na sto. To vam je cela Biblija ukratko.

Jednom u avionu mi je neko rekao: Hej, čime se vi bavite? Rekao sam da se radim u crkvenoj službi. "Dakle, verujete u Boga?" "Da, a u šta vi verujete?" Ja im ne govorim: "Naš let će trajati dva sata; osnovno verovanje br. 1 je..." I tako sve do 28, što brže mogu. "U šta vi verujete?" Ja kažem: "Znate, ja verujem u neke neverovatne stvari. Verujem da je Bog ljubav, na najlepši mogući način, i On vas doslovno voli više od sopstvenog postojanja. I ako oni žele dalji razgovor, mi možemo da ga proširimo.

Cela Biblija je sažeta u jednoj definitivnoj objavi u 1. Jovanovoj 4,16: "Bog je ljubav". To je, bez preterivanja, najmoćnija rečenica koju ljudska bića mogu da izgovore: "Bog je ljubav." Sva moć objašnjavanja da se svemu u životu da smisao, kao i svemu u Bibliji je sadržana u tom jednom životnom iskazu. "Bog je ljubav." To je jedina imenička objava Boga u Bibliji. Biblija nikad ne kaže: Bog je pravda, već da je On pravedan. Bog nikad nije milost, već je On milostiv. Bog nije blagost, ali je Bog blag. I tako dalje, sa svakom osobinom. Postoji samo jedna stvar koja opisuje celokupnost onoga što je Bog. Bog je ljubav i otuda je Bog pravedan i milostiv i strpljiv i blag i dobar i svet i sve ostalo što je istina za Boga. Sve što je istina za Boga može se pronaći u jednoj suštinskoj stvarnosti koja definiše ko je On: "Bog je ljubav". Sve ostalo se širi odatle.

Kad imamo takva sočiva ispred nas, kad se dovoljno povučemo da bismo rekli: U redu, ono što se dešava u tom tekstu je objava neispunjene ljubavi, a zatim i ispunjenje te neispunjene ljubavi u realnom vremenu, personifikovane u Hristu. Kad konačno shvatimo šta se u suštini dešava u Bibliji, tada možemo

da se primaknemo malo bliže, i možemo da uočavamo neke detalje. A detalji koje počinjemo da uočavamo dok se približavamo, počinju da izgledaju otprilike ovako.

Kao prvo, reći ćemo da Biblija počinje 1. Mojsijevom 1 i 2, a sve što vidimo da se dešava u ta dva uvodna poglavlja je samo ljubav. To je to. Nema ničeg disharmoničnog. Cela priča iz 1. Mojsijeve 1 i 2 se u osnovi može rezimirati u Bogu koji se kreće napred u nekom lepom, poetskom kretanju stvaranja prostora a zatim ispunjavanja tog prostora, pa stvaranja prostora iznad i njegovog ispunjavanja Suncem, Mesecom i zvezdama, stvaranja neba i mora i njihovog ispunjavanja pticama i ribama, stvaranje kopna i njegovog ispunjavanja životinjama i ljudskim bićima, a zatim stvaranje posebnog dela vremena, sedmog dana, i njegovog ispunjavanja Njegovim prisustvom, blagoslovom i svetošću integriteta u odnosu. Kako se ta priča odvija, Bog lično je i Stvoritelj i Posmatrač. On posmatra svoj lični ručni rad. On stvara i kaže: Sviđa mi se to. To je dobro. On stvara i sledećeg dana, odmiče se, gleda šta je uradio i kaže: Dobro je. Treći dan... Dobro je. Četvrti dan... Dobro je. Peti dan... Dobro je. Šesti dan... Veoma je dobro. Razlika između "dobro" i "veoma dobro", što je očigledno u tom tekstu, je razlika između stvaranja kao procesa i završetka stvaranja. Ono što ga čini završenim je prisustvo muškarca i žene koji su sada tu da zauzmu taj prelepi prostor i druže se sa Bogom. Bog koristi jednu reč da opiše suštinu Njegove želje i vizije njihovog postojanja.

U 2. poglavlju Bog kaže: Napravio sam vam baštu i dao joj ime - Edem. A reč Edem na hebrejskom znači "zadovoljstvo". Ja sam stvorio okruženje koje je savršeno dizajnirano i podešeno za zadovoljstvo. Bog je stvorio to okruženje i stanovnike tog okruženja koji bi trebalo da stalno doživljavaju beskrajno, duboko, skupoceno zadovoljstvo. Bog nikad nije imao nameru da postoji čak i najmanji osećaj neprijatnosti ili bola ili uznemirenosti ili nesigurnosti. Edem - zadovoljstvo.

Pogledajte ljude. Šta ste vi? Šta sam ja? Imamo tela sa fizičkim čulima koja su, u suštini, receptori zadovoljstva. Vi svojim očima gledate i vidite lepe ptice koje lete i taj prizor podstiče psihičko i emocionalno zadovoljstvo. Vi ušima čujete poj ptica i ta muzika vam pruža zadovoljstvo. Vi prilazite drvetu i berete predivan plod koji je prijatan za gledanje a zatim ga kušate i vaše papile za ukus počinju da vrište od ushićenja. To je prijatno. Bog nas je stvorio, izmajstorisao, dizajnirao, projektovao... Mi smo doslovno napravljeni, ako se pogledate. Mi smo mašina za zadovoljstvo, mi smo receptori za zadovoljstvo.

Evo o čemu se radi. Zadovoljstvo nikada nije, samo po sebi, cilj. To je nešto što je Bog dizajnirao da ljudi doživljavaju u prostoru kog zajednički dele. Sve je to usmereno prema međusobnim odnosima. Bog je stvorio čoveka, a zatim je rekao: Nije dobro da on bude sam.

U 1. Mojsijevoj 1 i 2 Bog se igra. On pred Adamom postrojava životinje i kaže mu: Daj im ime. I Adam im daje imena. A onda Adam počinje da shvata nešto. Jedan, dva... Jedan, dva... Gospodin i gospođa žirafa, gospodin i gospođa... hmmm... I on nikoga ne privlači. I dok on postaje svestan toga, Bog čini čudo i stvara ženu. Ali, kao Umetnik kakav jeste, On stvara ženu na poetski način. Elen Vajt za to kaže da je uzimanjem dela Adamovog tela Bog namignuo i klimnuo glavom da bi rekao: Ona ti je ravnopravna. Nećeš dominirati njom, ni ona tobom. Ona je nastala od dela tvog tela. Vas dvoje se upotpunjujete. Muškarac i žena. Zajedno. Zaljubljeni do ušiju. Jedu hranu, gledaju razne stvari, slušaju razne zvuke, rone po rekama, izlaze na drugu obalu, nikada ne doživljavaju patnju, žive večno... To je bio Božji plan.

Slika pre njihovog pada u greh se u 2. poglavlju završava ovim vrlo čudnim rečima: Njih dvoje, taj muškarac i ta žena su bili goli i nije ih bilo stid. To je baš čudno. Ako bih vam ja večeras rekao "Bio sam danas go u Berien Springsu i nije me bio stid", vi biste pomislili: To je čudno! Biblija kaže nešto ovde. Biblija na taj način opisuje stanje bića u kome nema samosvesti. Nema osećaja mene radi mene. Adam

vidi samo Evu, a Eva vidi samo Adama. Njen centar ontološke gravitacije je u njemu. Njegov centar ontološke gravitacije je u njoj. Oni su goli i nije ih stid jer se među njima ne dešava ništa osim čiste nevinosti i davanja jedno drugome sveukupnosti sopstvenog bića. Teško je zamisliti išta bolje.

Ali, dok posmatramo ovu situaciju, treba da zapamtimo nešto: Mi u prenosnom smislu gledamo u Boga. Bog je taj koji zamišlja sve ovo a onda to i ostvaruje stvaranjem. Sve to potiče iz Božje psihe. Ovo je način na koji Bog razmišlja. Ovo je način na koji Bog oseća. Bog ostvaruje ovu prelepu situaciju. A kad mi shvatimo da se to dešava na početku priče, jasno nam je čime se Bog bavi u Bibliji, uključujući i Stari Zavet.

Kada stignemo do kraja te priče, mi imamo dva završna poglavlja Biblije, a to su Otkrivenje 21 i 22. Kad pročitamo ta poglavlja, mi zatvaramo puni krug. U poslednja dva poglavlja Biblije se srećemo samo sa ljubavlju. To je to.

Tu postoje izjave koje se odnose na 1. Mojsijevu. Jer, nakon što 1. Mojsijeva 1 i 2 opišu tu dobru, dobru, veoma dobru situaciju, u 3. poglavlju otkrivamo prvo pojavljivanje reči "proklet". Zbog toga što greh, što uvođenje principa greha u ljudsku situaciju proizvodi psihološki, emocionalni, odnosni, biološki i ekološki slom, sve kreće nizbrdo. A reč koja sažima sve ovo u 1. Mojsijevoj 3 je "proklet". Kad stignemo do Otkrivenja 21 i 22, Jovan opisuje ono što vidi, a on vidi da nema više smrti, nema žalosti, nema patnje, nema bolesti.

Pogledajte sad ovo. Nema čak ni suza, jer Jovan na početku 21. poglavlja piše da će suze teći niz naše obraze, što je jedan od najnežnijih i najlepših prikaza Božjeg karaktera u Bibliji. Jovan kaže da sam Bog pruža ruku i briše suze s naših obraza. Ko to radi? Kakva vrsta osobe to radi? Šta se dešava u umu te osobe, u njenom srcu, da ona vidi suze i impulsivno krene da ih briše? A zatim Jovan kaže: Tamo neće više biti prokletstva. Tako smo zatvorili pun krug.

Elen Vajt genijalno... kao prorok ili tako nešto... Ona uvek zakucava! Mi posedujemo knjige iz serije "Velika borba", počevši od "Patrijarha i proroka", preko "Proroka i careva", "Čežnje vekova", "Dela apostola" pa do "Velike borbe". Tu postoji narativni pristup Bibliji. Kad otvorite prvu knjigu, prvo poglavlje, prvi pasus, prvu rečenicu, prve tri reči u "Patrijarsima i prorocima" su "Bog je ljubav". Onda se priča razvija, knjige se nižu sve dok ne dođete do poslednje u toj seriji, do "Velike borbe" između Hrista i sotone. A onda stižete do poslednjeg poglavlja, poslednjeg pasusa, poslednje rečenice, poslednje tri reči: "Bog je ljubav". Sama ljubav... Sama ljubav... Na početku priče se dešavala samo odanost, savršena, samopožrtvovana, odnosna, koja živi za onog. To je to. A to je recept za zadovoljstvo. Svako istinsko, čisto zadovoljstvo se dešava u atmosferi odnosa samopožrtvovane ljubavi.

Kad stignemo do kraja ove priče, vraćamo se načinu na koji stvari i treba da budu, kako je i zamišljeno, kako ih je Bog želeo i nije imao drugačiju nameru. Na početku ove priče mi imamo jasnu sliku kakav je tačno Bog, kako On razmišlja, kako On oseća... Na kraju ove priče, mi imamo jasnu sliku kakav je tačno Bog, kako razmišlja, kako oseća. To su podupirači ove priče. To je pogled iz helikoptera. To je proletanje. To je pogled iz vazduha, od početka do kraja.

A između ova dva se dešava nešto što ćemo jednostavno nazvati: Bog uspostavlja kontrolu nad zlom. Ili, ako vam se više sviđa, Bog uspostavlja kontrolu nad svim silama koje su protiv ljubavi u svetu. Bog se bavi problemima. Pratite ovo veoma pažljivo. Dosta se toga dešava u ovom delu priče koji Bogu nije blizak. On to ne izmišlja. On to ne stvara. On to ne pokreće. On se time bavi. On uspostavlja kontrolu nad tim. On radije ostaje solidaran s nama, nego da nas samo otpiše i ode. On uspostavlja kontrolu nad zlom

kroz srednji deo te priče. To je ono što se dešava. Biblija je u tom smislu jedan veliki narativni luk. Ona ide nekud.

Pavle to razume. U Rimljanima 10 on razmišlja o Isusu koji je došao i šta On znači i predstavlja, šta se to desilo Njegovom pojavom na Zemlji, šta se desilo u Isusu. On kaže da je "Hristos svršetak zakona" za one koji u Njega veruju. "Hristos je svršetak zakona." Kad kaže "zakon", Pavle jednostavno misli na ceo Stari Zavet, na sva proročanstva, sve što je mesijansko, služba u Svetinji, žrtvena služba, sve što su proroci objavili... On dolazi... Ovakvo će On izgledati... Radiće ovakve stvari... On će biti ovakav Mesija... Ovo su stvari koje će On raditi pred vama... On dolazi... On dolazi... A kad On dođe, kad Isus dođe, Pavle kaže: To je to! To je veliko ostvarenje svega. Ka tome je sve ono ranije sve vreme vodilo, a Izrael i ja, apostol Pavle, smo bili slepi da to vidimo. Bili smo slepi dok smo čitali Stari Zavet, kaže on u 2. Korinćanima 3. Dok smo čitali Stari Zavet, zakon, veo nam je pokrивao oči - kaže on. Mi nismo znali šta to znači. Ali on kaže: Isus je svršetak zakona. Reč koju on ovde koristi je grčka reč "telos". Od nje potiče i reč teleskop. On ne kaže: Isus je svršetak zakona u smislu ukidanja zakona. On kaže: Isus je svršetak putanje kojom ide zakon. Sve to je ukazivalo unapred na Njega. Slava! Aliluja! On je ovde. I sada mi ponovo tačno znamo kakav je Bog. Mi sada vidimo jasno. Videli smo nejasno kao kroz staklo, ali pogledajte sada Isusa i tačno ćete znati kakav je Bog.

Želeo bih da podelim sa vama kontekst izjave Martina Lutera Kinga mlađeg. On ovo shvata dok se bavi problemima pravde. On posmatra ovaj svet i vidi sve vrste užasnih stvari koje se dešavaju, a u njemu pulsira nada zasnovana na Bibliji. On kaže: "Moralni luk Univerzuma je dugačak, ali on teži pravdi." Drugim rečima, ovaj čovek shvata da ljudska istorija ide nekuda i on prepoznaje da je to mesto ka kome ide potpuno rešenje svih moralnih disfunkcija. Sve je u procesu izrade. I dok se to izrađuje, mi se na tom putu borimo da Boga koji na početku ove priče izgleda ovako, pomirimo sa Bogom koji na kraju ove priče izgleda ovako. Šta li On radi u srednjem delu te priče?

Želim da vam predložim jedan princip, jer mi je samo toliko vremena ostalo večeras. Ovo je jedna veličanstvena tema - Bog u Starom Zavetu. Ja tome pristupam iz ugla koji manje dokazuje tekst a više je narativan, da biste stekli predstavu o karakteru i nekakav osećaj šta se dešava u Bibliji. Možete dodatno da proučavate ali ja vam predlažem da se jedna stvar sigurno dešava u delu priče vezanom za uspostavljanje kontrole nad zlom. Ja ću koristiti ovaj jezik: uspostavlajući kontrolu nad zlom, Bog se u svojoj ljubavi, a to je karakteristika ljubavi, stalno prilagođava našoj paloj prirodi da bi nam tokom vremena pomogao u moralnom razvoju. Ja ću to zvati principom prilagođavanja. Vi takav opis nećete naći u Bibliji ali pratite me na taj način.

Daću vam nekoliko primera.

Počnimo jednom pričom koja se javlja u mnogim ateističkim tekstovima. Ričard Dokins je pominje. Mnogi ljudi koji nastupaju kao protivnici Starog Zaveta pominju priču "ubij svoje dete" iz Biblije tj. priču o Avramu i Isaku. Kad Dokins i ljudi slični njemu posmatraju tu priču kroz ključaonicu, u svojoj kratkovidosti narativa ove priče oni vide samo jedan mali deo i oni kažu: "Za ime sveta! Ovaj Bog Starog Zaveta se u suštini ne razlikuje od bilo kog paganskog boga koji je zahtevao ljudske žrtve." Ali ova priča je drugačija ako je sagledate u njenom većem narativnom opsegu. Ova priča je drugačija na jedan poseban način. Prvo, treba da zapamtite da kad Bog kaže: Uzmi svog jedinog sina Isaka... Avrame, odvedi ga do one tamo planine i ja želim da ga žrtvuješ, želim da ga ubiješ, da ga pretvoriš u pepeo, treba da zapamtite da u toj tački te priče mi vidimo da je Avram nedavno, da su nedavno i on i njegova porodica i njegovo prošireno pleme došli iz Ura Haldejskog. Bog tu pokreće poziv rodu Izraelovom tako da postoji linija po kojoj će doći Mesija.

Dakle, on je tek došao iz Ura, što znači "vatra" i to mesto je bilo poznato po žrtvovanju ljudi. Isus Navin će nas kasnije obavestiti u Isusu Navinu 24 da su Avram i njegova porodica došli sa druge strane reke gde su se molili drugim bogovima. Isus Navin želi da to znamo. Avram je došao iz Ura Vavilonaca tj. Haldejaca, iz kulture i religioznog okruženja gde je žrtvovanje ljudi bilo norma. Zašto je žrtvovanje ljudi bilo norma u toj situaciji? Avram nije znao ništa o tome, a Mojsije će nam kasnije pod nadahnućem u 5. Mojsijevoj reći nešto. Tamo nam Mojsije kaže da je Bog, kad je podelio narode, uradio to prema broju svetih anđela. Biblija kaže da je Bog, kad je podelio narode, da tako kažemo, ili kad je predsedavao nad podelom naroda, da je On svakom narodu dodelio jednog anđela čuvara, da ga štiti. Kao što je Isus u Mateju 18 rekao da svako dete ima anđela čuvara, svetog anđela. Bog je svakom narodu dodelio anđela. (5. Mojsijeva 32) A zatim, 5. Mojsijeva nastavlja da nas obaveštava da je Bog narodima dodelio anđele čuvare... Pratite ovo... A đavo, sotona, pali anđeo, je pratio taj proces i organizovao svoje pristalice i svakom narodu odredio demonske sile. I nad svakim plemenom, nad svakim narodom se vodi velika borba.

Ali pazite sad ovo. Kako, prema 5. Mojsijevoj, đavo nad narodima postavlja demonske sile, one dobijaju imena. Neka od imena u Bibliji su Dagon, Moloh, Val, Ištari. To su paganski bogovi. Da ne bismo promašili poentu, oni nisu samo puka izmišljotina ljudi i samo figurice na njihovim policama. 5. Mojsijeva 32 kaže da bogovi naroda nisu ništa drugo do demoni prerušeni u bogove. Bog je izveo Izrael iz te situacije jer su, prema Mojsiju, obratite pažnju na ovo, ti narodi bili podložni tim demonskim bogovima kroz razne vrste gnusnih rituala, a među njima i žrtvovanje ljudi. U 5. Mojsijevoj Mojsije se osvrće na situaciju kad je Avram izašao iz toga a zatim nastavlja pravo kroz vekove. Kad Avram izlazi iz Ura Haldejskog, obratite sad pažnju, Bog kaže Avramu: žrtvuj Isaka. Bog izvodi čoveka iz Vavilona, ali Bog mora da izvuče Vavilon iz čoveka. On pokreće novu teološku lozu. Kasnije u priči, vi znate kuda ide ova nova teološka loza kad Mojsije kaže da je žrtvovanje ljudi za Boga nešto gnusno. Da je Mojsije čuo glas koji kaže "Žrtvuj svog sina", on bi znao da je to đavo i ne bi taj glas pripisao Bogu. Ako biste vi večeras čuli glas koji vam kaže "Žrtvuj svoje dete", u vašoj tački ovog narativa, sa onim što znate i Biblijom na raspolaganju, vi jednostavno ne biste žrtvovali svoje dete. Avram odlučuje da posluša. I tu je podignuti nož, njegov najužasniji strah proizašao iz predstave o Bogu, na vrhuncu njegovog emocionalnog užasa... Ova priča ide u smeru u kome ne ide nijedna od paganskih priča. Ruka biva zaustavljena... i Bog kaže: ne ti, već ja... ja ću učiniti žrtvu. Ovo je oslobađanje na delu. Bog Avrama oslobađa od onoga čega se najviše plaši i stvara novi teološki ugao gledanja u kome je Bog taj koji čini žrtvu umesto da je zahteva. I kako se Avram oslobađa od te slike, te mračne slike, skovane u umu jednog palog anđela, sada počinje sistem služenja Bogu kojim će moći biti predskazan Mesija kao Onaj koji će dati svoj život umesto da zahteva da mi damo naš. Bog se prilagođava. On radi sa... On uspostavlja kontrolu nad zlom. Posmatran kroz ključaonicu, Bog izgleda kao sadistički monstrum, ali kad otvorite vrata, vi vidite da se tu odvija vrlo delikatna hirurška operacija. Bog oslobađa ljudski um od mračnih slika o Njemu samom.

Drugi primer prilagođavanja. David je u Bibliji opisan kao ratnik. Možete čitati biblijski izveštaj o Davidu koji svoje pobeде u ratu pripisuje KOME... Bogu. I to stalno. Uvek. Bog mi daje pobeđu. Bog je sa mnom. Bog je Onaj koji je sa mnom u borbi i ja pobeđujem u Njegovo ime. Da li to znači da Bog voli ratove? Ali obratite pažnju sad na ovo. David je drugi car. Pre njega je bio Saul. A jedan korak pre toga... Bog tu vodi svoj narod preko proroka. A onda ljudi kažu: Daj nam cara! Želimo da budemo kao drugi narodi oko nas. A Bog na to kaže: Ne! Ne treba tako da radimo. Ja ću vas voditi mudrošću. Vodiću vas znanjem. Vi ćete biti ljudi od obrazovanja, ljudi koji shvataju realnost na drugom nivou. Bićete vođeni informacijama, a ne dominacijom i moći. Ne, nije vam potreban car! - Ali mi hoćemo cara!

Bog kaže: Želite cara? Reći ću vam kakav će on biti. On će vaše sinove odvesti u rat... - Bog je očigledno protiv nas. Čerke će vam biti konkubine i imaćete porez na zemlju. - I dalje želimo cara!

Bog se prilagođava. On povlađuje. Ovde se poštuje slobodna volja, a Bog traži ljubav a ne dominaciju. Oni dobijaju cara, a onda David, Božji miljenik, stupa na scenu. Obratite pažnju na ovo. Bog je s njim. Bog ga blagosilja. Bog voli Davida. David je neko na kome treba raditi. David je disfunkcionalan od samog početka. David ne bi mogao da bude član Hrišćanske adventističke crkve. Po kratkom postupku bismo ga isključili. David je Božji ljubimac zato što Bog ostaje solidaran a ostati solidaran znači da vi primete udarac za sve što se desi. Pazite sad... David prolazi kroz svoju celu vojničku karijeru... Pratite li me? Puno krvi je proliveno. On dolazi na kraj svoje karijere i kaže: Ah, pokorio sam sve, a sada želim da Ti sagradim hram, da Te u njemu slavim, Bože.

A Bog kaže: Ne. Davide, ne možeš da gradiš hram da bi Mene slavio, jer si ti ratnik i krv je na tvojim rukama. Moj hram može da gradi mirotvorac, vođen mudrošću, bez krvi na svojim rukama.

Čudno, zar ne? Bog je bio sa njim, ali se u konačnoj analizi se ograđuje od nasilja. I On kaže: Davide, ja sam s tobom, ja te volim, ja usmeravam tvoj život, ali naposljetku, ja sam protiv rata i moj hram mora da ima sasvim drugi pristup koji ne podrazumeva tu vrstu reputacije. Žao mi je, Davide. To će biti Solomun. Vidite li šta se dešava u toj priči? Bog se prilagođava. On sam ne voli rat i završiću s tim. Isaija u 2. poglavlju, u vizijama o svetu kakvog ga Bog želi, on kaže: ljudi i narodi će se sticati ka gori Gospodnjoj. On će ih učiti Njegovim načinima, Božjim načinima. On će ih učiti Njegovim zakonima.

A onda Isaija kaže da će oni "raskovati mačeve svoje na raonike i koplja svoja na srpove". Sredstva nasilja će biti pretvorena u blagotvorna poljoprivredna sredstva kad stvari budu onakve kakvim ih Bog želi. U Isaiji 11 mi imamo jednu prelepu viziju, u kojoj lav i jagnje leže zajedno, a dete se igra kraj zmijske rupe. Krvoločnost nije deo Božjeg karaktera. I mi tu imamo prelepu situaciju sa nevinim detetom i životinjama koje smatramo divljim. A onda, u 9. stihu, koji je neka vrsta vrhunca Biblije, piše: "Neće uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj [ovo kaže Gospod], jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjeg kao more vode što je puno." Kad stvari konačno budu onakve kakvima ih Bog želi, što jednostavno znači da će stvari tada odražavati Božji karakter. Neće biti bola, neće biti uništavanja. Sva stvorenja će živeti zajedno i mešati se, bez nasilja i povreda.

Ako takvu sliku imamo pred sobom, ako vidimo onaj veliki narativni luk i onda se vratimo i počnemo da čitamo Bibliju, stvari će konačno početi da imaju smisao i Bog će biti oslobođen optužbe i opravdan u našem razumevanju stvari, a u nama samima će postojati glad i žeđ za svetom koji Bog danas predviđa za kraj.

9 SLOVO ZAKONA ILI DUH

Želim da vas ovog jutra, na samom početku, zamolim da razmislite o onome što ću u govoru pominjati kao geslo svetog Avgustina: "Voli Boga i čini šta ti se sviđa." Kako vam se čini? Opasna jeres? Čisti genije? Da li je on to bio na pragu nekog otkrića? Nemate odgovor na to pitanje. Izgleda opasno. Izgleda privlačno.

Želim da razmotrite slučaj žene koja se zove Linda. Kao devojkica, Linda je želela samo da poraste i da se uda. To je sve. Ona nije bila tip devojkice koja je težila da usavrši obrazovanje ili da joj karijera bude na

prvom mestu. Kao devojčica je posmatrala svoju mamu i tatu i sviđalo joj se ono što se tu dešavalo i rekla je: "To ja želim! Samo želim da se udam i imam porodicu. To je sve." Linda je porasla i na kraju je upoznala jednog izuzetnog momka, Hermana. Baš prikladno, jer je mogla da ga smatra svojim čovekom (engl. her man = njen čovek). A Herman je bio sve što je ona želela. On je bio učitiv i uljudan. On je bio džentlmen. Bio je šarmantan. Bio je duhovit. Ona je jednostavno odlepila za njim, zaljubljena do ušiju. I došao je dan kad je Herman klekao i rekao: "Linda, da li hoćeš da se udaš za mene?" Linda je rekla: "Da, Hermane! Hoću, udaću se za tebe!" Došao je i dan venčanja. Sve je bilo savršeno. Sve je snimano i okačeno na youtube da njihove porodice mogu to da gledaju iznova i iznova. Ma, niko to ne želi da radi. Ne radite to vašoj porodici. Ali, Linda je to uradila. I kako je njihov odnos započeo na medenom mesecu, kako to biva u svakom braku, Linda se probudila ujutru nakon prve noći i videla Hermana kako stoji kraj kreveta sa papirom u ruci. Bilo je 5.30 ujutru. Šta bi to moglo biti? "Ah, sigurno je napisao neku pesmu za mene." Herman je rekao: "Linda, probudi se! Medeni mesec je gotov."

I stvarno je bio gotov. Pokazao joj je prvi od mnogih spiskova njenih svakodnevnih obaveza. Da, i treba tako da se osećate. Imam originalan primerak jednog od tih spiskova.

On joj je to dao u ruke. Uspravila se u krevetu i čitala:

5.30 - Ustajanje i tuširanje.

6.00 - Pripremanje doručka.

6.30 - Probuditi Hermija. Maženje i nežan poljubac.

6.35 - Pustiti tuš za Hermana.

7.30 - Servirati doručak.

8.00 - Ispratiti muža na vratima sa odgovarajućom jaknom u rukama.

8.05 - Slobodno vreme.

8.10 - Kućni poslovi.

12.00 - Ručak (šta god želiš osim obeleženih tačaka)

12.30 - Poslovi napolju.

17.00 - Priprema večere (vidi priloženi jelovnik).

18.00 - Dočekaj muža na vratima sa čašom vode i sveže iscedenim limunom.

18.15 - Serviraj večeru.

19.30 - Ponovo slobodno vreme.

19.45 - Namestiti krevet za muža.

21.00 - Masaža za Hermana.

22.00 - Gašenje svetla. Lepo sanjaj, dušo.

Sanjaće svakako, ali svakako ne lepo. I kako su se dani pretvarali u sedmice, a sedmice u mesece, na svake dve sedmice je dobijala novi ažurirani spisak. Herman se sjajno provodio, ali Linda nije. Teškom mukom se trudila da bude savršena supruga. Znala je kakva su njegova očekivanja, a onda iznenada, niotkuda, nakon 10 godina braka, Herman je umro iz nepoznatog razloga. Hvala Bogu! Ova sestra je na trenutak postala pentakostalka. I niko nije znao od čega je on umro. Ja imam neku svoju dijagnozu, pretpostavku za to. Mislim da je umro od zastoja srca prouzrokovanog legalizmom. Ali ja nisam medicinski radnik tako da nisam siguran. Ali, kad bolje razmislim, ovo je moja priča. Mogu da ga ubijem kako želim. Tako je umro. I kao što pretpostavljate, Linda je sada bila prilično prepadnuta pri pomisli na novu vezu. Ona je samo želela da se uda za pravog čoveka i da ima taj lepi bračni odnos. Ali sada se u sebi zavetovala da se više nikad neće udati.

Možete li da joj to zamerite? Ne.

Ali tada se pojavljuje jedan novi tip. On se zove Majkl. Prilično je čudno što je on bio veoma sličan Hermanu. To je čini nervoznom. Počinje da trenira karate. Dolazi dan kada Majkl pada na koleno i kaže:

"Da li hoćeš da se udaš za mene?" A Linda kaže: "OK."

Ona je zaista želela da se uda za pravog čoveka i nadala se tome. A onda je došao i medeni mesec. Došlo je i jutro posle. Probudila se u 5.30 s osećajem panike i videla Majkla kako stoji pored kreveta sa papirom u svojoj ruci. Zauzela je odbrambeni karate stav onako u krevetu. Otela mu je taj papir iz ruke, pocepala ga, bacila na zemlju i rekla:

"Nema šanse! Nikad više!"

On je rekao: "Dušo, budan sam već dva sata i pišem ti pesmu."

Linda se osećala baš loše. Sakupila je komadiće papira i počela da čita tu prelepu ljubavnu pesmu, dok je Majkl brisao svoje suze. A onda joj je doneo doručak u krevet. Još neko je ovde postao pentakostalan. I tako su se dani pretvarali u sedmice, a sedmice u mesece, a meseci u godine, ali spiskova nije bilo na vidiku, već je tu bio samo taj čovek koji je voleo Lindu svim svojim srcem.

I nakon 10 godina braka, ona je jednog dana sama u podrumu prebirla po nekim starim stvarima i naišla je na staru kutiju od cipela, punu Hermanovih spiskova. Uzela je jedan od spiskova, počela da ga čita i javila joj se veoma čudna misao. Rekla je sebi, nasamo sa tim spiskovima: "Oh, ja sve ovo radim... ne baš sve... zapravo, ne radim mnoge od njih... ali takve stvari činim Majklu a da on to nikad nije tražio." To je konačno duhovno probuđenje kad vi radite i radite i radite da biste udovoljili Bogu, da biste dobili Njegovu naklonost, da biste ušli u spasenje koje vam On nudi. A u vašoj iscrpljenosti nema radosti.

Ali, tada se nešto dešava i vaš ugao gledanja na život počinje da se pomera. Apostol Pavle je, zapravo, izvor ove priče. Ja sam je malo izmenio, ali Pavle priča ovu priču. Pavle je malo složen ali pratite ga. On u Rimljanima 7,1 kaže:

"Ili ne znate, braćo (jer govorim onima koji znaju zakon), da zakon vlada nad čovekom dokle je živ?" Kao prvo, Pavle se ovde obraća određenoj kategoriji ljudi, "onima koji znaju zakon". On ovo ne govori antinomijancima, ne govori sekularnim ljudima ili ateistima. On se ovde obraća ljudima koji znaju Zakon. A u njegovom neposrednom istorijskom kontekstu, on se obraća farisejima. On se obraća Jevrejima koji su se prema Bogu odnosili kroz Zakon, da bi stekli Njegovu naklonost. On se u svom istorijskom kontekstu obraća ljudima koji poznaju Zakon.

Ako premotamo ovo do našeg vremena, postoje ljudi na Zemlji koji poznaju Zakon. Pavle se obraća vama i meni, kao adventistima. Rimljanima 7,2: "Jer je udata žena..." Pratite rezonovanje. On koristi ovu ilustraciju. "Jer je udata žena privezana zakonom za muža dokle god on živi; a ako li muž njen umre, razreši se od zakona muževljeg." Pavle je jasan u svom rasuđivanju. Vama i meni on ovde kaže da postoji odnos prema Bogu u kojem se može obresti osoba koja poznaje Zakon očekujući da će kroz Zakon steći Božju naklonost. Primamljiva ideja koju on ovde stavlja pred nas je da uvek postoji mogućnost da muž umre. Molimo se da se to desi. To je samo Pavlova ilustracija. Rimljanima 7,3: "Zato, dakle, dok joj je muž živ biva preljubočinica ako pođe za drugog muža." To ima smisla. Razumemo šta nam Pavle govori. Mi se možemo biti u braku s jednom osobom a onda se venčati s nekim drugim. "A ako joj umre muž prosta je od zakona..." Primetite način izražavanja ovde. On je malopre govorio o nekoj vrsti dominacije nad nekim. Zakon dominira nad čovekom. A sad nam kaže: "A ako joj umre muž..." On sad primenjuje jezik oslobođenja. "... prosta je od zakona da ne bude preljubočinica ako pođe za drugog." OK, Pavle, razumemo te šta nam govoriš. Ako muž umre, mogu da se udam za nekog drugog. Vrlo jednostavno. Rimljanima 7,4: "Zato..." Sada će on izvući zaključak .

Sada će uneti Jevanđelje u ovu ilustraciju. "Zato, braćo moja, i vi umreste zakonu telom Hristovim, da budete [venčani za] drugog, Onog što usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu." Prema Pavlovom shvatanju, vi možete da pristupite Bogu, Njegovoj naklonosti i spasenju kroz Zakon, kao mehanizam sticanja te naklonosti i spasenja ili Bogu možete, radi naklonosti i spasenja, da pristupite kroz Isusa. To su dva potpuno različita emocionalna sagledavanja. Toliko različita da skoro svako ko je pod uticajem dominantnog muža tj. pod uticajem Zakona kao mehanizma spasenja, skoro niko ko je pod dominacijom tog muža ne zna da se to dešava dok se ne javi iscrpljenost, duhovna iscrpljenost, osećaj "ovo nikuda ne vodi". Pavle nam kaže da je pod dominacijom, uticajem muža-Zakona, nešto neizbežno. Pogledajte Rimljanima 7,5: "Jer kad bejasmo u telu..." To su ljudi koji znaju Zakon i oni su u telu. Oni žive u svojoj prirodnoj paloj telesnosti. Ali oni znaju Zakon. Oni su duhovno i moralno nesposobni ali oni znaju Zakon i oni su stalno u procesu ulaganja odgovarajućih napora da bi pridobili Božju naklonost. Ali, oni su u telu. Slušajte pažljivo.

Ovo su ljudi koji znaju Zakon. Najbolje mesto na svetu da se sakrijete od Boga je u religiji. Ljudi su to radili u Pavlovo vreme, u Isusovo vreme. Fariseji, konzervativci tog vremena su se krili u svom konzervativnom legalizmu. Liberali tog vremena, sadukeji, krili su se od Boga u svom liberalnom legalizmu. Sve je to isto jer, u osnovi, mi očekujemo Božju naklonost pod pretpostavkom maksimalnih ili minimalnih zahteva. Ali osnovne postavke, osnovni princip funkcionisanja je isti. Skrivanje u religiji. Skrivanje u religioznom neslaganju, retorici i anatemama, da bi se izbegla ona dublja pitanja koja uključuju zaljubljivanje u Boga kao ličnost. Dakle, Pavle kaže: "Jer kad bejasmo u telu", dok smo znali Zakon, "behu slasti grehovne, koje zakon rađahu u udimu našim da se smrti plod donosi." On ne govori o biološkoj već o duhovnoj smrti. On nam govori da sam Zakon nema moć da spase. On kod čoveka može samo da kontrastima istakne i izazove osećaj sramote. Zakon kaže ovo, ali ja to ne postizem.

A prema rečima Elen Vajt, krivica je mehanizam kojim sotona održava svoju vlast nad životom neke osobe. Sve dok se prema Bogu postavljate kroz Zakon, a krivica je pokretačka snaga tog odnosa, vi ćete nastaviti ciklus poraza, greha i sramote. Jedini način da se pobedi je da padne u naručje novog muža. Ne treba pokušavati i pokušavati najviše što možete da činite ono što Bog želi, već treba jasno videti šta je Bog učinio za vas i mene u Hristu i biti ponovo rođen, sa potpuno novim motivom u odnosu sa Bogom. Tako Zakon rađa greh, on ga ne uništava, niti nam daje moć da ga nadvladamo. Apostol Pavle kaže da on proizvodi smrt. I on dalje kaže u Rimljanima 7,6: "A sad, umrevši izbavismo se od zakona..." Oni koji znaju Zakon - fariseji, adventisti, ljudi kao što smo vi i ja, koji poznaju Božji Zakon i gaje dužno

poštovanje prema njemu osećaju nelagodnost zbog ovakvog Pavlovog izražavanja. Izbavljeni od Zakona? O čemu to govoriš, Pavle? Izbavljeni od Zakona? Zašto bih ja želeo da budem izbačen od zakona, Pavle? On nam, u suštini, kaže da postoje dva smera u kojem možete ići u vašem duhovnom iskustvu. Ovo je Hristos a ovo je Zakon. Vi se prema Hristu možete odnositi kroz Zakon ili se prema Zakonu možete odnositi preko Hrista. To su vaše mogućnosti.

A svi se mi u našem duhovnom iskustvu odnosa krećemo u jednom od ova dva smera. Slušajte šta Pavle kaže: "A sad, umrevši izbavismo se od zakona..." Dodaću ovde nešto radi razjašnjenja. "... izbavismo se od zakona..." kao mehanizma spasenja, kao kanala dobijanja Božje naklonosti. "A sad, umrevši izbavismo se od zakona koji nas drži da služimo..." Obratite pažnju - ovde je pokret, akcija, poslušnost, nešto se dešava u životu ove osobe. Nadalje Pavle genijalno piše: "... da služimo Bogu u obnovljenju Duha a ne u starini slova."

Postoji jedan paralelni pasus ovome - Rimljanima 7, gde Pavle koristi isti sled u rasuđivanju - 2. Korinćanima 3. Počevši od 6. stiha, on jednostavno objavljuje da smo mi "sluge Novom zavetu" (2.Kor.3,6). Pavle kaže: Isus me je pozvao da pomažem ljudima oko Novog Zaveta, da se u mom propovedanju odnosim prema ljudima na takav način da se Zakon ne nameće spolja već oblikuje iznutra. Mi smo "sluge Novom zavetu", kaže Pavle. On je veoma uzbuđen zbog toga. Ali Pavle dalje pravi kontrast između ova dva načina odnosa prema Bogu, dve duhovnosti, dva tipizirana načina na koji se odnosimo prema Bogu. On kaže da smo mi "sluge novom zavetu", a zatim kaže: "Slovo ubija, a duh oživljuje". "Slovo ubija, a duh oživljuje." Imati odnos prema Bogu kroz Zakon a radi spasenja će vas na kraju duhovno ubiti na jedan od dva načina. Ili ćete postati samopravedni fariseji koji je u crkvi poznat kao policajac za ponašanje ljudi jer nesigurnost stvara osećaj osude.

Ako ne znam na čemu sam sa Bogom, a moje ponašanje je kanal kroz koji očekujem Njegovu naklonost, tada je bolje da se vaše ponašanje uklapa u moje kriterijume jer ako vi smete da uradite nešto ili mislite da smete da uradite nešto za šta mislim da ja ne mogu da uradim, tada vaša sloboda izaziva moju nesigurnost. Tako, svi oko mene, prema onoj izreci da nesreća voli društvo, svi oko mene moraju doživljavati istu vrstu ropstva koju ja doživljavam da se ne bih osećao nesigurnim. Mi se sa takvim duševnim stanjem grupišemo i potvrđujemo jedni drugima duhovnu nefunkcionalnost. A ako svi staju na tu stranu, onda postoji osećaj da smo mi OK, da mi imamo istinu. To je jedan od načina da izvršite duhovno samoubistvo, a da mislite da ste živi. Slovo ubija proizvođači farisejstva. Ili slovo ubija, u zavisnosti od vaše konstitucije, jer nismo svi isti. Neki ljudi imaju dobru, snažnu, starinsku nemačku volju i farisejstvo im odlično odgovara.

Ovo nema veze sa Nemcima. Može biti i dobra starinska jaka norveška volja. Nebitno. Kakvog god da ste roda, šta god se dešavalo u vama. Ali, postoje i drugi ljudi koji nemaju žicu za to, tako da mogu (ovako) izdržati par godina dok se ne pojavi duhovna iscrpljenost, i onda se samo izmigolje na zadnja vrata. Oni to više ne mogu. Osećaj krivice i sramote je više nego što mogu da podnesu. Ljudska psiha je stvorena za slobodu. Ne možete predugo ostati u ropstvu pre nego što ili morate da stvorite iluziju da ste zbog vašeg ponašanja dobri s Bogom ili morate da odete i zamaskirate svoj osećaj sramote nalaženjem nekog drugog društva. Dakle, kako kaže Pavle, "slovo ubija a duh oživljuje", a zatim kaže nešto izuzetno u 2. Korinćanima 3 on kaže da Zakon ubija nametanjem osude. Pratite ovaj rezon. Ovo je Pavle. Malo je složen ali kaže da "slovo ubija" nametanjem osude. Duh oživljava darovanjem pravednosti, dovodeći me u položaj u kome uživam Božju naklonost. Dar Hristove pravednosti znači da kao nevin stojim pred Bogom kao da nikad nisam zgrešio, kao da nikad nisam učinio ništa loše. On me gleda, a ja vidim Njega kako On mene vidi kao nevinog, kao pravednog. A u takvom osećaju pravednosti i nevinosti, Pavle dalje

kaže da se dešava prelaz. On kaže da vi počinjete da Bibliju shvatate drugačije. On kaže da ste sve vreme Bibliju čitali sa velom preko očiju. Pavle kaže da je sada taj veo uklonjen u Hristu. Kad konačno ugledate Hrista i On postane prizma kroz koju sagledavate celu Bibliju i sve vaše duhovno iskustvo, sve se menja.

Zatim On kaže da gde god je Duh, vi ćete to prepoznati. To je lakmus test. Pavle kaže u 17. stihu: "Gde je Duh onde je sloboda". Postoji sloboda. Ljudi su laki, srećni i radosni. Ljudi su slobodni u Hristu. Gde god je Božji Duh aktivan u darovanju pravednosti ljudima, tu je sloboda. A zatim Pavle kaže u 18. stihu: "Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju [Isus Hristos], preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu." On se tu poziva na poruku koju je prethodno dao.

Postoji slava Sinaja i Zakona i slova i to je slavno jer to razotkriva greh. A zatim kaže da postoji slava koja zasenjuje ovu slavu Sinaja. Postoji slava koja nadilazi slavu Zakona. To je Hristova slava. On će isto ovo izraziti u Rimljanima 5,20 govoreći: "Gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." On u 2. Korinćanima 3 kaže: Slušajte, postoji slava Zakona, kao spolja nametnuto slovo koje u nama izaziva osećaj osude što postaje moj motiv da pokušam da budem prav pred Bogom, ili postoji slava vaskrslog Hrista. Isus daje dar pravednosti i stoji nevin pred Bogom. U toj pravednosti i nevinosti postoji veća slava, kaže nam Pavle. On kaže da, dok gledate Isusa, vi prolazite kroz tu promenu iz slave u slavu, iz slave starozavetne orijentacije u slavu novozavetne orijentacije, iz slave postavljanja prema Bogu kroz Zakon u slavu postavljanja prema Zakonu kroz Hrista. Ovo su dva potpuno različita iskustva. To je nešto posebno. Pavle kaže da "slovo ubija". Ono ubija emocionalno. Samo jedno po jedno osećanje i vi umirete iznutra.

Čuo sam jednog pastora kako s propovedaonice kaže nešto što me je oduševilo. Nikad to neću zaboraviti. Ne znam ni o čemu se govorilo u ostatku te propovedi. Samo sam sedeo tamo i mislio o njegovim uvodnim rečenicama. Rekao je da je najnesrećnija osoba na svetu adventista koji ne poznaje Isusa. I pomislio sam: "Auh, to je tako istinito." Zašto? Zato što je adventista, po svojoj definiciji, osoba koja zna Zakon, da citiramo Pavla u Rimljanima 7.

A sada razmislite o sledećem: Ako znate Zakon i njegove zahteve, ali ne znate blagodat Božju u Hristu, to je recept za duhovnu bedu. Uvek ćete biti u tom čudnom mestu negde između, znajući gomilu stvari koje treba ili ne treba da radite, ali ne znajući moć Hrista koji prebiva u čoveku čineći ga uistinu uspešnim u duhovnosti. Vi ste uvek u ciklusu ustajanja iz molitve na kolenima jer ste se upravo pokajali zbog iste stvari ponovo i naporno se trudite da to uradite jer znate da nije trebalo, vaši roditelji znaju da nije trebalo, vi znate da nije trebalo, vi ste u školi gde se neke stvari očekuju od vas, kao i cela kultura oko vas... Vaše celokupno vaspitanje vam govori da je ovo ispravno, a cela kultura oko vas je u pravu kad vam potvrđuje da je Božji Zakon dobar. Ali Zakon nema moć da spasi. On govori istinu! Ali kad dođete Isusu, Njegova blagodat obuhvata vaše srce i vi se nalazite u Božjoj naklonosti. A tad imate potpuno drugačiji ugao sagledavanja i odnosa prema Zakonu.

"Slovo ubija" takođe i u odnosima. Ono će praviti zbrku i u odnosima. Otkrićete da će vaš dom biti pun nesloge, a crkva će biti puna ljudi koji ispituju i nadgledaju jedni druge. I biće religioznih neslaganja a crkva će se podeliti oko stvari oko kojih nikad ne bi trebalo da se dele oni koji veruju u Hrista. Mi ćemo od komarca praviti magarca, i, kako je Isus govorio, mi ćemo legalistički proždirati kamile u jednom zalogaju i cediti komarce. To nas ubija duhovno a na kraju i biološki.

Vraćamo se geslu svetog Avgustina: "Voli Boga i čini šta ti se sviđa." Jeres ili istina? Elen Vajt to kaže na sledeći način. To je jedna od najizuzetnijih izjava koje sam ikada pročitao, ne samo od Elen Vajt, već od svega što sam ikada pročitao. Ovo je jedna od 5 najboljih stvari koje su me ikada raspametile. "Svaka

prava poslušnost..." Kakva vrsta? Prava poslušnost. To upućuje da postoji i nešto što se pretvara da je poslušnost ali to nije. Odakle dolazi "svaka prava poslušnost"? Ako je prava stvar, ona "dolazi iz srca". "To znači celim srcem raditi sa Hristom." Ovo je njen način da nam kaže da je Isus došao na ovaj svet i da cilja na srca ljudi.

Obratite pažnju na sledeće. "Ako želimo On će se tako izjednačiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo slušajući Njega u stvari postupati u skladu sa svojim prirodnim podsticajima." (Čežnja vekova, str. 668) Možete li da zamislite jedno duhovno iskustvo u kome činite šta god želite a da sve vreme radite ono što Bog želi? Možete li da zamislite to? Možete li da zamislite da činite šta god vam se sviđa i da je to tačno ono što se Bogu sviđa? Možete li da zamislite da imate Davidov um? "Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu." (Ps. 40,8) "Voli Boga i čini šta ti se sviđa." Zaista? Da, stvarno. Ako je naglasak u delu "voli Boga", volite Boga i počecete da se drastično menjate.

Neverovatno je kako je Jevanđelje moćno. Evo suštine: Stari Zavet funkcioniše sa pozicije nesigurnosti u pogledu mog statusa pred Bogom, iznuđujući poslušnost da bi se pridobila Njegova naklonost. Nasuprot tome, Novi zavet funkcioniše iz pozicije sigurnosti u činjenicu da već imam Božju naklonost zbog čega ljubav prema Bogu spontano navire sa zadovoljstvom. Ovo su dva zaveta i oni su iskustveni a ne samo istorijski.

Pred vama se nalazi jedan papir. Molim vas da ga uzmete iz klupe i predate dalje. Tako bih voleo da odgovorite Isusu. Proveli smo ovu sedmicu u potrazi za lepotom Njegovog karaktera iz raznih uglova, a utisci jačaju izražavanjem. Molim vas da uzmete taj papir i pogledate ga. Mi smo otkrivali Boga i verujem da ćete se složiti sa mnom da smo stigli do tačke gde osećamo da je Bog divniji nego što smo ikada zamišljali. Bilo je to naše zajedničko putovanje koje izaziva naše reakcije. Pričao sam s mnogima od vas i znam da ovo osećate. Imamo dosta olovaka. Nabavite ih ako nemate. Želim da svi uzmete ovaj papir, a ne samo oni koji misle da je to za nekog drugog. Videćete da je taj papir za vas, za svakog. Jer, mislim da svi ovde možda žele da izraze na ovaj opipljiv način, čekirajući prvu opciju. Ooo... "Bog je divniji nego što sam ikada zamišljao." Hajde, možete to da kažete. Nakon što smo proveli ovo vreme zajedno proučavajući Jevanđelje... Nije li Isus je neverovatan? On je dostojan našeg divljenja. Molim vas da obeležite iskaze koji odjekuju u vašem srcu. Broj 2. Ovo je ključno. "Kao odgovor na Božju ljubav, ne da bih je zaslužio, pridobio, želim da budem kršten." Naravno da to želite. To je upravo ono što želite da uradite, jer vi sada znate da u vašem odnosu sa Isusom možete naći sigurnost i ne morate da živite u ciklusu pitanja da li vas Bog prihvata ili ne. Vi već sad to možete da znate. On vas je prihvatio. Tako je strah nestao i vi možete da kažete: "Da, želim da budem kršten. Mogu Isusa da smatram svojim Spasiteljem i On će se pobrinuti za sve u mom životu." Čekirajte taj kvadratić ako želite da budete kršteni i da mi to istražimo s vama. Broj 3. "Voleo bih da me neko poseti na mom duhovnom putovanju." Ako želite da se nađemo i popričamo jer niste baš sigurni da li želite da budete kršteni i imate neka pitanja, mi smo tu da vam služimo, da budemo prijatelji, da sednemo i popričamo. Zato vas molim da to čekirate ako to želite. I na kraju, da li imate nešto za šta želite da se molimo? Ako ne možete sad da smislite nešto, napišite samo da hoćete da se molimo za vas. A zahtevi za molitve se ovde shvataju veoma ozbiljno. Oni se ne bacaju na gomilu. Vaš zahtev za molitvu će biti pročitao i vaš zahtev će u molitvi biti iznet pred Boga Univerzuma. Uzmite taj papir i vaš odgovor i na izlazu ga predajte nekom od redara. Mi ćemo to uzeti i uspostaviti komunikaciju s vama.

Dolazi dan kad ćete se i vi naći kako prebirate po kutiji sa starim spiskovima. Tada ćete shvatiti: "Čekaj malo... Ovo je zaprepasavajuće." Pod dominacijom i stavom nadziranja Hermana, moje srce se opiralo, ali pod uticajem Majklove ljubavi, bilo mi je lako da činim ono što se sviđa Bogu.

Molim vas, pomolite se sa mnom. "Oče nebeski, Ti si zaista neverovatan. Gospode, nema nikog takvog u celom Univerzumu. Mi smo imali odnose, pokušavali smo i doživljavali razne stvari u ovom životu. Kad gledamo Tvoje srce, mi vidimo za šta smo zaista stvoreni. Tvoja ljubav je tako čudesna. Oče, učini posebno, moćno, preobražavajuće delo u našem srcu. Molim Te sada za ovde prisutne koji se pitaju: 'Oh, da li je zaista istina da Bog zaista može biti tako dobar, tako divan?' Oče, podstakni ih, progovori sada njihovom srcu da u njima odjekne DA kao odgovor na Jevanđelje. Gospode, ako sada ovde ima onih, a znam da ima, koji se pitaju: 'Da li da budem uronjen i bezrezervno kažem DA Isusu, da li da budem kršten i uspostavim temelj za odnos za Isusom za sva moja druga stremljenja u životu?' ja te molim, Gospode, da utičeš na njih da Ti kažu DA, da čekiraju tu izjavu i da budu kršteni u ime Oca, Sina i Svetoga Duha. Molim te ovo u Isusovo ime. Amin."

10 RAZDVAJANJE

Subotni blagoslov! - Subotni blagoslov!

Ako je ono što smo ove sedmice saznali istina, mogli bismo da probamo jedan novi subotni pozdrav: "Blagoslov spasenja blagodaću samo kroz veru na Hristov dan!" Šta mislite o tome? Da li ste ikada doživeli da vam se nešto što vam je poznato dešava kao da je prvi put? Da li ste imali takvo iskustvo? Nešto, neko mesto, neka osoba, koji su vam veoma poznati, vi mislite da znate tu osobu, to mesto, taj predmet, a odjednom, niotkuda, imate novi pogled na tu osobu, mesto ili predmet kakav nikad ranije niste imali, i pred vama se otvara ceo novi univerzum shvatanja. Da li ste imali takvo iskustvo?

Moja žena Su i ja smo dosta slušali Mocarta. Ja njegovu muziku imam na ajfonu, ajpedu, na svim svojim aj- uređajima. Mislim da znam Mocarta. Jednom smo Su i ja bili u Beču, gradu u kome je Mocart bio sa 7 godina i svirao uživo na koncertu u jednoj posebnoj zgradi koja je dizajnirana za doživljaj akustičkog savršenstva. I neko se pred nama stvorio niotkud u jednoj bečkoj ulici, predao nam jedan flajer sa pozivom za to mesto. Otišli smo tog mesta, ušli u tu zgradu i to je bilo nešto izuzetno. To je reklamirano kao intimni koncert jer je samo 30 ljudi moglo tome da prisustvuje. Tu nije bilo ozvučenja. Ta zgrada je imala kupolu. Po svim zidovima su visile prelepe freske pripovedajući tako delove istorije Austrije. Seli smo. Svi su bili tihi. Pomislio sam: "Sad ćemo čuti neku muziku. Sjajno." A onda odjednom, pojavile su se 4 osobe - dve sa violinama, jedna sa violom i jedna sa violončelom. Bez ijedne izrečene reči, oni su seli i počeli da sviraju. Pomislio sam: "Tako, znači, zvuči Mocart." Muzika je jednostavno preplavila to mesto, okružujući naša tela i ta lepota nas je osvojila. Pogledao sam Su i ona mene, a sam zvuk, lepota koja je stizala do nas... Suze su nam krenule. Snaga lepote te muzike bila je kao da je nikad ranije nismo čuli, a čuli smo svako Mocartovo delo. Nekom drugom prilikom sam se susreo s nečim poznatim a kao da je prvi put.

Imali smo 20 jutara zemlje u severo- istočnom delu države Vašington. Prepešačio sam svaki kvadratni metar tog imanja, podigao ogradu oko njega, zasadio voćnjak i baštu, izgradio kuću na tom parčetu zemlje, vozio se puno puta po svim ulicama te oblasti do Spokena u državi Vašington i nazad. Jednog dana smo u našoj kući čuli glasan zvuk. Izleteli smo napolje i videli da jedan helikopter sleće u naše zadnje dvorište. Izleteli smo napolje i pogledali izbliza. To je bio jedan od naših prijatelja. Ali, čoveče,

helikopterom? Nasmešio se rekao: "Upadajte!" Tako je i bilo. Uzleteli smo i počeli da letimo iznad tog veoma poznatog parčeta zemlje. Rekao sam sebi nešto u stilu: "Au, dakle, tu ja živim!" Video sam tu svoju imovinu iz vazduha kao da je nikad ranije nisam video.

A slušajte sad ovo. Bio sam u hotelskoj sobi jednog petka i uhvatio jedinstvenu emisiju na Diskaveriju. Jedan naučnik je kamerom mikroskopski zumirao obrve ljudi i pokazao snimak stvorenja koja liče na dinosauruse a koja se kreću po našim obrvama. Ona grickaju, ona jedu, pare se, imaju porodice, kose travu u svojim baštama, prave kolonije u našim obrvama na mikroskopskom nivou. Nakon toga, više nikad svoje obrve nisam posmatrao na isti način. Nikad! Bio je to petak. Ja sam bio u crkvi zbog početka subote. Imam jednog prijatelja koga znam godinama i on ima spojene obrve. Velike su kao skejtboard preko njegovog lica. Rekao sam mu: "Brate, moram nešto da ti kažem." Na tvom licu se dešava nešto vrlo ozbiljno što bi trebalo da znaš. Sa velikim oduševljenjem sam mu opisivao detalje. Ceo dan u crkvi je radio ovako...

Ali šta je s ljudima?

Moja ćerkica Ember mi je po rođenju data u ruke. Godine su prolazile. Prošlo je još godina. Ja poznajem tu devojčicu. Odjednom sedim u dnevnoj sobi, Su sedi pored mene i mi pravo preko dnevne sobe vidimo u kuhinji moju devojčicu kako stoji, a tu je i taj momak sa njom. Oni ne znaju da ih mi vidimo, a on joj se približava usnama... A ja samo što ne skočim iz stolice da je odbranim i viknem: "Miči te usne od nje!" Ali žena mi govori: "Ona je udata za njega! Gledaj na neku drugu stranu." To je bila mala Ember, sada potpuno odrasla. To je potpuno drugi ugao gledanja na moju kćerku kao da je nikad ranije nisam upoznao. Susret sa nečim poznatim kao da je prvi put.

Krst nam je u okviru hrišćanske teologije izuzetno poznat. Zapravo, toliko poznat da nam postaje intelektualno i emocionalno neutralan. Tako lako izgovaramo tu reč. "Isus je umro radi nas. Pomolićemo se na kraju." Apostol Pavle je video nešto tako neverovatno da je opisao to što vidi kao kvalitet ljubavi, kako je rekao, koja nadilazi znanje. Ona je iznad mentalnog funkcionisanja. Na Golgoti se desilo otkrivenje ljubavi koja je izvan pukog intelektualnog shvatanja, prema Pavlu.

Vrlo je zanimljivo ono što Elen Vajt piše u Svedočanstvima br. 2. Morate da pročitate to poglavlje, "Hristovo stradanje", str. 200-215. Ona tu stalno ponavlja šta je Isus pretrpeo na Golgoti, a zatim kaže ovo: "Vi ćete se opravdati ako ispoljite oduševljenje dok razmišljate o krstu." Dalje ona kaže: "Greh je ostati miran i bez osećanja dok gledate na krst." Nije li to neverovatno? To ne treba ni vas ni mene da čini krivim već se tu kaže da se nešto dešava na Golgoti što je apsolutno nestandardno. Nije dovoljno jednostavno reći: "Isus je umro za nas. Pomolićemo se na kraju." Tamo se nešto dešava.

Voleo bih da s vama večeras posetim krst na Golgoti i da vas zamolim da duboko udahnете, lepo se naslonite, isključite sva ometanja i da se pomolite: "Gospode, molim Te da svojom blagodaću skineš krljušt s mojih očiju i dopustiš mi da vidim šta je to Isus pretrpeo radi mene, radi nas, da to vidim novim očima, kao da mi je prvi put. Da bismo stigli tamo, da bismo napravili tu sliku o Božjoj ljubavi ispoljenoj u Hristu treba da se vratimo tamo odakle smo došli i ponovo pogledamo neke informacije koje smo već proučavali. Vrlo brzo ćete shvatiti zašto je ovo bitno.

Možda se sećate da smo proveli neko vreme istražujući ono što je Mojsije opisao u Psalmu 90, da se sva realnost sastoji od dva osnovna dela. Da li se sećate toga? On je u Psalmu 90 rekao Bogu: "Pre nego se gore rodiše", pre nego što si stvorio ovaj svet, pre stvaranja... šta je rekao? "i od veka doveka, Ti si Bog." Rekli smo da se "od veka doveka" može nazvati prošlost večnosti i budućnost večnosti. A ovo u sredini

smo nazvali stvaranje. Postavili smo tad pitanje: Šta je Bog radio u celoj prošlosti večnosti? Šta se dešavalo pre stvaranja? Počeli smo da razmatramo neke od biblijskih prikaza onoga što se dešavalo tada u drevnoj prošlosti Božje istorije. Otkrili smo da se tu dešavala super, hiper dinamika odnosa.

Kad razmatramo prošlost večnosti, mi srećemo samog Boga, licem k licu. Pre vašeg postojanja, pre postojanja anđela, pre nastanka bilo kog od nas, Postojao je Bog i samo Bog, jedino nestvoreno živo biće. Ali tada primećujemo da čim se sretnemo sa Bogom i samo sa Bogom, Biblija nam kaže da postoji veoma realan osećaj u kome Bog zapravo nikad nije bio sam. Bogu nikad nije bilo poznato ništa nalik izolaciji u odnosu, osim jednom, a o tome ćemo pričati.

Bog je oduvek postojao u zajednici. Jedan teolog opisuje Boga u prošlosti večnosti na ovaj način: "Bog je Biće zajednice." Bog je, zapravo, Zajednica. Bog je Susedstvo, ako želite. Bog je sjedinjenje blaženih Bića koja žive jedno za drugo. Elen Vajt opisuje ovu društvenu dinamiku kao krug dobrodetelji. Bog živi u stalnom kretanju samopožrtvovane ljubavi drugih Bića iz Zajednice. Mislite o tome na ovaj način: ako vam postavim pitanje, a vi ste pročitali Bibliju, ako vas pitam da li je Bog Otac Bog? Vi ćete reći: Jeste.

Ako vas pitam: Da li je Bog Otac sve što postoji u Bogu? Vi ćete reći: Nije.

Da li je Isus Bog? Jeste. Da li je Isus sve što postoji u Bogu? Nije. Da li je Sveti Duh Bog? Jeste. Da li je Sveti Duh sve što postoji u Bogu? Nije. Otac, Sin i Sveti Duh, kao jedno Zajedništvo, kao društveno sjedinjenje, prijateljsko Zajedništvo međusobnog blaženstva... Primećujemo da Biblija ovu vrstu zajednice naziva blaženstvom.

Bog je ljubav. Kad se prvi put susrećemo s Bogom u Bibliji, u prvom stihu, tu jednostavno piše: "U početku stvori Bog nebo i zemlju." Ali u originalnom jeziku, hebrejskom, tu nema reči Bog. To nije generičko ime. To je kao da sam ja došao večeras ovde i predstavio vam se po prvi put i rekao: "Drago mi je što smo se sreli. Ja sam čovek." Vi tražite ime. Da, ja sam čovek, ali ja imam ime koje me određuje i razlikuje od svih ostalih ljudi. Ja sam Taj. A kad se susrećemo s Bogom u Bibliji, to nije Bog kao da Biblija govori: U početku Božanstvo... ili U početku Božanstveni... To je ime. "U početku stvori ELOHIM nebo i zemlju." A jedinstveno u vezi ovog imena je što je to imenica u množini.

To bi bilo kao kad bih vam se ja večeras predstavio: "Drago mi je što smo se sreli. Ja sam Tajevi." Vi biste u sebi mislili: "Ili mu engleski nije maternji jezik ili misli da nije sam. Nemojte mu reći istinu." Ja nisam Tajevi. Ja sam Taj. Ne mogu da vam se predstavim kao pojedinac u formi množine. A ipak, postoji dimenzija množine Tajeve realnosti jer je Taj oženjen zaista zgodnom devojkom Su. I mi imamo troje dece: Ember, Džejsona i Liju. Kao društvena jedinica, mi smo Gibsonovi. Tu postoji legitimno ime u množini. Bog je ELOHIM. Bog je društveno sjedinjenje Oca, Sina i Svetog Duha koji žive u društvenom blaženstvu, koji žive jedno za drugo u samopožrtvovanoj ljubavi. Mi znamo da je to ono što 1. Mojsijeva 1,1 znači jer u stihovima 26 i 27 ovaj Bog kaže: "Da načinimo čoveka po svom obličju." Bog je očigledno MI i NAŠ, a ne JA i MOJ.

Tu postoji razgovor. Neko se obraća nekom: "Da načinimo čoveka po svom obličju." Ko god da tu govori, svi ostali dele kreativnu moć. Ovo je Bog u razgovoru. Mi takođe znamo da je to ono što 1. Mojsijeva 1 znači, zato što Jovan u Jevanđelju po Jovanu kopira 1. Mojsijevu 1 u nekom obliku da bi ispričao istu tu priču, ali sada sa spasenjem u centru priče. 1. Mojsijeva počinje sa "U početku stvori Bog", a Jevanđelje po Jovanu 1, citirajući prvih nekoliko reči iz 1. Mojsijeve, počinje sa "U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga." Ako tome pristupite s uredničkim veštinama, i

iskombinujete ova dva iskaza, tekst doslovno kaže: U početku je Bog bio sa Bogom. Ovde postoji dinamika odnosa.

Kasnije u Jovanu 1 mi otkrivamo u 18. stihu da je Onaj koji je došao na svet po imenu Isus u Bibliji imao navedeno svoje poreklo, odakle je došao. On je došao na planetu Zemlju. Došao je na ovaj svet. Biblija kaže da je On došao iz Očevog naručja, iz bliskog prijateljstva sa Ocem. Dakle, ovo je duboka povezanost u Bogu. Ovo je Bog koji postoji u savršenoj samopožrtvovanoj ljubavi Bića koja žive jedno za drugo i u potpunosti blaženo uživa u tome.

Ali kako se krećemo dalje u biblijskom pripovedanju i kako je Bog stvorio muškarca i ženu i kako ljudski rod ulazi u ono što zovemo problem greha, mi otkrivamo da je ono o čemu pričamo zaista... Kad pričamo o grehu, mi govorimo o prekidu odnosa. Mi pričamo o narušavanju integriteta međusobnog delovanja u odnosu.

U Osiji 6,6-7, prorok definiše suštinu problema greha kroz retrospektivu. On tu u njegovom sadašnjem kontekstu priča o pobuni Izrailja, ali se poziva i na prošlost da bi predočio širu sliku te priče. Ovde Bog govori. Osija citira Boga: "Jer je meni [postojana] milost mila..." To ja želim. "Jer je meni [postojana] milost mila a ne žrtva, i poznavanje Boga većma nego žrtva paljenica. Ali oni prestupiše zavet kao Adam; tu me izneveriše." Želim da ovde zapazite da kad Bog razmišlja o problemu greha, On to vidi, On to doživljava kao odsustvo postojane milosti. Bog kaže: Ja želim integritet jedinstva odnosa. Ja želim postojanu, nesalomivu milost koja struji između mene i tebe. Ali problem greha je prekid te postojane milosti. On prekida ili prestupa ono što se ovde zove zavet.

Mi živimo u Univerzumu koji se u svojoj suštini sastoji od odnosa. Bog je po definiciji jedan odnos. Bog je ljubav, pa je otuda Bog i On sam i Onaj drugi u toj društvenoj integraciji Oca, Sina i Svetog Duha. A onda ovaj Bog iz prelepe realnosti te ljubavi stvara. A šta je stvorenje? Stvorenje je jednostavno i dubinski Božja ljubav ostvarena u materijalnom obliku. To Bog kaže: Hajde da napravimo druge koji mogu da dožive realnost onako kako je mi doživljavamo - živeti jedno za drugo u ljubavi. Napravimo druge sa sposobnošću da vole. To je čudesno. Mi smo takvi. Mi znamo naš istinski identitet kao ljudskih bića kada shvatimo da smo psihološki, emocionalno, čak i biološki, kako smo otkrili ove sedmice, stvoreni za ljubav. To je identitet čoveka. Problem greha je prekid integriteta tog odnosa. To je slamanje zaveta.

Ali evo nečeg važnog. Ovaj Bog koji doživljava ono što On zove izneveravanje sa čovekove strane tog odnosa, ovaj Bog koji doživljava prestup zaveta s naše strane, ovaj Bog koji doživljava odsustvo postojane milosti, je Bog koji se iznova i iznova kroz Bibliju opisuje kao Bog koji, bez obzira na naš odnos prema Njemu, ostaje veran zavetu. Na ovaj način Bog prikazuje svoj odnos.

Isaija 54,10: "Ako će se i gore pomaknuti", kaže Bog, "i humovi se pokolebati, opet milost moja neće se odmaknuti od tebe, i zavet mira mog neće se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv." Bog kaže da će, bez obzira šta vi radite, On nastaviti da prema vama bude tačno ono što jeste. Na to Biblija misli nešto kasnije, u Novom Zavetu, kad kaže: "Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kog nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka." (Jakov 1,17) On jednostavno nastavlja da se drži jedinog smjera koji je urođen Njegovom karakteru, a to je postojana milost. Na to Biblija misli kad kaže da se Bog "sam sebe ne može odreći". Iako Ga izneverimo, On je odan i "sam sebe [se] ne može odreći". To ne znači da se On neće odreći sam sebe, već da On ne može da bude nešto drugo osim onoga što jeste. On će nastaviti da voli vas i mene, koliko god Ga to koštalo.

U Isaiji 55,3 Bog kaže: "Uho svoje sad prignite i dođite k meni; "slušajte..." On želi da shvatimo nešto. "slušajte i živeće duša vaša: s vama ću ja savez večan učiniti..." A tada tu realnost zaveta, integriteta odnosa, definiše kao obećanu "milost Davidu". Bog u celoj Bibliji vama i meni kao zalog daje samog sebe. Ovo je ideja odanosti zavetu koju su dobijali proroci.

Mi dolazimo do Novog Zaveta, gde apostol Pavle u Jevrejima 6,13 kaže da Bog "ne imajući ničim većim da se zakune, zakle se sobom" vama i meni. A ta zakletva je u tome da se Bog zakleo da nikada neće prestati da voli vas i mene. To znači da za Boga postoji cena koju treba platiti, jer ako On nastavi dalje u ovoj postojanoj milosti, prema nevernim ljudima održavanje zaveta će biti bolno.

Tada, kako se ova priča odvija, počev od 1. Mojsijeve, Bog poziva Avrama i kaže mu: Želim da napravim zavet sa tobom, želim da uđem u dogovor sa tobom. I On čini nešto vrlo čudno u 1. Mojsijevoj 15. Bog kaže: Avrame, evo šta želim da uradiš. Želim da mi kao žrtve prineseš tri životinje i nekoliko ptica.

Pazite sad ovo. To je čudesno. Želim da te tri životinje rasečeš na pola, pravo po sredini i da ih staviš jednu prema drugoj. Jedna polovina ovde, druga tamo. Jedna ovde, druga tamo. Jedna, druga... i ptice. U suštini, u ovom ritualu je stvorena staza između rasečenih delova. A zatim je Avram isekao životine na polovine i počeo da tone u dubok san i sa strahom se pitao da li će Bog da ispunji zavet obećanjima koja je dao. A tada se nešto desilo. U tmirnoj noći, dok je Avram to posmatrao, Bog prisutan u vatrenom stubu je rekao: Avrame, gledaj ovo.

I dok je Avram to posmatrao, vatreni stub je prošao između raspolovljenih životinja, stigao do kraja i nestao. Veoma čudno, zar ne? Ali u drevnoj bliskoistočnoj kulturi ljudi su išli kod advokata i javnih beležnika da bi napravili neki dogovor. Ljudi bi pravili dogovore zavetom tako što bi se zakleli jedni drugima, životinja bi bila žrtvovana, isečena na pola, polovine postavljene jedna prema drugoj, a onda bi se svaka od dve strane zavetovala da će npr. jedna kupiti neki deo zemlje za tu i tu količinu novca, a druga da će dati tu zemlju za tu količinu novca. A onda bi svaka strana prošla između raspolovljenih životinja i tim ritualom bi, u suštini, rekli u prisustvu svedoka: Neka se meni učini isto što i ovim žrtvovanim životinjama ako ja ne ispunim svoj zavet.

Bog Avramu govori jezikom koji Avram može da razume. Pitaš se, Avrame, da li ću da ispunim svoj deo zaveta? Nisi siguran? Želim da ti bude apsolutno jasno. Ja sam ti u toj meri posvećen, ja sam ti toliko apsolutno posvećen, Avrame, i neka meni bude učinjeno što i ovim prepolovljenim životinjama ako ja ne održim svoje obećanje. Ja ću da nastavim da idem do kraja u tvoju korist.

Išli smo brzo kroz priču. Došli smo od mesta duboke bliskosti u prošlosti večnosti, gde Otac, Sin i Sveti Duh žive u Zajednici jedan sa drugim.

A onda, iznenada, Isus je bio tamo, u celoj prošlosti večnosti. Iznenada, prema božanskom planu, zavetu mira, Isus, koji je oduvek u prošlosti bio sa Ocem i Duhom, Isus nestaje iz celog nebeskog vidokruga i dodira. A sada, ćeliju po ćeliju, dok Otac, Duh i mnoštvo anđela posmatraju, Isus, Sin Božji, koji je sam večan, biva rekonstruisan u utrobi jedne tinejdžerke. Sada se dešava inkarnacija, utelovljenje. Početna faza sečenja na dva dela radi održanja zaveta se sada odvija. Sin je napustio Očevu naručje i zajedništvo Duha. Sada, On ne samo da je putovao geografski, ne samo da se premestio s jednog na drugo mesto, već je ovo inkarnacija, utelovljenje Boga. Isus ne samo da je prešao neki prostor, već je napravio veličanstveno putovanje. Ovo je preseljenje prirode. Ovo je Isus, Sin Božji, koji postaje pravo ljudsko biće.

I dok dolazi na ovaj svet, nakon što Ga rodi devica Marija i dok odrasta na ovom svetu, apostol Pavle počinje da nam opisuje u retrospektivi u čemu je suština ovog utelovljenja. Pavle nas izveštava o nekim važnim uvidima. U Jevrejima 2,9 on kaže: "Isusa za malo učinjenog manjim od anđela..." Primetite odnos između jezika: "za malo učinjenog manjim od anđela vidimo slalom i čašću ovenčana za smrtnu patnju, da bi po milosti Božijoj za sve okusio smrt." Prema apostolu Pavlu, postoji ključna povezanost između utelovljenja i krsta. Utelovljenje je neophodan preduslov, da Bog mora da se potčini da bi doživeo stradanje i smrt. Jevrejima 2,14: "Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da [pošto je postao ljudsko biće] smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola." Suština je sada u tome da Isus izlazi iz sjedinjenja sa Ocem i Duhom i dolazi u naš svet. On se potčinjava ograničenjima ljudske prirode. Ovo je prvi korak. Utelovljenje.

Upravo počinje razdvajanje.

A sada, u ljudskoj prirodi, On se potčinio stanju te prirode u kojoj stradanje i smrt te vrste koje mora da pretrpi sad može da se desi. Ali sada Pavle u Filipljanima 2,5-8 proširuje naše shvatanje. Ne propustite nijedno slovo. "Jer ovo da se misli među vama", kaže on, taj stav, ta orijentacija. "Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božijem, nije se otimao da se uporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe..." Apostol Pavle u ovom delu opisuje utelovljenje. On kaže da Onaj o kome ovde govorimo po svojoj prirodi Bog, jednak sa Bogom i On se dobrovoljno ponizio. "Ponizio sam sebe" je "kenosis" na grčkom. U nekim prevodima piše da se On pretvorio u ništa. On se pretvorio u ništa. On se ispraznio radi vas i mene. "Kenosis" Zašto je to uradio? Pavle nastavlja: "... uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek." Pazite sad: "Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove." Drugim rečima, Pavle gradi istu vezu kao u Jevrejima 2. Utelovljenje je neophodno stanje stvari kome Bog mora da se potčini da bi doživeo stradanje i smrt na krstu. A kad on kaže da je utelovljenje sadržalo 'kenosis' ili pražnjenje ili pretvaranje u ništa u poređenju sa onim što je bio, mi moramo da se upitamo šta je to pražnjenje, kako izgleda kada se Bog isprazni od kakvog god božanskog sadržaja. Jedan drugi prevod kaže da "kenosis" znači da je On ostavio po strani svoja božanska prava i privilegije.

Koja su to prava i privilegije? Ovo je ključno za ono ka čemu idemo u narednih nekoliko minuta.

Koje su to sposobnosti, te veštine, ta prava koji pripadaju Bogu i samo Bogu? Mi za to ponekad kažemo sve moguće sposobnosti. Bog je sveprisutan. On je svuda sve vreme istovremeno. Bog je sveznajući. On zna sve, i to sve vreme. Kao što smo ranije ove sedmice već rekli, Bog nikad nema A-HA momenat. Bog nikad nije rekao: "O, nikad ranije nisam mislio o tome." Bog sve zna. On je sveznajući. Bog je i svemoćan. On je svemoguć. Ali razmislite o ovome.

Isus utelovljen dolazi na ovaj svet. Je li tako? I On počinje da spasava stvari i čini stvari koje upućuju na to da se zaista desilo pražnjenje, 'kenosis'. Kad je dete posmatrano i komentarisano u Luki 2, Pismo kaže piše da dete, a to je Bog u telu, "rastijaše". On je biološki rastao. Takođe piše i da se On "punjaše premudrosti". To znači da je učio stvari. Dešavale su Mu se stvari koje nije znao ranije. Elen Vajt piše kako je Marija učila Boga Svete spise koje su napisali proroci koje je Bog u tome nadahnuo.

Isus je kao dečak proučavao, na primer, Isaiju 53. A Sveti Duh bi došao Njegovom umu govoreći: Ovo ima veze s tobom. Isus tada shvata nešto. On ima 12 godina i On ide i prisustvuje svojoj prvoj pashalnoj žrtvi. U knjizi "Čežnja vekova" piše da On tada prvi put shvata da to ima neke veze sa Njegovim životom. On uči. Dete je umnožilo znanje. On nije mogao da sedi pod drvetom i priseća se kakav Mu je bio život sa Ocem i Duhom tokom prošlosti večnosti. Njega su majka i Sveti Duh morali da nauče tim stvarima. Zato

je Isus u Bibliji nazvan prorokom. Bog Mu je otkrivao stvari koje On nije znao. Isus je, kao odrastao, rekao da niko ne zna dan ni čas dolaska Sina čovečjeg. Samo Otac to zna, čak ni ja ne znam. Ja to ne znam. Ne znam ni kad ću doći drugi put, rekao je Isus. Ja to ne znam. Nemam takvu informaciju. Ovde ne progovara sveznanje. Ovo je utelotvoreni Bog koji je ostavio po strani svoja božanska prava. Isusova očigledna svemoć je rekla da On sam od sebe ne može da čini ništa.

Kad je Isus vaskrsavao mrtve, ispoljavala se svemoć Oca preko Njega kao ljudskog bića. Kad je Isus lečio bolesne, ispoljavala se Očeva moć kroz utelovljenog Boga. To nije Njegova lična prirodna svemoć. Isus je sve to ostavio po strani da bi se potčinio psihološkim i emocionalnim parametrima u kojima stradanje i smrt za njega postaju mogući.

A priča se nastavlja dalje prema krstu. Mi vidimo Isusa u Jevanđeljima, vidimo kako ulazi u Getsimanski vrt. On tamo ide sa svojim učenicima i, prema Mateju 26, Isusu postaje vidljivo loše. Oni to mogu da vide. Elen Vajt kaže da su se oni čudili šta nije u redu s Njim. Oni su nesvesni onoga što On mora da pretrpi. Isus počinje da drhti pod težinom nevidljivog tereta. On ih prekida u njihovom iščuđavanju i kaže: "Žalosna je duša moja do smrti." A originalna reč ovde za dušu znači psiha. Isus kaže: Ja trpim neku vrstu psihološke, emocionalne agonije koja je smrtonosna. Žalosna je duša moja do same smrti. A zatim se Isus udaljava od učenika. U Bibliji piše da su do Njega mogli dobaciti kamen. Mogli su da Ga vide na mesečini kako pada na zemlju. On počinje da se moli u svojoj agoniji, a u "Čežnji vekova" piše da je, dok su Ga oni posmatrali izdaleka, a pre nego što su zaspali, Isus bio tamo, u daljini, sam, na zemlji. I ona kaže da se On svojim prstima grčevito oslanjao na hladnu zemlju. Prema njenim rečima, On je grebao zemlju da bi sprečio da se udalji od Oca. Isus je u agoniji i On se moli: "Oče moj! Ako je moguće da me mimoiđe čaša ova..." To je čaša vina gneva Božjeg, Njegove svetosti i pravednosti, nepomešana s milošću. U Isusovom umu je puna, nerazblažena pravednost, nasuprot nečemu što On dobrovoljno, saosećajući, u procesu solidarnosti, uzima u svoju psihu - vaš i moj greh. On to usisava u sebe. Prema Pavlu, On "koji ne znaše greha", postao je grehom radi nas.

Isaija 53 kaže to ovako: "Svi mi kao ovce zađosmo..." Svi mi. "Svaki nas se okrenu svojim putem." A zatim kaže: "Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas." Na tako hladnoj zemlji u Getsimanskom vrtu, Isus počinje da nosi teret greha celog sveta. On kaže: Ja umirem na psihičkom nivou svog bića. U ovom delu priče, još niko nije stavio ruku na Njegovo telo. Nije još doživeo nikakvo mučenje. Nisu ga tukli rimski vojnici, niti Mu je na glavu utisnuta kruna od trnja, niti su Njegove ruke probodene klinovima. On još nije doživeo fizičko zlostavljanje, a ipak, Isus kaže upravo tu i upravo tad: Ja umirem. Jevanđelje po Luki dodaje da u tom trenutku Otac s Neba momentalno šalje jednog anđela da ide do Isusa u Getsimaniji da Ga osnaži, da ne bi podlegao pod teretom naših greha, umro i nikada ne bi stigao do krsta. Anđeo se prislanja blisko uz Isusa i šapuće Mu saznanja o prošlim dokazima. Seti se krštenja na Jordanu i glasa s Neba: "Ovo je Sin moj ljubazni." Otac te voli. On je sa tobom.

Ali Isusovu psihu je počela da obuhvata neprobojna tama. Teret vašeg i mog greha je vršio pritisak na Njegovu savest kao da je On krivac za svaki ikada učinjeni greh. Zamislite kako bi samo za vas jednog sa vašim gresima u vašem kratkom ljudskom veku, zamislite kako bi izgledalo da ste nekim čudom sada savršeno svesni svakog greha koji ste ikada učinili, koji su dovedeni u prvi plan vaše svesti, bez osećaja da možete bilo gde da nađete milost i opraštanje. Sve što vidite, sve što znate je krivica i sramota.

Isaija 53 ponovo kaže da je Isus ubrojan sa razbojnicima. I On je izlio svoju dušu do smrti. On u sebi nosi greh radi vas i mene. On nosi svako zlostavljanje deteta, svako ubistvo, svako silovanje, svaki holokaust, svaki sebični impuls. Isus je uronio u sramotu svega toga.

Luka nam kaže da dok je Isus tako na zemlji u Getsimanskom vrtu, krupne graške krvavog znoja počinju da kaplju s Njega. Psihološki stres i agonija onoga što On trpi su tako veliki da iz Njegovih pora curi krv. Isus se moli da se ukloni ta čaša i tu se dešava nešto izuzetno. On kaže: "Ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti." U tom "Ali opet" postojimo vi i ja. Na to su usmereni Očevo oko i Isusovo stradanje. Tu smo vi i ja u situaciji gde Bog Univerzuma doživljava jedan užasan proces razdvajanja, trpeći radi vas i mene.

Tamo, u taj vrt, stiže gomila ljudi. Isus i Njegovi učenici se suočavaju s njima i pazite sad... Petar izvlači svoj nož, odseca uho slugu poglavara svešteničkog, a Isus nam daje još jedan deo te slike. On isceljuje tog čoveka a zatim se okreće Petru i kaže mu: Petre, zar ne znaš da mogu da zamolim Oca da mi odmah pošalje dvanaest legionara anđela da me spase? Isus kaže Petru: Nisam sateran uza zid. Nisam u zamci. Ovo radim dobrovoljno. Ne drži Isusa u ponižavajućem položaju i stradanju to što ljudi rade Njemu. Njegova ljubav Ga drži u tome. Vi i ja postojimo u tom "Ali opet". Oče, uzmi to od mene. Ne želim to da doživim, ali opet... "Ali opet, ne kako ja hoću nego kako Ti." Elen Vajt komentariše to i kaže: "Doneo je odluku. Spašće čoveka ma koliko Ga to koštalo."

Zatim je Isus odveden do Golgote. Kroz Njegove ruke i stopala su proboli eksere, podigli su krst i ubacili ga u prethodno pripremljenu rupu u zemlji i svaka tetiva u Njegovom telu se istegla pod silom gravitacije. Nemoguće je da mi koji smo večeras ovde razumemo fizičko mučenje koje je nametnuto telu Sina Božjeg. Ali ipak, kaže Biblija, On je bio nem. Nem uprkos tom stradanju. Elen Vajt komentariše i kaže: "Telesni bol je bio tek mali deo agonije Božjeg milog Sina." Ako je to mali deo, šta je onda veliki deo? Veliki deo je u tome što je Isus, u obustavi svog delovanja, visio između neba i zemlje, a razdvajanje je postajalo sve dublje i mračnije i tako udaljeno i neprobajno, da se On osećao apsolutno i sasvim sam u Univerzumu.

Ovo je Onaj koji je poznao bliskost u Zajednici sa Ocem i Duhom. On je izabrao da se potčini ograničenjima ljudske prirode u kojoj On sada može da doživi naš greh i njegovu punu težinu na svojoj savesti, kao da je On taj krivac. "Niko je [moju dušu] ne otima od mene", rekao je. "Nego je ja sam od sebe polažem." On voli vas i mene više od svog života. Elen Vajt zadivljujućim jezikom opisuje ono što se ovde dešava. Ona kaže da je, dok je Isus visio na krstu, došlo do razdvajanja božanskih sila, govoreći o Ocu, Sinu i Svetom Duhu. Ovde Bog radi vas i mene doživljava puninu tereta greha. I to ne zato što je morao već zato što je tako izabrao, zato što vas i mene voli više od sopstvenog života. Ograničen tom tminom... čujte ovo, molim vas.

Postojao je period vremena Isusove božanske neaktivnosti u kome Mu sveznanje nije moglo pomoći da prevaziđe stradanje. Ni sveprisutnost ne može da mu pomogne da prevaziđe stradanje. Viseći na krstu, Spasitelj nije mogao da vidi kroz vrata groba. Nada Mu nije pokazivala da će izaći iz groba kao pobednik, niti govorila o tome da je Otac prihvatio Njegovu žrtvu. On se plašio da je greh tolika uvreda za Boga da će njihovo razdvajanje biti večno. Isus za vreme perioda božanske neaktivnosti, na krstu, nije mogao za sebe da vidi svetlost iza groba. On tamo, pod najvećim mogućim pritiskom, pokazuje da kada treba doneti odluku, Bog vas i mene voli doslovno više nego sopstveni život.

Mi smo tu licem k licu s Bogom koji je voljan da prestane da postoji da bi sačuvao vas i mene. Golgota je istinska ljubav koja prevazilazi znanje. To je izvan naše moći poimanja stvari. Vi to ne možete da shvatite samo intelektom, nego tek ako se probijete kroz taj intelekt, stignete do srca i zagrlite život. Vi znate da je to istina, jer su po Božjem obličju stvoreni ljudi koje ste voleli na takav način.

Kada je moja kćerkica Lija bila ovako mala, mogao sam da je podignem i zavrtim u svim pravcima. Igrali smo se u prednjem dvorištu, valjali po travi, voleći jedno drugo. Pogledala me je i rekla: "Tata, ti me zaista, zaista puno voliš, zar ne?" Rekao sam joj: "Da, Lija, puno te volim." A zatim je rekla zamišljeno:

"Tata, ovo je tako zabavno. Tata, da li ćeš me ti uvek voleti?" A ja sam rekao nešto što će ona moći da razume u tom trenutku: "Lija, volim te toliko, toliko si mi važna da bih morao da umrem da bih prestao da te volim."

Bog gleda vas i mene i On svakog od nas i po imenu voli više od sopstvenog života. Kako možemo da pogledamo u srce ovakvog Boga i budemo samo uobičajeno religiozni? Kako da pogledamo tako divnu ljubav a da se ne oslobodimo svih formalizama i legalizama i svih ostalih "izama" koje nudi ovaj svet, i da se ponovo rodimo kao stvorenja koja mogu ponovo da vole? Kako da ne predamo svoja srca ovakvom Bogu?

Predvideli smo formule za vas. Tako bih voleo da odgovorite na njih. Tako bih voleo da odgovorite. Uzmite formular iz klupe ispred vas. Tu imate i olovke. Postarajte se da svi imaju olovke. Jednostavno odgovorite na ono što je Bog otkrio vama lično tokom ovog našeg zajedničkog vremena ove sedmice. Božja ljubav je stvarna. Naša ljubav kojom uzvraćamo Bogu treba da bude opipljiva. Uzmite formular i zapišite svoje kontakt podatke. Mi želimo da se povežemo sa vama. I dopustite Bogu da deluje na vaše srce dok razmatramo ovo veoma stvarno izjašnjenje. Prvi kvadratić: O, Bog je divniji nego što sam ikada zamišljao. Jedna po jedna osoba mi je prilazila u kafeteriji i dok sam šetao kampusom. Zastali bi na kratko, popričali i onda bi rekla: "O, čoveče, Bog je neverovatan! Ja sam odgajan u tome, ja sam adventista, bar sam mislio da jesam, i znam sve ono što čini verovanje adventista i, iskreno, nisam baš bio uzbuđen zbog toga." Jedna devojka mi je danas rekla: "Najviše što želim je da znam što više o Njemu!" Bog je tako neverovatno dobar. Ako osećate, ako se prepoznajete u toj prvoj izjavi da je Bog zaista predivan, divniji nego što smo ikada zamišljali, samo čekirajte taj kvadratić. Mi želimo da to čujemo od vas. Vi treba to da iskažete. Broj 2: Kao odgovor na Božju ljubav prema meni, želim da budem kršten. Ako niste kršteni... O, bilo bi tako neverovatno da stojite u vodi krštenja, svesni Božje ljubavi prema vama, da donesete tu odluku i da budete uronjeni u vodu u simbolima Njegove ljubavi, u ime Oca, Sina i Svetog Duha i da izronite iz vode kao novo stvorenje u Hristu. Ako niste kršteni, biću iskren - mi želimo da vas krstimo. Čekirajte taj kvadratić. Broj 3: Voleo bih da me poseti neko na mom duhovnom putovanju. Mi samo želimo da sednemo s vama. Mi vas volimo. Mi smo tu da vam poslužimo oko vaših duhovnih potreba. I da nam kažete da li želite da sednemo i popričamo. Na kraju, ako imate neki zahtev za molitvu, mi to ozbiljno shvatamo i mi ćemo se moliti za šta god biste želeli da se pomolimo.

Ovo je bilo tako zabavno za mene. Vi ćete uzeti te formule i predaćete ih redarima na vratima. Nadam se da ćete ih popuniti. Dajte ih redarima na izlazu. Kontaktiraćemo vas. Hvala vam za vaše vreme večeras.

Odmorimo sada naša srca i umove na kratko u molitvi nad Božjom dobrotom koja nam je pokazana u Hristu. "Oče nebeski, Ti si zaista divan i mi te volimo, ne zato što mi to sami po sebi činimo. Oče, slomljeni smo, povređeni, oštećeni. Oče, mi te volimo jer si ti najpre voleo nas. Videli smo šta si uradio za nas u Hristu i mi na to sada odgovaramo. Oče, mi Ti dajemo naše srce, mi Ti dajemo naš život. Želimo da Te upoznamo. Želimo u potpunosti da budemo spaseni u Tvojoj ljubavi, Oče. Mi želimo da doživimo sve što imaš da nam ponudiš. Hvala Ti puno što si poslao Isusa da sve to učini mogućim. U Njegovo ime Te to molimo. Amin."

11 TRAJAN MIRIS

Naša današnja poruka će najviše koristiti razmišljanju o jednom uobičajenom fenomenu ljudskog iskustva. On je toliko uobičajen da ćete vi čim budem počeo da ga objašnjavam, bez sumnje, reći: "Tako je! Upravo se to i meni dešava sve vreme."

Vi sedite možda u vašoj dnevnoj sobi, u vašoj omiljenoj fotelji. Nadam se da imate omiljenu fotelju. Čitate dobru knjigu. S jedne strane je otvoren prozor i čujete cvrkut ptica. Vi čujete prelepu pesmu ptica, a u isto vreme neko u kuhinji radi nešto što mora da se uradi u kuhinji. Čokoladni kolačići se peku i vi osećate njihov miris. I tu nisu samo mirisi i zvuci, već i stvari koje vidite svuda oko vas. Pravo ispred vas i u vašem perifernom vidu su prizori koje treba da vidite ali niste svesni toga jer niste usredsređeni na sva ta podsticajna čulna dešavanja oko vas. Ali, sve se to ipak dešava. I vi kažete da treba nešto da radite. Vi ustajete iz fotelje i krećete u ostvarenje neke misije koju ste zamislili. Vi počinjete da se krećete kroz kuću - iz dnevne sobe, kroz hodnik, ulazite u sobu i... O, čoveče, zašto li sam došao ovde? Zaboravio sam. Ne sećate se šta ste to hteli da uradite.

Ne znam kako se vi nosite s tim, ali ja jednostavno zamrznem trenutak i pokušavam da ne dozvolim da me bilo šta ometa, vratim se istim putem, sve do dnevne sobe, sednem u fotelju, uzmem knjigu, slušam predivan cvrkut ptica, pomirišem kolačiće, nadajući se da će se u mom umu pomoću svih tih čulnih osećaja pokrenuti memorijski okidač.

Kao ljudska bića, mi ovo stalno doživljavamo. Suština je u sledećem: Svako iskustvo koje imamo se dešava u okruženjima materijalističkih događaja. Mi vidimo stvari, mi čujemo stvari, mi osećamo miris stvari... Mi smo stalno okruženi čulnim podsticajima.

U mom životu postoji jedno posebno iskustvo. Kad sam bio osmogodišnji dečak, leti sam boravio u kući moje bake. Ona je bila nešto posebno. Ona je bila prava baka. Imala je dugu sedu kosu vezanu u punđu na vrhu glave, sa nekoliko štapića kojima je bila učvršćena. Bila je žena krupne građe, veoma visoka, kako sam je zapamtio kao dečak. Ona je sve svoje haljine šila na šivaćoj mašini na nožni pogon. Nije joj bila potrebna struja. Moja baka je imala noge kojima je napravila te haljine. Ona je odeću prala u kadi u kupatilu, a mi, deca, smo hodali gore-dole po toj odeći. Na kraju je to kačila u zadnjem dvorištu.

Moja baka je svoje zube držala u tegli kraj kreveta. Ona je bila prava baka. Danas više ne prave takve bake. Ona se igrala sa nama tim zubima. Znali smo da su tamo jer smo ih videli u tegli, kao da su deo nekog zastrašujućeg naučnog eksperimenta. Sa zubima u ustima bi nas, decu, povremeno pogledala i znali smo šta će se desiti, znali smo to. Ona bi dopustila da zubi skliznu s njenih desni i škljocaju tako u njenim ustima, a onda bi ih vratila nazad dok smo mi vrištali i trčali. Imao sam pravu baku.

Moja baka je imala napunjenu sačmaru kraj glavnih vrata. Rekla je da je to samo za slučaj da se pojave demokrate. Nisam znao ni šta to znači ali sam znao da ne treba da se kačite s mojom bakom jer ima tu sačmaricu. Rekao sam da je ona bila žena krupne građe i bila je. Ponekad bih otišao u zadnje dvorište gde je visila sva ona odeća oprana u kadi. Sećam se jednom kad sam bio preplavljen utiskom veličine moje bake u odnosu na mene. Jer sam video svoj dečачki donji veš kako visi odmah do njenog i to me je zaprepastilo. Moja baka je krupna, ona ima sačmaricu njeni zubi... ceo taj paket. Ona je bila prava stvar.

Ali ono što je tog posebnog leta kod moje bake bilo tako neverovatno za mene, je što je moja baka bila umetnik za palačinke. Imala je više tegli sa testom u raznim bojama. Stavljala je boje u testo pre nego

što smo saznali da te boje prouzrokuju rak. U svakoj tegli je imala testo u drugoj boji i kutlače različitih veličina. Mi, deca - moja dva mlađa brata, mlađa sestra i gomila naših rođaka, smo bili tamo i probudio bi nas miris onoga što je baka zvala "kolačići u tiganju". Mogli smo da naručimo bilo šta: "Bako, želim delfina", "Želim žirafu", "Želim kljunara"... Ona bi u tiganju napravila palačinke u tim oblicima i poslužila nas. Tog posebnog jutra smo se mi, deca, igrali žmurke dok smo čekali na palačinke. Volim tu igru. Ali u toj prilici, sva moja braća, moja sestra, rođaci, su zauzeli sva skrovita mesta. Ja nisam imao gde da se sakrijem. Ostao sam sam u kuhinji, na ivici suza. Baka je videla moj problem dok je pravila kolače u tiganju. Ona je videla moj problem. Saosećala je sa njenim malim unukom. Dok je moj rođak odbrojavao, a ja bio u opasnosti da budem uhvaćen, 95, 96, 97... Moja baka je rekla: "Taj, da li želiš najskrovitije mesto na svetu?" Rekao sam: "Da, bako. Želim najskrovitije mesto. Pomozi mi, molim te!" 98, 99... "Požuri bako!" Rekla je: "Taj, daću ti najskrovitije mesto na svetu, ali zapovedam ti da nikako ne pogledaš gore." Nisam imao pojma o čemu priča. Moja baka je zatim podigla suknju i tako otkrila svoje sablasno bele, koščate noge i na jedan njen pokret špatule tačno sam znao šta da radim. Skliznuo sam u savršeno skrovito mesto, a ona je spustila svoju suknju preko mene. Sva deca su razotkrivena, a ja sam bio tamo kikoćući se. To je bilo tako sjajno. Sva deca su otkrivena, a moja baka je samo stajala tamo i stavljala kolače u tiganj. Tišina... jer ih je ona poslala napolje. "Možda je on napolju. Potražite ga tamo." Sva deca su izašla, baka je podigla svoju suknju, ja sam ustao, ona se smešila, a onda me je poljubila i rekla: "Rekla sam ti da je to najskrovitije mesto na svetu." I bilo je! Zaista je bilo. Ona je bila tako neverovatna. Puno sam je voleo.

Ali sećanje na to leto u kući moje bake mi je bilo posebno značajno. Jer, dok smo jeli palačinke i igrali se žmurke, mama je ležala na jednom od bakinih kreveta, u sobi, sa zatvorenim vratima, slomljenih rebara, u modricama, s licem koje je krvarilo, jer smo upravo pobešli iz njenog braka u kome je bila zlostavljana i dobila je svoje poslednje batine. Bakina kuća je za nas bila utočište. Bila je svetilište. Nikad je neću zaboraviti, sve dok sam živ. A posebno ne mogu da pomirišem palačinke a da ne pomislim na tu neverovatnu ženu.

Gospod Isus Hristos je imao iskustvo sa Nekim ko mu je dao dar sličan tome. Otvorimo Mateja 26 i pogledajmo tu priču. U Mateju 26, Isus je sa svojim učenicima i oni su na putu, oni idu nekuda. U 1. stihu kaže: "I kad svrši Isus reči ove, reče učenicima svojim: Znae da će do dva dana biti pasha, i Sina čovečijeg predaće da se razapne." Želim da primetite da Isus ide sa svojim učenicima. Uputili su se negde. Oni razgovaraju. Isus im govori nešto što im je već ranije rekao, a oni su to stalno poricali, stalno potiskivali ideju da će On biti razapet. Isus kaže da će se na njihovom putovanju to desiti u roku od dva dana. Za samo dva dana.

Zatim nas Matej, kao pripovedač ovde, podiže i odvodi kroz grad na drugo mesto. On želi da vidimo drugi deo priče. Dok je Isus sa svojim učenicima na putovanju, Matej kaže: Hej, dođite i pogledajte ovo. Matej 26,3: "Tada skupiše se glavari sveštenečki i književnici i starešine narodne u dvor poglavara sveštenečkog po imenu Kajafe." Šta su oni tamo radili? Matej nas obaveštava o tome u 4. stihu: "I svetovaše se kako bi Isusa iz prevare uhvatili i ubili. I govorahu: Ali ne o prazniku, da se ne bi narod pobunio." Da li ste do sad stekli sliku? Isus je sa svojim učenicima na putovanju, oni razgovaraju, oni idu nekuda... Biću razapet za dva dana. Učenici to čak ni ne komentarišu. Što se njih tiče, to se neće desiti i oni to poriču u sebi.

Matej nas dalje vodi tamo gde se ljudi dogovaraju da razapnu Isusa, a religiozne vođe održavajući svoju religioznost kažu: Hajde da ga ubijemo, ali ne tokom praznika. Da nas ne otkriju da činimo ovo na dan kad proslavljamo nešto što nam je Bog dao u našoj istoriji.

Jedna od stvari koju smo otkrili tokom protekle sedmice je da je religija najbolje mesto na svetu da se sakrijete od Boga. U stvari, ljudska istorija je puna ljudi koji od Boga beže u rituale za koje se smatra da se njima priznaje Bog. Elen Vajt u knjizi "Čežnja vekova" daje jednu duboku izjavu u kojoj primećuje da su religija i rituali, pa čak i očigledna poslušnost Bogu, iako predstavljaju podsećanje na Boga, često načini da Ga se zaboravi. Ove religiozne vođe su odlučne u održanju fasade svoje religioznosti, istovremeno planirajući raspeće samog Boga.

Kako se priča odvija dalje, mi sada u 6. stihu stižemo do odredišta ka kome su Isus i učenici sve vreme putovali. Matej 26,6 kaže: "A kad Isus beše u Vitaniji u kući Simona gubavog..." Zastaćemo ovde. Isus je sa svojim učenicima sada stigao u Vitaniju. Isus poznaje to mesto. On je tu dolazio više puta i tu ima prijatelje. Tu su Lazar i njegove dve sestre, Marta i Marija. Isus se često odmarao i družio se s njima u njihovom domu. Isus u ovim ljudima nalazi porodicu u koju povremeno može da se povuče pod pritiskom gomile sveta. To je sjajno okruženje za Njega da na neki način nadoknadi... Marta u kuhinji kuva za Njega dobru hranu a Marija je kraj Njegovih nogu, kao učenik, i uzima sve što može da uči od Isusa. A Lazar je tamo i uživa u razgovoru s Njim. Ali u ovoj situaciji, Isus je u ovom poznatom gradu ne da bi posetio dom Lazara, Marte i Marije, već u Bibliji piše da je On tamo da poseti dom Simona gubavog. Simon je religiozni vođa. On je farisej a Isus ga je nedavno iscelio od gube.

Isus je u Simonovoj kući da bi prisustvovao slavlju, zabavi organizovanoj Njemu u čast. Kad uporedimo Jevanđelja, vidimo da je i Lazar tu prisutan jer je nedavno vaskrsnut iz mrtvih i to vredi proslaviti. Elen Vajt u "Čežnji vekova" pravi sliku na kojoj Simon kao voditelj zabave i predsedava zabavi, sa Isusom s jedne strane i Lazarom s druge, a tu su i sve vrste ljudi koje se pridružuju proslavljanju Isusa i Njegove isceliteljske moći.

Znam da ste vi adventisti ali da li ste ikada bili na zabavi? Izvinite... Čak i na adventističkoj zabavi, naravno da jeste. Pokušajte da zamislite jednu zabavu. Šta se dešava na zabavi? Razgovor? Šta mislite? Da? Ljudi pričaju? Smeh? Ljudi se smeju i pričaju: Hej, nisam te dugo video. Gde si bio? Šta si radio u poslednje vreme? Mnogi ljudi pričaju. Ljudi se smeju. Da li je hrana servirana? Da, hrana je servirana. Ljudi dovikuju: Hej, donesite baba ganuš ovamo. Želim još pita hleba.

Tu je čavrljanje, smeh, društvene aktivnosti... Dosta je bučno u toj prostoriji. A zatim se nešto dešava. U 7. stihu jedna žena ulazi u tu prostoriju. Ona nije pozvana na tu zabavu. Ali ona ulazi u tu prostoriju. Matej 26,7: "Pristupi k Njemu žena sa sklenicom mira mnogocenog, i izli na glavu Njegovu kad seđāše za trpezom." Šta se to upravo desilo na zabavi? Muk. Ljudi su sada nemi. Možda šapuću: Šta ona radi ovde? Zašto je ona ovde na ovoj zabavi? Ona je poznata žena. Svi je poznaju. U stvari, Simon je poznaje. Simon je, zapravo, poznaje na način na koji nikad nije trebalo da je poznaje. Simon je religiozna osoba Vitanije, zajednice u kojoj je ta žena odrasla. Simon je čovek koji je prvi prešao granicu i ugrozio je. A sada Simon, u Lukinom prikazu ove priče, sedi ogorčen za stolom i misli u sebi: Da je Isus zaista prorok - jer, na kraju krajeva, proroci znaju šta će se desiti - On bi znao kakva je ova žena koja Ga dotiče, kakvo je ponašanje ove žene koja ga dotiče...

Prezir, osuda - tako duboko i mračno može reagovati nečije srce kada religija pomaže i podstiče zlostavljača. On služi Bogu, on je farisej, ali ova žena? A ipak, on je taj koji ju je povukao na put promiskuiteta, slamajući njeno samopoštovanje i vodeći je u smeru koji će je u potpunosti uništiti. Ali, ona je tu... Osetite ovo sa mnom. Koliko je morala da radi na hrabrosti da uđe u tu prostoriju? Nešto je tera, nešto duboko u njoj ju je obuzelo i odlučna je da izvrši taj čin, bez obzira na sve oči u prostoriji koje je posmatraju. Ona zna šta ljudi misle o njoj, ali ona je motivisana da Isusu pokaže svoju zahvalnost i ljubav. Isus se ranije već susreo s njom. Ona se seća kad su je ljudi gurnuli pred Isusove noge, optuženu

i osuđenu od religiozne zajednice. Mojsije kaže da ona treba da bude kamenovana, a šta ti kažeš Isuse? A Isus svim religioznim vođama i njihovim osudama uzvraća nemo pišući po zemlji njihove istorije. Jedan po jedan, oni odlaze. U Bibliji piše da je Isus ostao nasamo sa tom ženom. Ona Ga gleda a On joj kaže nešto posebno. Ženo, da li te neko osuđuje? Ne, Gospode. Ni ja te ne osuđujem. Ja te ne osuđujem. A sada idi i ne greši više.

Ovo je posebno jer Isus ovde ne kaže dve stvari već jednu. To je kontinuum. On ne kaže: Ja te ne osuđujem, a sada se, ženo, sredi. Nije li te tvoja mama učila nečemu boljem od toga? On kaže: Ja te ne osuđujem. A u svetlosti moje ljubavi prema tebi ti ne moraš više tako da živiš. Ti si slobodna.

Tu je kraj. Ciklus se ovde prekida.

Ja te volim. Ja te ne osuđujem. Svojom ljubavlju te oslobađam. Ti si slobodna.

Ovo je jednostavno preplavilo njeno srce zahvalnošću i divljenjem prema njenom Spasitelju, Isusu Hristu. Ona pronalazi put do Simonovog slavlja. Ona izliva ulje na Isusovu glavu. Vidite li to? To je bilo vrlo skupo i mirišljivo ulje. Ono se slivalo niz Isusovu kosu i bradu pa na Njegovu odeću. Lukovo Jevanđelje dodaje da se ona, nakon tog izlivanja ulja na Njegovu glavu, spustila na kolena, izlila ga i na Njegova stopala i plakala, mešajući tako suze sa tim mirišljivim uljem, a višak je uklanjala svojom kosom. Hrabar čin izražavanja njene ljubavi i zahvalnosti Spasitelju. I dok ona čini ovo, u Mateju 26 vidimo da su učenici počeli među sobom da pričaju. U Matej 26,8 piše da su srdito pitali: "Zašto se čini takva šteta?" Jer smo mogli da prodamo ovo skupo ulje za puno novca i upotrebimo ga za rad crkve. Mogli smo time da nahranimo siromašne. Mogli smo nešto da uradimo tim novcem. Kakva šteta! Ali ono što oni smatraju štetom, za nju kao darodavca to nije šteta već samo najmanji iskaz ljubavi u poređenju sa onim što je On učinio za nju. Ni Isus to ne smatra štetom. U 26,10 Isus odgovara i kaže im: "Šta smetate ženu? Ona učini dobro delo na meni." A zatim Isus u 26,11 otkriva šta je to što pokreće ovu ženu. "Jer siromahe imate svagda sa sobom, a mene nemate svagda." On se ponovo poziva na svoju smrt. Sećate se 1. stiha? Kad će to biti? Za dva dana, kad će On biti razapet. Ja neću uvek biti s vama... A zatim, u 11. i 12. stihu, Isus kaže nešto zadivljujuće: "Mene nemate svagda. A ona izlivši miro ovo [mirisno ulje] na telo moje za ukop me prigotovi."

Petar ne veruje da će Isus umreti. Ni Jovan ne veruje u to. Toma svakako to ne veruje. Svi oni su upućivani na proročanstvo koje im se stalno ponavljalo. Ova žena sama je čula ono što je On rekao i veruje da će On umreti. Zato je u svom srcu skovala plan da razgovara sa Spasiteljem. Ona je odlučila da Mu pokaže svoju ljubav na smisleni način. Kad je kupila to mirisno ulje, nameravala je samo da učini nešto što je u to vreme bilo uobičajeno za mrtvace - da telo mrtve osobe prelije mirisnim uljem, da zamaskira miris truljenja. To je bilo uobičajeno u to vreme. Ali, onda je nešto shvatila. Čekaj malo... Mogu da uradim nešto drugo. I ona menja svoj plan. U knjizi "Čežnja vekova" (str. 560) Elen Vajt komentariše: "Mirisni dar koji je Marija namislila da izdašno utroši na Spasiteljevo mrtvo telo" Šta je bila njena prvobitna namera? Izliću ovo mirišljivo ulje na Njegovo telo nakon Njegove smrti. Ali, primetite ovo: Ona ga je sad "izlila na Njegovo živo telo. Prilikom sahrane njegov miris ispunio bi grob..." Ali to joj nije bilo dovoljno. "... a sada je uveseljavao Njegovo srce jemstvom njene vere i ljubavi. Izlivajući svoju ljubav na Spasitelja, dok je bio svestan njene odanosti, Marija Ga je pomazala za ukop."

Primetite sad ovo: "A kada je [Isus] krenuo u tamu svog velikog iskušenja, poneo je sa sobom i sećanje na to delo, na zalogu ljubavi koja će Mu večno pripadati od onih koje je iskupio." Ona kaže: Kupiću ovo skupoceno mirisno ulje i izliću ga na Njegovo telo nakon Njegove smrti, da izrazim svoju ljubav prema Njemu. A onda je usred tih priprema shvatila da će On umreti vrlo uskoro. Taj čas se približava. Zavera je

sve ozbiljnija. Marija kaže sebi: Izliću ovo ulje na Njega dok je još svestan tog dara i on će biti s Njim sve vreme najtežeg perioda Njegovog života. Prema biblijskoj priči, nakon što je Marija izlila mirišljavo ulje na Isusa, On odlazi sa Simonovog slavlja i ide u gornju sobu da proslavi Pashu. Osetite, molim vas, kako Mu život postaje dubok i mračan. On seda za sto sa svojim učenicima i kaže nešto što će za Njega biti mučno. Jedan od vas će me izdati ove noći. Ali, dok je Isus za stolom sa svojim učenicima, doživljava osećaj sve veće usamljenosti jer će ga se Petar odreći i Isus to zna, Jovan će pobeći i Isus to zna, i izdaće Ga Juda.

I dok je bol, žaoka tog osećaja izdaje u Njegovom srcu, Isus udiše još jednom a miris tog ulja koje je po celom Njegovom telu pokreće sećanje... Juda će ga izdati, ali Marija razume i voli Ga. Isus zatim iz gornje sobe ide dalje sa učenicima putem ka Getsimaniji. On je sve više vidljivo uznemiren da su učenici zbunjeni. Isus im kaže: "Žalosna je duša moja do smrti." On pada na zemlju i počinje sam da nosi teret greha celog sveta dok učenici spavaju. Elen Vajt komentariše i kaže da je Isus, videvši ih u drugom delu vrta kako spavaju, čeznuo za saosećanjem. Da je Petar samo ustao, da je samo dopuzao do Isusa i stavio ruku na Spasitelja dok je u agoniji kao znak svog prisustva u takvom trenutku, Isus bi bio osnažen i nagrađen u veri. Ali Isus sam nosi tamu vašeg i mog greha na svojoj duši. On zatim diše i sa svakim udisajem ona je tu. Marija kao da šapuće Isusovom srcu: Hvala Ti što si me spasao. Hvala Ti za Tvoju ljubav i oproštenje. Hvala Ti, Isuse. A njena zahvalnost se na ovaj način ponovo prepričava.

Masa ljudi se približava. Oni odvođe Isusa i počinju da Ga zlostavljaju. Biblija kaže da su rimski vojnici pokrili Njegovu glavu i počeli da Ga udaraju. "Proreci nam, Hriste, ko te udari?" I dok je tamo sam, glave pokrivene onim mirisnim uljem, on se u tami ponovo podseća na Marijinu ljubav. Oni odvođe Isusa ka krstu, probadaju klinove kroz Njegove ruke i stopala, podižu Ga između neba i zemlje, i On počinje da se muči dok Ga težina tela vuče na dole, i sa svakim naporom koji može da učini, On mora da se iznova i iznova podigne tako sa ranama i uzme još jedan udah da bi preživeo. "Čežnja vekova" nam kaže da, dok je Petar bio u daljini, a Jovan tamo sa Isusovom majkom, Marija je bila blizu krsta i gledala Njegove oči. Svakim svojim udahom On se podsećao na njenu ljubav. Isus udiše i svoj poslednji udah, umire, postavlja Ga u grob pripremljen za Njega, a miris njenog dara ispunjava tu prostoriju.

Nakon tri dana, Isus otvara oči i ponovo oživljava. Zna li šta osoba prvo radi kad se vrati u život? Isus diše i odmah se seća. Njegov prvi trenutak svesti je o njoj. Kamen se pomera i Isus izlazi iz groba, a Petar nije tamo. Nije ni Jovan. Nije ni Jakov. Ali, Marija ja tamo, kraj groba! Ona Ga grli. Jedan prevod kaže da joj je On strogo rekao: Ne dotiči me se. Ali On to nije rekao. Rekao je: Ne zadržavaj me. I meni je drago što te vidim, Marija.

I dok stoje tamo grleći se, Isus kaže: Još se ne vratih k Ocu svom. Marija, ne zadržavaj me. Moram da se ponovo povežem s Ocem. Prošle su 33 godine. Potrebno mi je da se vratim k Ocu. Ali, idi i javi Petru i učenicima.

Marija je ona koju Isus obavezuje objavljivanjem radosne vesti. Ona je prva osoba koja kaže ljudima: On je vaskrsao. Ona objavljuje radosnu vest. Zato, se Isus uznosi na nebo. Možete li da Ga vidite tamo? On se uzdiže do prestola Univerzuma, naš Gospod i Spasitelj i On nosi taj miris sa sobom. Svi anđeli se klanjaju i slave Ga. "Čežnja vekova" kaže da Isus odbija njihovo slavljenje, kaže im da ustanu jer Isus ima jedno pitanje za Oca: Oče, da li oni koje si mi dao mogu da budu ovde sa mnom? Samo jedno pitanje... odbijajući slavljenje anđela sve dok ne dobije uverenje u vaše i moje spasenje. Otac se, bez sumnje, smeši po prvi put posle dužeg vremena i kaže: Dobro, slugo dobri i verni! Da! Pobeda je naša! Oni mogu da dođu! Taj može da dođe. Rodli može da dođe. Ona može da dođe i bude ovde sa nama u celoj večnosti.

A Isusu jedna stvar najviše znači - uverenje u naše spasenje. Anđeli tada misle da je to pravi trenutak. On je dobio ono što je tražio i oni se klanjaju da bi Ga ponovo slavili. Elen Vajt komentariše da "Isus nije smatrao Nebo mestom koje bi pozeleo a da mi budemo izgubljeni." To je naš Spasitelj. To je Isus. To je najdivnija osoba... Slobodno... To je najdivnija osoba u Univerzumu i ono što Ga čini tako divnim je njegova strastvena, samopožrtvovana ljubav prema vama i meni. A Marija je tu ljubav prihvatila u svom srcu i ona je u njenom srcu proizvela želju da oda čast i udovolji i nagradi Isusa, Njenog Spasitelja. Njegova ljubav prema njoj je imala visoku cenu i ona je to znala. A ona je imala svoj skupoceni poklon da izlije na Njega.

Jevanđelje po Luki nam kaže šta se tačno dešavalo u njenom srcu i umu. Što se mene tiče, to je jednačina sile Jevanđelja. To je prava stvar. Tako se to odigralo. Isus odgovara na Simonove optužujuće misli u vezi Marije. Simon misli: "Da Isus zna kakva je ova žena..." Isus kaže: Reći ću ti nešto, Simone. Evo kako to funkcioniše. Njoj je mnogo oprošteno i ona to zna. Zato ona više voli.

Ljubav rađa ljubav. Mi Ga volimo zato što je On najpre voleo nas. Božja ljubav je reproduktivna, ljudi. Ona je kreativna. Ona ulazi u naša srca i počinje da ponovo gradi naše misli i osećanja i svaki odnos u našem životu. Božja ljubav je moćna i Marija je pravi primer osobe koja je doživela moć te ljubavi. Ovog jutra želim da vam kažem u prisustvu ovog njenog svedočanstva da Marija nije bila fanatik, trošeći velike svote novca i izlivajući ih na Spasitelja. Ona nije bila neki religiozni ludak. Nije bila ekstremni primer. Marija predstavlja hrišćansku normalnost. Marija je prototip vernika. Isus nam u Mateju 26 kaže da gde god se bude propovedalo Jevanđelje, treba ispričati ovu njenu priču. Svi treba da znaju kako izgleda ljubav na delu. Marija je proročanstvo, ako želite. Ona je utelovljenje onoga kako izgleda kad neko doživi moćnu i preobražavajuću Isusovu ljubav.

Da li Ga poznajete kao što Ga je ona poznavala? Da li znate da vam je oprošteno ne malo već mnogo? Da li u dubini srca osećate da vi i ja ne zaslužujemo da udahnemo još jedan udah vazduha? Svaki trenutak je blagodat nad blagodaću. Isus je dao svoj život za vas i mene da pokaže, bez trunke sumnje, da Bog svakog od nas voli više od svog života. Da li ćemo odgovoriti na tu vrstu ljubavi? Da li ćemo dopustiti Njegovoj ljubavi da nas oslobodi od religioznog formalizma i legalizma i svakog osećaja suve, hladne dužnosti i obaveze i da li ćemo zaista početi da osećamo Božje srce u našem srcu? Da li ćete ovog jutra sa mnom odgovoriti Spasitelju?

Naći ćete sada formular za vas kao opipljiv način odgovaranja na Božju ljubav. Ovo je važno. Ovo je ključno. Deo našeg odgovora Bogu je da Mu kažemo taj odgovor. Na raspolaganju su vam olovke. Naći ćete ih u klupama. Dajte ih i drugima. Nađite ove formulare. Oni su u vašim biltenima, u klupama ispred vas. Želim da vas zamolim da sada odgovorite Isusu. Naravno, napišite i vaše podatke za kontakt. Uzmite olovke i čekirajte prvi kvadratić ako ta izjava nalazi odjek u vama. 1. O, Bog je divniji nego što sam ikada zamišljao. Nije li to jasno u svetlosti onoga što smo videli u Isusu? 2. Kao odgovor na Božju ljubav prema meni, voleo bih da budem kršten. Ili možda želite da budete ponovo kršteni. Možda je krštenje za vas bilo samo posledica religioznog očekivanja ili puka formalnost, ali vi sad kažete da je Bog neverovatan i da Ga zapravo nikada niste poznavali onako kako Ga sada poznajete i osećate da u vašem srcu struji ljubav prema Spasitelju. Želim da budem kršten u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Ako je to ono što osećate, molim vas da čekirate taj kvadratić. Mi ćemo se povezati s vama i to učiniti. Ili, ako biste voleli da vas poseti neko s kim možete da rešite šta god je potrebno. Ako biste želeli razgovor i da istražite kako izgleda krenuti napred u vašem odnosu sa Isusom, čekirajte taj kvadratić. Na kraju, ako imate neki zahtev za molitvu, Bog je dobar i On odgovara na molitve. Molim vas da nam ukažete čast da se molimo sa vama i za vas. A zatim taj formular predajte redarima na izlazu.

Mi smo ne samo jutros već tokom cele sedmice otkrivali da je Bog jednostavno i duboko - ljubav. Bog je ljubav na najlepší mogući način. A ta ljubav je u potpunosti prikazana u ličnosti Isusa Hrista. I dok upoznajemo Boga kroz Isusa Hrista, stvari počinju da se menjaju u nama. U slobodi Bogom danog dostojanstva i plemenitosti ljudskih bića koja su stvorena po Njegovom obličju, mi počinjemo da dobrovoljno težimo Bogu.

Da li težite Bogu u svom srcu ovog jutra? Hoćete li da se, molim vas, pomolite Bogu sa mnom dok Mu izražavamo svoje misli?

"Oče nebeski, Ti si istinski neverovatan. U celom Univerzumu nema još nekog takvog. Marija je stekla uvid u Tvoju dobrotu i to ju je promenilo u najdubljem smislu. Bože i Oče, u Isusovo ime Te molim za svu moju braću i sestre koji su ovde da se približiš našim srcima i da nam daš jasan osećaj ko si Ti. Oče, molim Te da Tvojim Duhom jačaš u nama, da podstičeš u nama naš odgovor Tebi sada i svih narednih dana. Oče, mi Te volimo jer si Ti najpre voleo nas u Isusovo ime. Amin."

12 PITANJA I ODGOVORI

RODLI ORTIZ: Zdravo! Ja sam Rodli Ortiz. Dobrodošli u ovo posebno izdanje. Pastore Taj, tokom protekle sedmice nam je stiglo dosta pitanja u seriji predavanja OTKRIVANJE BOGA. Pozdravljamo sve vas koji nas sada gledate. Počecemo odmah. Imamo dosta pitanja koja su nam ljudi poslali. Evo prvog: Da li ste istražili mogućnosti drugih religija?

TAJ GIBSON: Ja sam, zapravo, dosta široko proučio sve različite mogućnosti religioznih verovanja i filozofskog sagledavanja onoga što se dešava u svetu, od čega se sastoji stvarnost i kako da mi, kao ljudska bića, najtačnije pristupamo stvarnosti onakvoj kakva ona jeste. U početku mi se činilo da ima nekoliko stotina, ako ne i hiljada različitih religija, a tokom nekoliko godina sam shvatio da zapravo ima samo 5 sistema verovanja, samo 5 različitih pogleda na svet. Kakva god da je određena struktura nekog sistema verovanja, svaki se uklapa u jedan od ovih 5.

Prvi je materijalizam, naturalizam. To je pogled na svet koji kaže da se, u suštini, ceo Univerzum i sve u njemu sastoji od materije, nema duhovne dimenzije, nema Boga ni đavola, nema moralnog kvaliteta života. Sve je u procesu evolucije. U takvom pogledu na svet, život u konačnom smislu nema transcendentni smisao.

Drugi je panteizam. To je duhovni i filozofski oblik ateizma, zato što u panteizmu nema nekakve treće ličnosti Boga kojoj se obraćaš. U panteizmu, u suštini, sve je prirodan proces, kao i u materijalizmu.

Treći se može nazvati determinističkim teizmom. To je popularno verovanje u postojanje boga čija je glavna osobina kontrola i on ima moć nad svojim stvorenjima. To je njegov glavni oblik funkcionisanja. Determinizam, a ponekad se zove kalvinizam. Postoje različita ispoljavanja. Bog predodređuje ko će biti spasen a ko izgubljen, pre i nego što se rode.

RODLI ORTIZ: To je prilično uobičajeno.

TAJ GIBSON: Da, to je prilično česta ideja koja svoje korene vuče iz grčke filozofije Platona, Aristotela... To je, dakle, deterministički teizam.

Tu je, zatim, i teizam "smirivanja". To je verovanje u boga čija je glavna osobina gnev i njega treba umiriti. Kroz celu istoriju je bilo žrtvovanja ljudi radi smirivanja gneva takvog boga.

Peti sistem bi se mogao nazvati teizam blagonaklonosti. To je verovanje u postojanje Boga čija je glavna osobina ljubav, a ljubav je suština Božjeg karaktera, koja podstiče nužnost slobode, a sloboda tada podstiče pojavu mogućnosti ljudskih bića kao slobodnih činilaca da idu jednim od dva puta - ili u smeru ljubavi ili u smeru anti-ljubavi, svega što je protiv ljubavi.

To je 5 osnovnih pogleda na svet. Bilo da se radi o budizmu, hinduizmu, islamu, hrišćanstvu, mormonizmu... sve to se filozofski uklapa u jednu od ovih 5 kategorija. Dakle, ja sam razmatrao i druge religije, ali ona koja ima najviše smisla, po mom poimanju funkcionisanja stvarnosti i onoga što vidim da se dešava u meni, je teizam blagonaklonosti. To je ideja da mi živimo u Univerzumu koji je, u suštini, ličan a ne bezličan, kao što je slučaj sa materijalizmom i panteizmom i njihovim bezličnim pogledom na stvarnost. Verujem da živimo u svetu u kome smo mi ličnosti i otuda za mene ima najviše smisla to da, kao stvorenja koja uspostavljaju odnose, mi potičemo od Boga ličnih odnosa. Ali to ide i korak dalje od toga. To nije samo postojanje ličnog Boga već postojanje ličnog Boga određenog karaktera. Ja se slažem sa teizmom blagonaklonosti i idejom da je Bog ljubav, da je za ljubav potrebna sloboda, a sloboda je faktor rizika. To je promenljiva vrednost koja proizvodi svu dinamiku odnosa dobra i zla u svetu.

RODLI ORTIZ: A poslednji deo odgovora zvuči kao da je odgovor na jedno od pitanja koje glasi: "U vašoj jednačini na tabli pisalo je: ljubav, sloboda, rizik. Na kakav ste rizik mislili?"

TAJ GIBSON: Kad sam izneo tu ideju da u osnovi stvarnosti postoji Bog ljubavi koji je stvorio po svom obličju. Baš zato što je Bog ljubav, On je stvorio stvorenja sposobna da vole. Ali sledi ključna stvar. Ljubav treba da je sposobnost a ne potreba. To ne sme biti nešto što je unapred programirano. Ti ne možeš biti mehaničko stvorenje a da osećaš ljubav. Kompjuter ne može da voli. Robot ne može da voli. Zato je sloboda neophodna za postojanje ljubavi. Dakle, sloboda i ljubav su povezani. Kad sam rekao da je, pored ljubavi i slobode, rizik treći deo jednačine, mislio sam da smo mi slobodna bića zato što smo stvorenja sposobna da vole. Rizik koji je Bog preuzeo na sebe je u tome što će On stvoriti bića koja mogu da vole što znači da postoji potencijalna loša strana. Ona mogu da izaberu da ne vole. Mislio sam na tu vrstu rizika, kad slobodno biće ima mogućnost izbora, dva puta. To je rizičan posao, Rodli.

RODLI ORTIZ: Definitivno zvuči kao rizičan posao. A mora da bude rizičan ako se radi o ljubavi.

TAJ GIBSON: Tako je.

RODLI ORTIZ: Inače bi to bila čista kontrola.

TAJ GIBSON: Tako je.

RODLI ORTIZ: "Koja je to velika, crna knjiga iz koje ste čitali prvo poglavlje i da li ste ikad upoznali svog oca?"

TAJ GIBSON: Ispričao sam nešto iz moje životne priče i neko mi je tražio da pročitam prvo poglavlje te velike, crne knjige sa stola moje mame. To je bila knjiga "Patrijarsi i proroci", a prvo poglavlje je bilo "Zašto je greh bio dozvoljen?" To poglavlje govori o ideji - ljubav, sloboda, rizik - ideji da je Bog po svom obličju stvorio stvorenja koja mogu da vole i zato je bila neophodna sloboda za naše ontološko postojanje.

RODLI ORTIZ: Znači, tada si počeo da otkrivaš taj koncept?

TAJ GIBSON: To je bila osnova mog obraćenja u hrišćanstvo. Nisam verovao u Boga, bio sam veoma antagonistički nastrojen prema bilo kakvoj pomisli o postojanju Boga. Ali, kad sam shvatio kontinuum ljubav-sloboda-rizik i njihovu povezanost, tada sam počeo da vidim smisao u tome da bi mogao da postoji Bog ljubavi i da se On bori sa svetom patnje i stradanja ako je ljubav Njegov primarni cilj a ne kontrola i moć.

RODLI ORTIZ: A šta je sa drugim delom pitanja - da li si ikada upoznao svog oca?

TAJ GIBSON: Ne, nikad nisam upoznao svog biološkog oca. On je verovatno još uvek živ, ako izračunam godine, osim ako ga nije zadesila neka tragedija. Mogao bi biti živ. Mogao bih probati da ga nađem preko gugla.

RODLI ORTIZ: On možda gleda ove video snimke.

TAJ GIBSON: Ne znam, ali nikad ga nisam upoznao.

RODLI ORTIZ: "Spomenuli ste da ste bili mirno dete. Šta vas je ohrabrilo da postanete javni govornik, kao i da li je Bog stvorio i druge univerzume?" Ovo su dva različita pitanja.

TAJ GIBSON: Da, mislim da bi se moja ličnost verovatno mogla smatrati introvertnom ili je to bilo nešto što sam razvio kao dete zbog načina na koji sam odgajan i svog tog ludila, zlostavljanja, svega toga. Možda sam se zato povukao. Da, bio sam vrlo mirno dete. Jedini razlog zbog kog sam počeo da se bavim javnim govorom i podučavanjem je veoma jasan osećaj poziva. Znao sam da me Bog nadahnjuje da objašnjavam i delim sa drugima stvari koje su mi postale veoma smislene. Pretpostavljam da sam negovao ekstrovertne karakteristike.

RODLI ORTIZ: Ali, kažeš da si u dubini duše više introvertan.

TAJ GIBSON: Mislim da je tako.

RODLI ORTIZ: "Da li je Bog stvorio i druge univerzume?"

TAJ GIBSON: Ne znam odgovor na to pitanje. Danas je u nauci popularna pretpostavka da mi živimo u multiverzumu a ne univerzumu, da živimo u paralelnim univerzumima. Znam da, prema Bibliji, postoje drugi svetovi koji su nastanjeni bićima koja nisu pala u greh. Toliko znam. Bilo da ti svetovi postoje u jednom univerzumu ili živimo u susedstvu nekog drugog univerzuma, ja to ne znam i mislim da niko ne zna.

RODLI ORTIZ: Morali bismo to da vidimo. Još jedno pitanje: "Da li ste ikada oprostili Čarliju? Kako? Zašto? Zašto ne?"

TAJ GIBSON: Dakle, to se ponovo odnosi na deo moje životne priče koju sam ispričao. Čarli je bio moj očuh koji je zlostavljao moju mamu. Želim da kažem nešto o opraštanju. Da li sam mu oprostio? Jesam. Ali želim da kažem nešto o opraštanju što ljudi pogrešno shvataju. Često, kad ljudi traže oprostjenje, oni se bore u sebi jer su povređeni, pa se pitaju kako da oproste, a pitanje je i da li uopšte to mogu. Tokom godina mi je puno ljudi reklo: Tata me je zlostavljao, mama me je napustila, neko mi je uradio nešto strašno... Ne mogu da im oprostim. Kako bih mogao? Često bih s njima podelio nešto za šta verujem da je ekstremno važno da shvate. To je sledeće: Oproštenje nije isto što i poverenje, niti je isto što i ljubav,

niti je oprostjenje isto što i sklonost ka nekome. Vi možete da oprostite nekome i da ga više nikada ne vidite. Vi možete da oprostite nekome, ali to ne znači da se vi time obavezujete da sedite zajedno, pričate viceve, smejete se i jedete picu zajedno.

RODLI ORTIZ: Ti kažeš da ja ne moram fizički da te vidim i kažem ti: Opraštam ti?

TAJ GIBSON: Ne, činjenica je da ako si ti, Rodli, meni učinio nešto užasavajuće, ja mogu da ti oprostim i pozovem policiju zbog tog što si mi učinio, podignem tužbu i stavim te u zatvor. Činjenica da ja tražim pravdu zbog onoga što si ti uradio, ne znači da sam tvrd, zao, surov ili da ti nisam oprostio. Ako neki čovek zlostavlja svoju ćerku i ona dođe kod mene i kaže mi: "Tata me je seksualno zlostavljao i on mi sad kaže da ako sam mu zaista oprostila, a s obzirom na to da sam hrišćanka ja to moram, da bi onda trebalo da mu dopustim da dolazi kod mene, bude deo naših života, da čuva decu..." A ja kažem: "Ne! Vaš otac vas je seksualno zlostavljao i vi treba i možete da radite na oprostjenju iz one jednačine u vašem ličnom iskustvu, ali vi ne morate da mu verujete. Zapravo, vi ne možete da mu verujete nakon onoga što vam je uradio. Vi mu nećete biti naklonjeni. Vi nećete želiti da provodite vreme s njim, a svakako nećete želiti da vam on čuva decu." Ne treba mešati emocije sa principom. Ti ne moraš da budeš emocionalno povezan sa nekim, niti prijatelj da bi mu oprostio. Ako je neko prešao granicu i užasno te povredio, onda tu povredu treba zaštititi. Dakle, oprostjenje je princip. Ja prolazim kroz to sa njima. Odgovor je malo duži ali ovo je ozbiljna stvar, Rodli. Prolazim s njima kroz to na sledeći način... Npr. toj ženi koja mi je nedavno rekla da ju je otac zlostavljao i pitala me kako da mu oprost, ja kažem:

"Da li želite da vam on to nikada nije učinio?"

"Da, naravno", kaže ona. "Volela bih da mi to nikad nije učinio."

"Da li želite da on vidi koliko je zaista užasno to što vam je uradio?"

"Da."

"Da li želite da on vidi koliko je zaista užasno to što vam je uradio i da se tako duboko pokaje da to nikad više ne bi učinio bilo kom drugom ljudskom biću?"

Ona kaže: "Da."

Ja kažem: "Vi ste mu oprostili. Jer na nivou principa, iza povrede, vi želite ono što je najbolje za njega, da on vidi kako je užasna stvar koju je učinio i vi želite da se on istinski pokaje i postane potpuno drugačije ljudsko biće i ne želite da on to učini nikome više."

Ona kaže: "Tako je."

Ja kažem: "Ali da zajedno jedete picu ili da vam on čuva decu... ne. Ne. To nije isto što i oprostjenje."

RODLI ORTIZ: Pitanje: "Doživeli ste bol i ljubav u svom životu. Kako ste uspeali da prevaziđete povrede u svom životu i kako ste naučili da praštate?" Ovo je slično onome o čemu smo već pričali.

TAJ GIBSON: U vezi prevazilaženja bola, svi mi različito reagujemo. Ne postoji brza i kratka formula da ako uradite A, B i C, da će tad automatski svaka osoba imati iste momentalne rezultate. Svi smo mi različiti. Neki ljudi su više a neki manje emotivni. Neki ljudi bol podnose teže od drugih. Ljudi se različito nose sa učinjenim bolom i povredom. Različiti smo, ali znam ovo: Božja ljubav je isceljujuća i ako počneš da se otvaraš Božjoj ljubavi prema tebi, da razmišljaš o istinama Jevanđelja, onda to ima isceljujuće

dejstvo na srce, i taj isceljujući uticaj se povećava. Ako si ozbiljno povređen, ako si doživeo bol, možda ćeš to godinama nekako kontrolisati možda u nekoj meri i celi život, ali ćeš to kanalisati. Ti ćeš se kretati kroz to i ti ćeš, trenutak po trenutak, dan po dan, prolaziti kroz proces isceljenja tako da ćeš se sve više odvajati od povrede, bola, zlostavljanja sve dok u nekom trenutku ne osetiš da je to bio život neke druge osobe, da je to priča nekog drugog i da možeš o tome da pričaš bez osećaja dubokog probadajućeg bola u tvom sećanju.

RODLI ORTIZ: U jednom od predavanja si pomenuo da osećaš kao da pričaš tuđu priču.

TAJ GIBSON: Tako je.

RODLI ORTIZ: Ostalo nam je još 3 minuta ali probaću da ti postavim još 2 pitanja. "Zašto Bog izgleda tako gnevan u Starom Zavetu u poređenju sa Novim Zavetom?"

TAJ GIBSON: Reći ću dve stvari u vezi toga. To je vrlo često pitanje. Kao prvo, gnev, bes je legitiman izraz ljubavi u odgovarajućoj situaciji.

RODLI ORTIZ: OK.

TAJ GIBSON: Šta bi mislio o nekoj osobi koja je bila svedok situacije u kojoj je odrastao čovek tukao jednu devojčicu a da ne osetiš bes? Šta bi mislio o tom čoveku? Nešto nije u redu sa psihom tog čoveka koji može da vidi drugog čoveka kako tuče jedno dete a da se ne razljuti zbog toga i ne poželi da učini nešto. Dakle, ako si u braku i bračni zavet je prekršen, postoji legitiman bes u vezi toga. Ti bi momentalno shvatio da nešto nije u redu s tobom ako ne osećaš bes u vezi toga. Tako, kad pogledaš narativ Starog Zaveta, tu nalaziš svašta - zlostavljanje deteta, prostitucija u hramu, rat, prolivanje krvi i pokolj, žrtvovanje ljudi, ljudi tlače jedni druge, povređuju jedni druge i ti želiš Boga koga to sve ne ljuti? Neko mi je jednom rekao: "Ne bih nikad mogao da slavim Boga koji se ljuti." Odmah sam mu rekao: "Ja nikad ne bih mogao da slavim Boga koji se ne ljuti." Kako bi mogao da poštuješ svog oca, Rodli, ako bi on video da je neko brutalan prema tvojoj mami a da se ne razbesni? Dakle, legitiman bes, a ne neki impulsivni gnev nad svakom sitnicom kao posledica nekog tvog unutrašnjeg nestrpljenja. Ne to, već ako vidiš tlačenje, zlostavljanje a da te to ne razbesni, nešto nije u redu s tobom. Bes je legitimna dimenzija ljubavi u odgovarajućoj situaciji, kao reakcija na određene situacije. Da li se slažeš s tim?

RODLI ORTIZ: Apsolutno. Mogao bi da podsetiš gledaoce da si ove sedmice održao 15-minutni sastanak na tu temu i to se može videti na youtube-u. Ostalo je još jedno pitanje: "Navedite, molim vas, tekstove iz 5. Mojsijeve da je Bog postavio anđele nad narodima." Da li se sećaš toga?

TAJ GIBSON: Da. To je 5. Mojsijeva 32. Žao mi je ako nisam spomenuo odakle je taj tekst. 5. Mojsijeva 32, počevši od 8. stiha, gde Bog kaže da je On podelio narode. U prevodu King Džejms i Nju King Džejms piše da je Bog podelio narode prema broju sinova Izrailjevih. U hebrejskom jeziku je upotrebljena reč "elohim" koja se ponekad koristi za Bog, a ponekad za anđele. Prevodioci su se borili s tim. Ako čitaš Septuagintu i neke savremene prevode, tu je "elohim" prevedeno kao anđeli. Mislim da kontekst potvrđuje da je to tačan prevod jer u sledećim stihovima piše, nakon što je Bog podelio narode prema broju anđela ili je On postavio anđele koji nadgledaju narode, prema jednom prevodu. Ali On je uzeo i izabrao Izrailj da ga lično On nadgleda. Dakle, Bog kaže da će da predsedava nad Izrailjem, da će da ga štiti, čuva. To je kontekst. A "ja ću decu Izrailja da postavim nad svim narodima"? Istorija ne pokazuje da je bilo koje dete Izrailja postavljeno nad narodima. Onda idemo u Danila 10 i vidimo da postoji anđeoska ličnost nad Persijom i anđeoska ličnost nad Grčkom. A onda se pojavljuje anđeo Gavriilo koji se bori sa njima na duhovnom nivou iza scene. Dakle, u Bibliji postoji ta ideja da su sveti anđeli čuvari pojedinaca,

kao u Mateju 18,10, gde Isus kaže da deca imaju anđele čuvare. Postoji ta ideja da pojedince i grupe ljudi čuvaju i štite anđeli. U Danilu 10 nalazimo ideju da postoje pali anđeli koji teže da kontrolišu i dominiraju narodima. Dalje u 5. Mojsijevoj 32... to je još jedan razlog u korist konteksta, zbog čega sam siguran da se tu radi o anđelima, tu piše da će deca Izrailja slaviti jedinog istinitog Boga i neće slaviti tuđe bogove (malo početno b). U sledećem stihu (32,17) su ti tuđi bogovi nazvani đavolima, a to su pali anđeli. Imamo đavole, bogove i zato sam siguran da je kontekst 8. stiha takav da se tu radi o anđelima čuvarima.

RODLI ORTIZ: Ljudi su nam postavili puno dobrih pitanja ali više nemamo vremena. Moraćemo ponovo da se okupimo. Pastore Taj, hvala ti.

TAJ GIBSON: Hvala i tebi.